

Đôi Cánh Mà Tôi Muốn Có

Contents

Đôi Cánh Mà Tôi Muốn Có	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29	31
30. Chương 30	32
31. Chương 31	33
32. Chương 32	34
33. Chương 33	35
34. Chương 34	36
35. Chương 35	37
36. Chương 36	38
37. Chương 37	39
38. Chương 38	40
39. Chương 39	41
40. Chương 40	42
41. Chương 41	44

42. Chương 42	45
43. Chương 43	46
44. Chương 44	47
45. Chương 45	48
46. Chương 46	48
47. Chương 47	49
48. Chương 48	50
49. Chương 49	51
50. Chương 50	52
51. Chương 51	53
52. Chương 52	54
53. Chương 53	55
54. Chương 54	56
55. Chương 55	56
56. Chương 56	57
57. Chương 57	58
58. Chương 58	59
59. Chương 59	60
60. Chương 60	61
61. Chương 61	62
62. Chương 62	62
63. Chương 63	63
64. Chương 64	64
65. Chương 65	65
66. Chương 66	66
67. Chương 67	67
68. Chương 68	68
69. Chương 69	69
70. Chương 70	70
71. Chương 71	70
72. Chương 72	71
73. Chương 73	72
74. Chương 74	73
75. Chương 75	75
76. Chương 76	76
77. Chương 77	77

Đôi Cánh Mà Tôi Muốn Có

Giới thiệu

Thể loạiHiện đại, 3P nhất thụ đa công, phúc hắc cường công xinh đẹp nhược thụ, nam nam sinh tử, 1

1. Chương 1

Gió xuân nhẹ thổi, ánh nắng buổi chiều rất sáng, rất sáng.

Thượng Quan Thập lẳng lặng ngồi trên ghế dài của bệnh viện trực thuộc đại học Nhân Hòa, trong lòng lại lộ rõ vẻ không vui nổi, một mảnh bóng tối. Cậu gắt gao nhìn trên tờ giấy có viết bốn chữ lớn ‘Cơ thể lưỡng tính’.

Thượng Quan Thập chậm rãi ngẩng đầu, mở mắt nhìn bầu trời, nhớ lại lời nói của giáo sư Lương. ‘Cậu mặc dù đã sống 22 năm là nam giới, nhưng trải qua kiểm tra chính xác, ở phía trong đại tràng của cậu, lại cất chứa một cái tử cung, trải qua 22 năm lớn dần, nó đã trở thành một tử cung hoàn chỉnh, khỏe mạnh. Bởi vì ống dẫn trứng gắn sát với lớp bên trong của đại tràng, cho nên hậu môn của cậu định kỳ chảy máu, cũng chính là cái người ta gọi là ‘kinh nguyệt’, mà không phải bệnh ‘trĩ’ trước đây chẩn đoán. Có điều cá nhân tôi đề nghị cậu làm phẫu thuật, loại bỏ tử cung. Sau phẫu thuật cậu sẽ là một người đàn ông toàn vẹn. Đương nhiên mức độ nguy hiểm của phẫu thuật cũng rất cao, tiểu Thập... cậu nên suy nghĩ kỹ một chút đi!’.

Cậu đã sống 22 năm, vậy mà lại là loài lưỡng tính, đây thật đúng là trò đùa dai của thượng đế! Làm sao bây giờ? Cậu sau này sẽ là cái dạng gì chứ? Đôi cánh cậu muốn từ khi còn bé, hiện giờ đã bay đến nơi nào rồi? Tiền phẫu thuật 20 vạn khổng lồ cùng với xác suất phẫu thuật thành công 30%, cậu nên chọn thể nào đây? Đàn ông hoặc là người song tính... Cậu chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi a! Tuy rằng cậu là do bà nhặt được, nhưng bà đã cho cậu theo họ, nuôi cậu lớn lên mà ngậm đắng nuốt cay! Nguyên vọng của cậu chỉ là làm một bác sĩ nhi khoa đủ tiêu chuẩn, có được hai đứa con đáng yêu, kiếm tiền phụng dưỡng bà. Vì thế... cậu không thể làm phẫu thuật. Vì ân tình của bà, cậu không thể mang gánh nặng tiền phẫu thuật khổng lồ như vậy. Không phải chính là người song tính sao! Thôi thì đành vứt bỏ cái suy nghĩ về mấy đứa con đáng yêu đi! Bà không phải đã nói khỏe mạnh mới là quan trọng nhất sao?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Thập hít sâu một hơi, âm thầm cổ vũ cho mình. Dù sao, giáo sư Lương cũng sẽ giữ bí mật cho cậu. Không có gì mà phải lo lắng, cậu vẫn nên là thần nhiên chấp nhận sự thực này đi! Cậu cũng sắp tốt nghiệp học viện y học Nhân Hòa, sau khi tốt nghiệp mang theo bà rời khỏi thành phố này, sau đó thực hiện nguyên vọng của mình.

Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Thập phấn khởi đứng lên, xé tờ giấy chẩn bệnh, mỉm cười nhìn từng mảnh giấy bay theo gió, thì thầm nói: “Ngày mai nhất định sẽ rất tốt đẹp...”

Đóa, một chương xong rồi đóa, siêu ngắn ==))

2. Chương 2

Một tháng sau, Thượng Quan Thập nhận lời mời tham gia vũ hội tốt nghiệp của học viện y học tổ chức tại khách sạn Gia Uyển. Vũ hội xa hoa, mà lại phi thường náo nhiệt.

Cậu cầm nước trái cây, một mình đứng ở một góc hội trường, đảo mắt nhìn cả hội trường, nhìn qua nhìn lại, một mảnh cảnh tượng xa lạ. Bốn năm đại học, vì vừa đi làm thêm vừa học đại học, cậu không có thời gian kết giao bạn bè. Cùng học bốn năm, cho dù cậu là sinh viên hạng ưu, ngoại trừ mấy giáo sư có mặt ở đây ra, cậu cũng không nhận ra bạn học nào sắp bước vào xã hội.

Bỗng nhiên, một trận tiếng động lớn xôn xao vang lên ở cửa hội trường. Hầu như các cô gái có mặt ở đây toàn bộ đều tập trung về một chỗ. Còn bất ngờ truyền đến tiếng thét chói tai của mấy nữ sinh.

“Mau nhìn, mau nhìn, có phải là hai vương tử!”

“Trời ạ! Hai người bọn họ thật đẹp trai ạ! Cậu xem, cậu xem, Diệu cười với mình này!”

“A! Thượng đế ơi! Diệu cười với mình, mình sắp hôn mê mất!”

“Này, này, lễ phục của mình coi có được không? Mình hôm nay nhất định phải khiêu vũ cùng bọn họ!”

Thấy tiếng líu ríu của mấy nữ sinh cùng ánh mắt đổ kị của nam sinh, Thượng Quan Thập cũng hiếu kỳ đi qua xem, quả nhiên là con cưng của thiên tử. Cậu còn nhớ giáo sư Lương hình như từng đề cập đến hai người kia. Nếu như nhớ không lầm, bọn họ một người tên là Hiên Viên Diệu, một người tên là Nam Cung Diễm, hơn nữa đều sắp sửa xuất ngoại đào tạo chuyên sâu. Nhìn hai tiêu điểm của hội trường, Thượng Quan Thập bắt đầu đưa ra đánh giá theo bản năng.

Một thân âu phục đen kịt chính là Hiên Viên Diệu. Ngũ quan hấn tương đối sâu sắc, đôi mắt điều hâu lộ ra tinh quang không hợp tuổi. Hấn hình như là vì yêu cầu của dòng họ, từ bỏ y học theo thương nghiệp. Giáo sư Lương không ngớt vì thế mà thấy đáng tiếc, ông từng nói với cậu, Hiên Viên Diệu nếu tiếp tục nghiên cứu, hấn nhất định sẽ trở thành nhà khoa học não khoa nhất nhì thế giới.

Còn người tóc khá dài, âu phục màu trắng kịt chính là Nam Cung Diễm. Ngũ quan y mặc dù không được sâu sắc như Hiên Viên Diệu, nhưng là cũng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, nổi bật nhất chính là đôi mắt đào hoa đôi khi phóng điện. Mặc dù y là công tử nhà giàu điển hình trong trường, nhưng mà, ở phương diện tim mạch y có thể nói đúng là một thiên tài hiếm có.

Thu ánh mắt đánh giá về, Thượng Quan Thập cúi đầu nhìn nhìn chính mình. Vóc người gầy yếu, âu phục cũ rích... Ai! Thực sự là như người chết.

“Thập, mau lại đây!” Giáo sư Lương cách đó không xa cắt ngang suy nghĩ của cậu.

Cậu không thể tránh được đi tới, mỉm cười chào hỏi. Nhìn một bộ biểu tình miễn cưỡng của Thượng Quan Thập, giáo sư Lương hảo tâm nói: “Thập, hôm nay là vũ hội tốt nghiệp. Phải có bộ dáng giống một thanh niên chứ! Hào hảo thoải mái một chút, không cần giống một ông già.”

“Dạ!” Thượng Quan Thập mỉm cười trả lời ông già hiền lành này.

Bỗng nhiên, giáo sư Lương mang vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng hỏi: “Tôi thấy cậu một tháng cũng không đến, đang muốn tìm cậu! Cậu quyết định như thế nào? Có làm phẫu thuật không?”

Thượng Quan Thập giật mình một cái. Trong lòng nghĩ, không thể để ông lại vì chuyện của mình. Vì vậy, cậu ra vẻ thoải mái nói: “Không cần, cảm ơn ý tốt của thầy! Em cảm thấy bây giờ thế này cũng tốt ạ! Em đã tìm được việc ở thành phố S, giống như kỳ vọng của em, là bác sĩ nhi khoa. Vả lại, em và bà cũng sắp phải khởi hành rồi đi.”

Giáo sư Lương trong mắt đau lòng nhìn Thượng Quan Thập, lời nói thắm thía mà nói với cậu: “Ai! Tôi biết cậu là lo về tiền, tôi có thể-”, giáo sư Lương đột nhiên dừng lại chưa nói hết, ánh mắt nhìn về phía bên kia. Mà Thượng Quan Thập cũng ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm đang đi tới.

Dài hơn chương trước một xíu =))

3. Chương 3

“Giáo sư Lương (giáo sư Lương)!” Hai người kia lễ phép bắt chuyện. Thượng Quan Thập lặng lẽ lùi sang bên cạnh, theo bản năng không muốn gia nhập vào đề tài nói chuyện của bọn họ. Cậu lúc này chỉ mong vũ hội mau kết thúc, được đánh một chuyến xe về nhà, để bà đỡ phải thức đêm chờ cửa. Nhưng ông trời không chiều lòng người, giáo sư Lương kéo cậu từ bên cạnh ra, nhiệt tình vì bọn họ giới thiệu cho nhau.

“Thập, thời gian cậu ở trong trường ít nhất, hấn là chưa từng gặp hai người bọn họ đi! Ba cậu đều là niềm tự hào của tôi, sao lại có thể không biết nhau chứ? Đáng tiếc ạ! Hiên Viên Diệu vậy mà lại bỏ y học theo

thương nghiệp, mà còn cậu? Thế nhưng lại vứt bỏ cơ hội nghiên cứu đi làm một bác sĩ nhi khoa. Chỉ có Nam Cung Diễm tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Ai! Thực đáng tiếc...” Thượng Quan Thập lẳng lẳng nghe lời nhải của giáo sư Lương, biết ông lại bệnh cũ tái phát. Trong lòng cậu nghĩ: Kỳ thật, bốn năm qua, giáo sư Lương đối với cậu mà nói, không phải chỉ là một giáo sư tốt, mà còn là một người cha nhân từ. Cậu cũng thực không nỡ rời ông!

Ngay khi Thượng Quan Thập đang lâm vào thương cảm, cậu cũng không có chú ý tới hai ánh mắt bức người lên cậu.

Hiên Viên Diêu một đôi đôi mắt ửng tinh quang chợt lóe. A! Thì ra cậu ta chính là sinh viên loại ưu thần long bất kiến thủ vĩ (1) kia ư! Thấy thế nào cũng có bộ dạng thiếu dinh dưỡng. Có điều, khuôn mặt cậu ta thoát nhìn lại giống như con gái. Nam Cung Diễm một đôi mắt hoa đào nhìn kỹ từ trên xuống dưới. Hừ! Đúng là một chàng trai xinh đẹp! Có điều là hơi gầy. Béo thêm một chút thì tốt.

“Thập, em cuối cùng cũng tìm được anh!” Bất thành linh, giọng nữ vô cùng quen thuộc vang lên sau lưng Thượng Quan Thập. Cắt ngang lời nhải của giáo sư Lương cùng mạch suy nghĩ của ba người bọn họ.

“Xoảng-”, ly thủy tinh trong tay Thượng Quan Thập rơi xuống, phát ra âm thanh vang dội. Nháy mắt, cả đại sảnh yên lặng, mọi ánh mắt đều tập trung vào người cậu. Thế nhưng cậu lúc này hoàn toàn chưa phát giác ra có gì khác thường, trong lòng suy nghĩ muôn vàn, không thể tỉnh táo lại.

Bởi rằng chính mình tìm đủ mọi cách lẩn trốn, cô gái mà cậu không thể đối mặt lại tìm đến đây. Hơn nữa cô ấy lại đứng ở ngay sau cậu. Thượng Quan Thập nắm chặt hai nắm tay, không dám quay lại. Bởi vì cậu biết, mình sẽ phải thỏa hiệp, một khi thấy đôi mắt trong veo của cô ấy, chính mình sẽ đầu hàng, sẽ nói cho cô tất cả mọi chuyện... Cô nên có một người tốt hơn yêu thương, mình đã mất đi tư cách ấy. Cậu thà rằng dùng cách thức tàn nhẫn nhất làm cho cô rời khỏi mình. Cậu cũng không muốn cô đi theo cậu một người bất nam bất nữ mà mất đi hạnh phúc...

“Thập! Anh quay đầu lại! Vì sao lại không từ mà biệt, anh rõ ràng biết... em yêu anh mà! Vì sao? Anh quay đầu lại đi! Anh có nỗi khổ trong lòng phải không?” Cô chạy lên, từ sau lưng ôm lấy Thượng Quan Thập khóc lóc kể lể, “Anh... Anh là người đàn ông duy nhất không ghét bỏ em!... Anh đã nói... em... em không bắn... nói... không ai lấy em, anh sẽ muốn em... Anh đang nói giỡn phải không?”

Ngay tức khắc, từ bốn phía truyền đến tiếng thì thào khe khẽ không ngừng. Cô bé ngốc này, cô đã nói năng lộn xộn rồi. Trong lòng Thượng Quan Thập âm thầm quyết định, cậu tuyệt đối không thể để cô lại nói lung tung tiếp, cậu phải bảo vệ cô, dùng cách thức của mình để bảo vệ cô. Vì thế cậu cố gắng nghẹn nước mắt sắp trào ra, hung hăng mà tách hai tay của cô ra. Sau đó, cậu hít sâu một hơi, mạnh mẽ quay lại, ánh mắt lạnh như băng chiếu thẳng vào cô nói: “Tâm Lan, tôi quả thực là có nỗi khổ trong lòng. Cho tới nay, tôi lừa gạt em... Tôi là người đồng tính. Tôi không yêu phụ nữ chỉ yêu đàn ông, em hiểu chưa?”

Trong nháy mắt, đại sảnh yên tĩnh bỗng ầm lên, ánh mắt xem thường, dò xét, khó hiểu như mũi tên nhọn bắn vào người Thượng Quan Thập, đâm sâu vào cậu đau nhức. Cậu không rảnh bận tâm, mặc dù phương pháp này có chút tàn nhẫn, nhưng cậu lúc này chỉ có một nguyện vọng – chỉ cần cô quên mình là được rồi.

Chú thích

(1) thần long bất kiến thủ vĩ: chỉ người có hành tung bí hiểm ↑

4. Chương 4

Thượng Quan Thập đau lòng nhìn cô khiếp sợ lui về phía sau, lời nói đứt quãng không ngừng truyền đến: “Làm sao... Làm sao có thể? Em không tin! Không tin!”

“Vậy ư?” Thượng Quan Thập nở một nụ cười kỳ lạ, quyết định tăng thêm một liều thuốc. Cậu một tay kéo nam sinh bên cạnh qua, kiễng mũi chân, rất nhanh hôn lên, tiếng hút không khi xung quanh không ngừng. Sau đó, cậu rất nhanh buông nam sinh trước mặt ra, nhìn chăm chú, xong rồi! Là Hiên Viên Diêu. Thượng

Quan Thập dè dặt nhìn biểu tình hần vẫn thản nhiên như trước. Phù! Thở dài một hơi. Sau đó, cậu quay đầu, mỉm cười nhìn Ngụy Tâm Lan đang ngây ra, nói như không có gì: “Hiểu chưa? Tôi sợ dĩ không đụng vào em, cũng là bởi vì tôi chỉ thích đàn ông-”

“Bốp-” một tiếng, cô tát một cái thật mạnh vào mặt Thượng Quan Thập, cũng cắt ngang lời nói của cậu. Sau đó Thượng Quan Thập liền thấy cô khóc chạy ra đại sảnh... Nước mắt rơi xuống làm chính hai mắt cậu cũng nhìn không rõ.

“Đứa ngốc...” Phía sau một đôi tay già nua che hai mắt Thượng Quan Thập, thay cậu ngăn trở hình bóng đang rời đi.

“Có cái gì hay để xem đâu! Mọi người tiếp tục nào!” Giọng uy nghiêm của giáo sư Lương vang lên ở đại sảnh yên tĩnh, đại sảnh trong nháy mắt lại tiếp tục náo nhiệt.

Thượng Quan Thập khôi phục bình thường, trong lòng thực loạn. Cậu không đếm xỉa đến những ánh mắt đang chăm chú vào mình, lui chính mình vào vỏ ốc, trốn ở trong một góc phòng uống rượu. Trong lúc ngẩn ngơ, cậu thấy giáo sư Lương nói cái gì đó với hai người cao to kia! Sau đó cậu đã bị nhét vào một chiếc xe.

Mông mông lung lung, thấy không rõ, nghe không rõ, say rượu, thật là tốt...

Hiên Viên Diệu nhìn như đang bình tĩnh lái xe, trong lòng cũng suy nghĩ muôn vàn, thủy triều cuộn trào mãnh liệt. Hần nhớ lại về nụ hôn kia, không ngừng hỏi chính mình. Vì sao mình không có đẩy cậu ta ra? Vì sao mình lại không tức giận? Vì sao còn có một tia mong đợi với cậu ta? Thật đúng là quái đản!

Nam Cung Diễm ngồi ở bên cạnh hần, thỉnh thoảng ngó ngó biểu tình trên mặt Hiên Viên Diệu lúc đỏ, lúc xanh, cười trộm ở một bên. Mà Thượng Quan Thập nhân vật chính của chúng ta, lại mơ mơ màng màng nằm ở phía sau lẩm bẩm tự nói, nói lời say: “Rượu... thật đúng là một thứ tốt... Say... thấy không rõ...”

Một lát sau, Thượng Quan Thập đột nhiên ngồi dậy, hì hì hỏi Nam Cung Diễm: “Này! Bạn gái tôi... thực đáng yêu đi...”

Trong đêm tối, đôi mắt thật to của Thượng Quan Thập, giống như được khảm kim cương, tỏa sáng lấp lánh. Nam Cung Diễm sau một hồi ngẩn ngơ, điều chỉnh cảm xúc, cười trả lời: “Cậu không phải đồng tính luyến ái sao? Cô ấy sao lại là bạn gái của cậu!”

“Sai, tôi mới không... mới không phải... đồng tính luyến ái... tôi chỉ là... chỉ là diễn trò... Đúng, chính là diễn trò... Tôi đã không thể cho cô ấy hạnh phúc... Oa oa... Cô ấy xứng đáng được tốt hơn... Oa oa oa...” Nhìn Thượng Quan Thập lã chã chực khóc, biểu tình giống như con cún con, Nam Cung Diễm cười đùa hần: “Cậu không phải còn hôn Diệu một cái sao?”. Sau khi nói xong, Nam Cung Diễm cố ý nhìn Hiên Viên Diệu một cái. “Két-”, đột nhiên ô tô ngoặt một cái. Nam Cung Diễm hiểu rõ cười cười.

“Anh... Anh nói chính là... là cái người áo đen kia sao... Không có biện pháp a... Tôi tùy tiện túm... túm lấy một người, ai bảo hần... hần xui xẻo như vậy... tôi mới không may này... Nụ hôn đầu tiên... của tôi... vậy mà lại cho... cho đàn ông... Oa oa oa...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Thập đau khổ nói.

“Phì-, ha ha ha...”, Nam Cung Diễm nhin không được cười. Nói với Hiên Viên Diệu đang cau mày: “Diệu, không nghĩ cậu ta sau khi say rượu trông đẹp như vậy!”

Chú thích

(1) văn đàm phong khinh: yên lặng, thanh thản, không quan tâm ↑

5. Chương 5

“...” Hiên Viên Diệu không nói gì, lửa giận trong lòng bốc lên. Dựa theo lời nói của Thượng Quan Thập, nếu lúc ấy là người khác ở cạnh cậu ta, cậu cũng sẽ hôn lên đi. Shit! Tức chết đi được! Ô tô đột nhiên phanh gấp một cái.

“Này! Anh lái xe cẩn thận một chút! Chúng ta chính là ba mạng người!” Nam Cung Diễm tái nhợt nghiêm mặt trách móc, quyết định không kích động Hiên Viên Diệu nữa.

“Tối rồi sao... Bà còn đang chờ tôi...” Thượng Quan Thập khe khẽ nói.

“Nhà của cậu ở chỗ nào?” Hiên Viên Diệu lạnh lùng hỏi.

“Nhà ư! Tôi là đứa trẻ bị bỏ rơi a! Là bà nhặt được! Nơi đó là thuê... không xem như là nhà... Nói cho các anh... Tôi sau này nhé...muốn làm một bác sĩ nhi khoa, chuyên xem bệnh cho trẻ em... kiếm tiền... mua cho bà một căn nhà...” Thượng Quan Thập trả lời ông nói gà bà nói vịt.

Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm cùng lúc lâm vào trầm tư. Thì ra là như vậy! Chẳng trách cậu ta rất ít khi đến trường, giáo sư Lương cũng đặc biệt để ý cậu ấy.

“Này! Các anh biết không? Tôi chưa bao giờ tự ti nhé!... Bởi vì bà là người tốt nhất thế giới... là mặt trời của tôi a... Giáo sư Lương... Ông cũng giống ba... Đúng, giống ba...” Thượng Quan Thập tiếp tục nói, cắt ngang trầm tư của hai người. Nói nói xong, cậu ngủ.

Cuối cùng cũng tới khu nhà riêng của Hiên Viên Diệu. Hiên Viên Diệu nói với Nam Cung Diễm đang dìu Thượng Quan Thập: “Muộn rồi, anh cũng ở lại đi! Tôi đi sắp xếp phòng khách. Anh trước đỡ cậu ấy vào phòng tắm đi!”

Thật vất vả vào phòng tắm, Nam Cung Diễm đặt Thượng Quan Thập nửa tỉnh trong bồn tắm massage lớn, xả nước ấm. Thấy bồn tắm massage lớn, trong đầu hắn nghĩ, tất cả đều là nam sinh, cùng nhau tắm, hẳn là không có vấn đề gì. Thứ nhất bồn tắm lớn nhà họ Diệu chứa được 6 người, thứ hai còn có thể tiết kiệm thời gian. Nghĩ nghĩ hắn liền cởi quần áo nhảy vào bồn tắm lớn. Sau đó hắn cũng giúp Thượng Quan Thập cởi quần áo, nhìn nước da trắng như tuyết cùng vòng eo thon gọn khác hẳn với mình của Thượng Quan Thập, hắn cảm giác một trận miệng khô lưỡi khô, tim đập dồn dập, hơn nữa còn có một trận nóng rực nơi dưới bụng, một chỗ nào đó trong nháy mắt nhúc nhích... Hắn lập tức đưa Thượng Quan Thập đến rìa bồn tắm lớn, ngồi vào trong góc xa xa tự trách. Mình đang làm cái gì vậy! Đây là cái tình trạng quái lạ gì thế? Cho dù cậu ta trông giống nữ sinh, cậu ta vẫn là nam sinh a! Mình làm sao có thể có phản ứng với cậu ta? Chẳng lẽ mình lại *** chưa đủ sao?

Lúc này Thượng Quan Thập đang nửa tỉnh, bị hơi nóng xông lên mở mắt. Cậu ngẩng đầu đứng trong nước, đôi mắt to híp lại không ngừng tìm tìm cái gì. Đột nhiên, đôi mắt sáng lên, cậu thấy được Nam Cung Diễm đang trong góc. Sau đó cậu vui vẻ nhào qua ôm lấy Nam Cung Diễm, mỉm cười nhìn hắn nói: “Lan, anh biết em sẽ không rời anh đi, anh muốn hôn em, được chứ?”

Trong nháy mắt Nam Cung Diễm cứng đờ không để ý tên người Thượng Quan Thập gọi, trong đầu hắn chỉ còn lại có ‘Anh muốn hôn em’ bốn chữ lớn này bay múa xung quanh. Hắn cúi đầu thật sâu nhìn người đang ôm chính mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai mắt long lánh, đôi môi đỏ mọng ướt át kiều diễm, nụ cười mỉa hoặc cùng lời nói mê hoặc, tất cả mọi thứ này... đối với một người đàn ông bình thường mà nói không thể nghi ngờ là thứ thuốc kích dục tốt nhất, huống chi chính mình đã bị hấp dẫn.

6. Chương 6

“Phụt-”, Dây lý trí bị đứt. Rốt cuộc, *** chiến thắng lý trí. Nam Cung Diễm dùng sức ôm lấy người trong lòng, điên cuồng mà nhắm nháp đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, ngọt ngào mê người giống như trong tưởng tượng kia... Giờ khắc này, máu toàn thân hắn sôi sùng sục, từng tế bào kêu gào! Hắn bắt đầu thấy vậy vẫn chưa đủ, chậm rãi chuyển sang vị trí khác. Dục vọng mãnh liệt nói cho hắn biết mình muốn nhiều hơn! Nhiều hơn! Đây là lãnh địa của mình, mình phải khắc vào đầy ký hiệu thuộc về chính mình, cổ thiên nga, xương quai xanh tinh tế, thù du đỏ tươi mê người trước ngực, tất cả mọi thứ...

“Diễm, anh đang làm cái gì?” Âm thanh như băng tuyết vang lên, nháy mắt đóng băng cả phòng tắm đang *** dâng cao. Về mặt Hiên Viên Diệu tức giận nhìn thấy một màn tình cảm mãnh liệt trong bồn tắm lớn,

Thượng Quan Thập híp lại hai mắt tràn ngập dục tình, khê cắn môi dưới đỏ tươi, giương cái cổ trắng nõn, vịn vào hai vai Nam Cung Diễm, phát ra tiếng rên rỉ mê người. Cơ thể cậu tạo thành một đường cong, giống như đường cong duyên dáng nhất dưới ngòi bút họa sĩ, mặc cho Nam Cung Diễm khai phá.

Âm thanh băng lãnh phát ra, Nam Cung Diễm bất mãn ngẩng đầu. Khi hắn nhìn thấy Hiên Viên Diệu không biết từ lúc nào xuất hiện trong phòng tắm, Nam Cung Diễm nháy mắt tỉnh lại. Hắn hoảng hốt nhìn Hiên Viên Diệu lửa cháy hừng hực, vội đứng lên, lui về phía sau mấy bước, không biết làm sao. Mà Thượng Quan Thập mất đi người đỡ lại nặng nề ngã xuống nước, một lúc lâu không có nổi lên. Thành linh xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm cho trong đầu Hiên Viên Diệu vô cùng bối rối. Y lo lắng nhảy vào bồn tắm, kéo Thượng Quan Thập đang bị chìm trong nước lên, kiểm tra từ trên xuống dưới, đáng về bề bề vừa rồi biến mất hầu như không còn. Mà Thượng Quan Thập không hề cảm giác được nguy hiểm lại lắc lắc mái tóc ẩm ướt, ngón tay trắng muốt sít sao nắm quần áo Hiên Viên Diệu, khuôn mặt nhỏ nhắn chưa tan dục tình nhìn về phía hắn, cười ha hả mà nói: “A! Em sao vẫn mặc nguyên quần áo! Em không phải hi vọng anh muốn em sao? Đến đi!”. Vừa nói xong, Thượng Quan Thập bắt đầu vụng về cởi quần áo của y ra. Đập vào mắt là không khí thuần hương, kiều diễm, hương thơm mị hoặc thôi thúc ***, thức tỉnh dục vọng... Hiên Viên Diệu bị hành động vụng về của cậu khơi mào ***. Cuối cùng, Hiên Viên Diệu mất đi lý trí, một phen mãnh liệt kéo Thượng Quan Thập qua, hung hăng hôn xuống, hai mắt tràn ngập *** nhìn về phía cậu đang mơ màng, âm thanh khàn khàn vang lên: “Nhớ kỹ, tôi là Diệu, Hiên Viên Diệu...”

Giữa làn khói mờ mịt, hai hình dáng càng quấn quýt, hơi thở càng dồn dập, tiếng rên rỉ yêu kiều càng tăng... Toàn bộ mọi thứ, không nghi ngờ càng cho thị giác Nam Cung Diễm thêm một cảnh kích thích, dục vọng của hắn lại một lần nữa thức tỉnh. Vượt qua cơn nước, hắn chậm rãi đi qua, từ phía sau nhẹ nhàng ôm quanh Thượng Quan Thập, một lần nữa bắt đầu nhắm nháp ngọt ngào hắn muốn... Bọn họ đặt lên ký hiệu của riêng mình trên da thịt bóng loáng mê người... Không biết là ai hấp dẫn ai, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng rên rỉ thút thít, một buổi cảnh xuân, cả phòng kích tình, đêm còn rất dài...

7. Chương 7

Gió mát sáng sớm chậm chậm thổi, xuyên qua song cửa sổ, thổi bay tấm rèm cửa, nhưng cũng không thổi tan được hết bầu không khí phóng túng còn sót lại.

Trên giường lớn trong phòng, khăn trải giường hỗn độn, ba người đang say ngủ. Người ở giữa đầy vệt xanh xanh tím tím trên người, không khỏi chứng tỏ kích tình đêm hôm qua.

“Ưm...” Thượng Quan Thập chậm rãi tỉnh lại. Cậu khó chịu giật giật, đột nhiên, dường như cậu cảm giác được có cái gì không đúng, vội ngồi dậy, kinh ngạc phát hiện chính mình trần như nhộng, toàn thân từ trên xuống dưới xanh xanh tím tím, cả người đau nhức, nhất là cái nơi khó nói kia... Cậu dè dặt nhìn về phía hai bên giường, trời ạ! Là Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, cậu tối hôm qua rốt cuộc làm cái gì vậy! Nghĩ, nghĩ, cậu lập tức lựa chọn chạy trốn. Cậu cẩn thận đứng dậy, à! Có cái gì đó chảy xuống, sờ đùi, cậu lập tức phủ đầy sọc đen (1). Sau đó, cậu tức giận mặc quần áo, phi như bay thoát khỏi hiện trường.

Ở sân bay một tháng sau, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm mang theo hành lý của mình, xuất ngoại đào tạo chuyên sâu. Về mặt bọn họ trông như bình tĩnh vô ba, kỳ thật ẩn giấu sóng triều cuộn cuộn mãnh liệt. Bọn họ đối với chuyện xảy ra tối hôm đó ấy vẫn còn nhớ như in.

Sáng sớm hôm đó, hai người bọn họ gần như tỉnh lại cùng lúc, đang lo làm sao đối mặt Thượng Quan Thập bị bọn họ chiếm giữ một đêm kia, lại phát hiện trên giường sớm đã không còn hình bóng quen thuộc. Bọn họ không nói gì với nhau, lặng lẽ mặc quần áo, cẩn thận sắp xếp lại tâm tình.

Hiên Viên Diệu đến bây giờ vẫn không thể lý giải hành vi của mình. Hắn có thể khẳng định mình không phải đồng tính luyến ái. Sau đêm đó, hắn thử đi tìm rất nhiều chàng trai đáng yêu hay xinh đẹp, hắn đều không thể chịu được, bởi đụng chạm của bọn họ làm cho hắn cảm thấy ghê tởm. Hắn vẫn không rõ, vì sao mình không chán ghét Thượng Quan Thập, thậm chí có thể nói là thích? Hắn cũng không hiểu được, vì sao

một nụ hôn ngây ngô của cậu, có thể dễ dàng khơi mào dự vọng của mình? Hắn lại càng không hiểu được, vì sao một tháng sau, cả đầu óc hắn đều là bóng dáng gầy yếu ấy? Hắn gạt không xong đôi má ửng hồng nhuộm đầy dự tình của cậu; quét không đi tiếng rên rỉ khi cậu nằm dưới cơ thể mình; càng cắt không đứt từng cái nháy mắt từng nụ cười của cậu... Dường như tất cả mọi thứ này, đều đã ở một góc nào đó trong lòng hắn, lặng lẽ mọc rễ, đâm chồi.

Nam Cung Diễm hiểu rõ biểu tình trong lòng Hiên Viên Diệu. Là bạn chơi với nhau từ nhỏ, hắn có thể cảm nhận được mâu thuẫn cùng đấu tranh trong lòng Diệu. Chính hắn cũng như vậy, cho nên hơn một tháng qua, bọn họ ngầm hiểu không có đi tìm người bị bọn họ cùng chiếm lấy ấy. Hắn với Hiên Viên Diệu khác nhau, hắn thích những thứ xinh đẹp, không quan tâm là nam hay nữ. Nhưng cái hắn không rõ chính là, vì sao sau khi đụng vào người kia, hắn rốt cuộc không thể đụng chạm vào người khác chứ? Trong hơn một tháng qua, hắn đã từng thử rất nhiều lần. Bất luận nam nữ, đến lúc quan trọng nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy dự tình cùng biểu tình chực khóc của Thượng Quan Thập ấy lúc nào cũng nổi lên trong óc hắn, cảm giác tội lỗi lại nảy sinh, dự tình dâng cao trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, không thể làm gì khác! Trời ạ! Chẳng lẽ ông trời muốn trừng phạt tâm địa của mình, cứ tiếp tục thế này, mình nhất định xong đời!

Còn may! Nói không chừng xuất ngoại vài năm, tâm tình sẽ bình tĩnh trở lại, đến lúc đó quay lại đối mặt cậu ấy đi! Giờ khắc này, trong lòng hai người đều nghĩ như vậy. Sau đó đối mặt, hai nụ cười, im lặng chia tay, bọn họ mang theo hành lý của mình bước trên hành trình của từng người.

Không biết rằng bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động. Từ biệt lần này, lần gặp lại nhau sẽ là chuyện nhiều năm sau...

Chú thích

(1) các đường màu đen hay xuất hiện trong truyện tranh trên mặt nhân vật khi nhân vật đó lâm vào tình trạng suy sụp kiểu như thế này (_._|||) hoặc như emo

8. Chương 8

Lúc này, nhân vật chính khiến cho Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm vô cùng phiền não, Thượng Quan Thập đang nằm trên giường vạch kế hoạch cho tương lai.

Rời khỏi thành phố A, đã hơn 1 tháng. Nhớ tới chuyện đã xảy ra sáng sớm hôm đó, Thượng Quan Thập vẫn không khỏi tim đập dồn dập, mặt đỏ tới tận mang tai. Bạn thử nghĩ mà xem, nếu sáng sớm bạn tỉnh lại, phát hiện hai chàng trai siêu dễ nhìn nằm hai bên bạn, mà lại còn không một mảnh vải che thân, bạn có thể giữ được tỉnh táo không? May mắn cậu rời đi trước, nếu không cậu phải làm sao đối mặt hai người kia chứ! Ngộ nhờ bọn họ muốn cậu có trách nhiệm với bọn họ, cậu nên làm cái gì bây giờ? Cậu lại không quen bọn họ, hơn nữa bọn họ lại là nam sinh, làm sao lại phát sinh chuyện tình kỳ quái như thế chứ? Có điều là nhắc lại chuyện đó, cậu thực sự cái gì cũng không nhớ rõ? Ai! Buổi tối trước ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì chứ? Hừ! Quên đi! Không nghĩ nữa. Nói thế nào đi nữa, dù sao cậu cũng không thể lấy vợ, coi như là một đêm phóng túng hoang đường đi! Hơn nữa, ngày hôm qua lúc cậu gọi điện thoại báo bình yên cho giáo sư Lương, ông không phải đã nói bọn họ hôm nay xuất ngoại sao? Thật tốt quá! Không thấy mặt, qua một thời gian. Cậu sớm hay muộn cũng sẽ quên.

Thực ra hiện giờ cũng không sao mà! Thu nhập ổn định, bà khỏe mạnh, tuy rằng không có khả năng có đứa con của chính mình, nhưng làm bác sĩ nhi khoa, cậu mỗi ngày đều có thể nhìn đến những đứa nhóc đáng yêu, cũng có thể coi như một loại đền bù đi! Dù rằng thành phố S là một thành phố nhỏ, cậu cùng bà vẫn là thích sự yên tĩnh, hài hòa của nó. Cậu tin tưởng, qua vài năm, cậu nhất định có thể vì bà mua một ngôi nhà cho riêng mình. Ừ! Thượng Quan Thập, nỗ lực thật tốt nào!

“Thập nhi, mau ra đây, con không phải nói có hai ngày rảnh sao? Sau khi ăn xong cơm trưa theo bà đến đền thờ bái lạy đi! Hôm nay bà làm canh cá con thích nhất này!” Tiếng nói vang vang của bà từ phòng

khách truyền đến, cắt ngang trầm tư của Thượng Quan Thập.

Thượng Quan Thập vui vẻ đi vào phòng khách, ôm bà đã 66 tuổi, tóc trắng xoá làm nũng: “Oa! Vẫn là bà tốt nhất! Ăn xong cơm trưa, con liền đi theo bà!”

Thượng Quan Thập ngồi trước bàn ăn, hớn hở bưng canh cá ngon bà nấu. Đang chuẩn bị uống, một trận cảm giác buồn nôn giữa cổ họng, cậu rất nhanh che miệng lại, chạy hướng nhà vệ sinh, ghé vào bồn cầu tự hoại ới ra một trận tối tăm trời đất.

“Thập nhi, Thập nhi, không có việc gì chứ!” Bà lo lắng thốt lên ngay sau.

Cuối cùng, dạ dày trống rỗng, cảm giác buồn nôn biến mất. Thượng Quan Thập chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn bà, trấn an nói: “Yên tâm! Con rất khỏe, không có việc gì! Có lẽ là tối hôm qua lạnh bụng, uống chút nước ấm là được rồi!”

“Thật sự không có việc gì?” Bà nghi hoặc nhìn cậu, lại một lần nữa xác nhận.

“Dạ vâng! Dạ vâng! Con cũng là bác sĩ mà! Tất nhiên biết! Bà thà lo lắng, không bằng rót cho con chén trà nóng thế nào? Bà thân mến!” Thượng Quan Thập cợt nhả vui đùa.

“Huyền thuyên! Lớn như thế còn có thể lạnh bụng, thật là làm người ta lo lắng!” Bà vừa cảm rằm vừa xoay người đi vào phòng khách rót nước ấm.

Nhìn bóng lưng bà, Thượng Quan Thập tay trái run rẩy vô tình xoa bụng, trên mặt một mảnh u buồn. Mấy ngày nay chóng mặt, buồn nôn vào buổi sáng, lại thêm thay đổi khẩu vị... Tất cả những hiện tượng này đều tỏ rõ chuyện gì, ý thức của bác sĩ khiến cậu cảm giác được một mối nguy nghiêm trọng. Trong lòng cậu liên tục khẩn cầu, xin người! Ngàn vạn lần đừng giống như suy nghĩ của mình, ngàn vạn lần không được!

Vất vả chịu đựng tới buổi chiều, đúng như dự đoán bị bà bắt ở nhà. Thượng Quan Thập ngồi ở trên bồn cầu trong nhà vệ sinh, nhìn chằm chằm vào hai vạch màu đỏ trên giấy, mồ hôi lạnh đầm đìa. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cậu làm sao có thể mang thai? Giáo sư Lương chưa từng nói, cái tử cung thừa ra kia cũng có thể mang thai a! Đúng rồi! Cậu phải đi hỏi ông, ông nhất định biết nguyên nhân! Thượng Quan Thập lập tức hành động. Rất nhanh để lại tờ giấy cho bà. Cầm tiền chạy tới thành phố A.

Ta thật là bó tay với suy nghĩ của anh Thập.

Nếu có phải chịu trách nhiệm thì là 2 người kia chứ sao anh phải chịu, hóa ra anh chạy trốn chỉ vì lí do đấy thôi sao =))

9. Chương 9

Thượng Quan Thập đứng trong phòng làm việc chuyên môn của giáo sư Lương, ngơ ngác nhìn kết quả kiểm tra, trong lòng không cách nào bình tĩnh lại. Cậu đã được chứng thực chuyện mang thai hơn một tháng. Cậu thật sự không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với sự tình bất ngờ này.

Thấy hai mắt Thượng Quan Thập không có tiêu cự, giáo sư Lương chân thành nói: “Tiểu Thập! Người bệnh giống như cậu thường không có khả năng sinh con, nói cho cùng các cậu vẫn thiên về nam tính. Thế nhưng vị trí tử cung của cậu tương đối đặc biệt, ống dẫn trứng và đường ruột tương quan chặt chẽ với nhau, nếu như cùng người đồng giới phát sinh quan hệ, tinh trùng có thể đi qua đường ruột vào tử cung, khiến cho thụ thai. Nếu như cậu không muốn, có thể làm phẫu thuật lấy nó ra. Có điều là... mức độ nguy hiểm của phẫu thuật rất cao, dù sao cậu cũng không phải phụ nữ... Cá nhân tôi nghĩ cậu vẫn là không làm phẫu thuật thì tốt hơn!”

“Lấy ra... Không, em muốn lưu nó lại... Em là trẻ mồ côi... biết rõ nỗi khổ khi bị cha mẹ vứt bỏ, nó có quyền được sống, không phải vậy sao? Chỉ là...” Lời còn lại, cậu không thể nói ra. Đó dù sao cũng là chuyện tình cậu phải tự mình đối mặt. Trước mắt mà nói chỉ cần sinh hạ nó an toàn là được. Mấy tháng đầu cậu có thể

tiếp tục làm việc, nhưng là một khi bụng to ra, cậu nên làm cái gì bây giờ? Cậu là đàn ông, phải đi bệnh viện sinh như thế nào chứ? Thượng Quan Thập vò đầu bứt tóc, buồn rầu suy nghĩ.

“Tiểu Thập, cậu và bà quay về thành phố A đi! Mười tháng này, cậu ở trong nhà tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm giúp cậu an sản. Về phần công việc, cậu tới làm trợ thủ của tôi thấy thế nào?” Giáo sư Lương hiểu biết nói.

Nghe được lời nói của giáo sư Lương, Thượng Quan Thập mạnh mẽ ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng, cảm động một câu cũng nói không nên lời. Mặc cho nước mắt rơi xuống khuôn mặt, làm mờ hai mắt. Giữa làn nước mắt, cậu thấy giáo sư Lương đi tới. Sau đó, ông giống như người cha sờ sờ đầu cậu, nói: “Tôi không thích chỉ cảm ơn suông đâu nhé! Cậu biết tôi không có con cái, chỉ cần con của cậu gọi tôi một tiếng ông là được rồi...”. Giờ phút này, Thượng Quan Thập không thể bày tỏ tâm tình, ôm giáo sư Lương oa oa khóc lớn.

Sau đó, Thượng Quan Thập bỏ công việc ở thành phố S, cùng với bà dọn đến nhà giáo sư Lương. Một bên, tuy rằng lúc đầu bà thực giết mình, nhưng sau đó lại vẫn vui vẻ tiếp nhận sự thực là cậu mang thai, mỗi ngày chờ đợi sự ra đời của chất trai. Bên kia, giáo sư Lương vì không cho bên ngoài biết chuyện của cậu, ông đặc biệt tách ra một gian phòng trong nhà trang bị một phòng giải phẫu trọn vẹn, để thuận tiện cho việc sinh sản của cậu mấy tháng sau. Lúc có thai bốn tháng, bạn thân của giáo sư Lương – bác sĩ Giang Dân Thắng làm kiểm tra toàn diện cho cậu, kết quả là, phát hiện song thai, ba bọn họ so với cậu còn vui mừng hơn. Nhận được sự quan tâm cùng yêu quý của bọn họ, Thượng Quan Thập cảm thấy chính mình thực sự rất may mắn! Cuối cùng, sáu tháng sau, trải qua phẫu thuật 12 tiếng đồng hồ, chúng ta cùng nhau đón chào hai sinh mệnh nhỏ mới.

Lúc ôm hai đứa nhóc ấy, Thượng Quan Thập dường như thấy được một đôi cánh... Vì thế cậu quyết định, tên đứa anh là Thượng Quan Tả Dực, còn đứa em là Thượng Quan Hữu Dực (1). Bọn chúng cùng với nhau chính là đôi cánh của Thượng Quan Thập cậu.

Chú thích

(1) “Tả Dực” nghĩa là cánh bên trái, còn “Hữu Dực” là cánh bên phải ↑

10. Chương 10

Bảy năm sau, giờ nghỉ trưa của một ngày nào đó, Thượng Quan Thập ngồi trong phòng làm việc, tỉ mỉ hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra mấy năm qua, tuy là thỉnh thoảng cũng cau mày, nhưng khóe miệng lại luôn chứa một tia hiểu biết mà mỉm cười hạnh phúc.

Nhưng qua mấy năm, phiền não của cậu lại vì sự lớn lên của hai anh em mà tăng dần. Bọn chúng là song sinh khác trứng, hơn nữa càng lớn càng giống hai người kia. Ban đầu cố gắng muốn quên đi sự tình hoang đường đó, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt hai anh em thì lại nhớ tới. Có điều là, cậu phát hiện ba hình như đã bắt đầu nghi ngờ. Nhưng may mắn là, ông vẫn im lặng, không nói gì.

Chớp mắt, Tả Dực và Hữu Dực đã 7 tuổi, bọn chúng trưởng thành tương đối sớm, cho nên cậu không có phủ nhận với hai đứa, sự thực là cậu sinh bọn chúng. Thế là bọn chúng bất chấp sự phản đối mạnh mẽ của cậu, quyết định như sau: lúc ở nhà gọi cậu là mẹ, lúc ở bên ngoài gọi cậu là cha. Mỗi lần phản đối, cậu đều vì số phiếu ít hơn mà thảm bại. Cậu chỉ có một mình, có thể đấu với bà cháu ba người bọn họ sao? Ai! Đối mặt với biểu tình chực khóc mà bọn chúng cố ý giả bộ, cùng chiêu bài phải có đầy đủ thành viên trong gia đình, cậu chỉ còn cách tước vũ khí đầu hàng.

Cuối cùng có một ngày, chuyện cậu lo lắng nhất đã xảy ra. hai đứa bọn chúng bí ẩn đưa cho cậu một tấm ảnh. Cậu nhận lấy vừa mới nhìn, trong nháy mắt cứng nhắc, sắc mặt từ xanh sang đỏ, lại từ đỏ sang xanh, gần như là xanh đỏ lẫn lộn. Đây là ảnh chụp chung của ba người ba, Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm. Sau đó cậu liền nghe thấy Hữu Dực nói với Tả Dực: “Anh à, em đã nói rồi mà! Anh xem mẹ căng thẳng kìa. Quả nhiên, căn cứ vào nguyên lý cơ bản của sinh vật học mà nói, hai người bọn họ chính là ba của chúng ta!”

“Các con... các con làm sao mà biết được?” Cậu không có phủ nhận, hết sức khó hiểu nhìn về phía bọn chúng.

“Mẹ, con xin đấy! Anh quả thực chính là bản sao thu nhỏ của Hiên Viên Diệu này, mà con không phải là bản thu nhỏ của Nam Cung Diễm kia sao? Chỉ có điều, con có điểm khó hiểu... Nếu chúng con có hai ba, vì sao con và anh lại là song sinh khác trứng cùng lúc chứ?” Hữu Dực hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, tỉ mỉ phân tích.

Nghe xong lời nói của Hữu Dực, cậu cảm thấy được khuôn mặt mình không ngừng co rúm lại, khuôn mặt lộ rõ thần kinh rối loạn nghiêm trọng, không biết nên trả lời câu hỏi của nó thế nào...

“Phụt-”, ba đang ngồi trong phòng khách bất nhã phun ra trà trong miệng. Cậu ai oán nhìn về phía người đang uống trà, kì thực là lão ba bất lương đang nghe lén, oán giận nói: “Ba! Là ba nói cho hai đứa bọn nó đi! Con cũng không rõ ràng a! Ngày đó con say rượu -”. Cậu lập tức che miệng mình, nhưng lời đã nói ra tựa như bát nước đã đổ đi, không lấy lại được. Đã quá muộn!

Sau một hồi trầm mặc, Tả Dực còn nghiêm túc nói cho Hữu Dực: “Em à, anh biết rồi! Mẹ là rượu say loạn tính, đồng thời cùng hai ba lên giường, chúng mình mới có thể là song sinh khác trứng cùng lúc. Anh nói như vậy, hiểu chưa?”. Sau khi nghe xong lời của anh trai, Hữu Dực gật đầu lia lịa, còn nghiêm túc đáp: “Hiểu rồi, anh à, thì ra đây chính là ‘3P’ mà các chị y tá vẫn thường xuyên nói”.

Nghe đến đó, “bịch-” một tiếng, cậu ngã sấp xuống. Sau đó cậu đứng lên, thu mình trong góc phòng tối tăm nghĩ: “Cái này, là ai dạy bọn chúng? Trời ạ! Mấy cái này là từ gì a! Cái gì mà ‘rượu say loạn tính’, cái gì mà ‘lên giường’, còn có cái ‘3P’ gì kia, cậu cũng chưa từng nghe qua. Bọn chúng mới 7 tuổi a! Cho dù là chỉ số thông minh cao, cũng không có thể thuần thực sớm như vậy a? Chẳng lẽ là giáo dục của cậu thất bại?... Đều do mấy cô y tá, các cô làm sao có thể tiến hành giáo dục dành cho người lớn với mấy đứa trẻ của cậu chứ? Oa oa oa... Xem ra ba đúng là không thể tin cậy được, ông cháu ba người cùng có ý đồ đen tối. Bà trên thiên đường, bà phải giúp con đi!”

11. Chương 11

Vào lúc cậu đang một mình sầu não, ông cháu ba người bọn họ trong phòng khách bắt đầu tranh luận.

“Ông ơi, hai người kia không biết mẹ người là người song tính chứ!” Tả Dực hỏi.

“Ừ! Người biết chuyện của tiểu Thập ngoài người trong nhà chúng ta ra, cũng chỉ có ông Giang đã đỡ đẻ cho các cháu.”

“Thì ra là thế! Có điều là... nếu bọn họ biết sự tồn tại của hai anh em ta, hẳn là sẽ rất thú vị đi!” Tả Dực lộ ra một tia cười gian không hợp tuổi.

“Anh ngốc! Em không muốn bọn họ biết! Anh nghĩ lại xem, từ đêm đó về sau, bọn họ liên biến mất bất vô âm tín. Vậy không phải là diễn hình cho ‘tình một đêm’ sao? Không có trách nhiệm! Dựa vào phân tích của em, bọn họ lúc ấy nhất định cho là như vậy, dù sao mẹ là đàn ông, cũng sẽ không lo về sau mang thai, tính ăn xong một lần rồi bỏ đi! Cho dù bọn họ biết sự tồn tại của chúng mình, cũng nhất định sẽ làm những điều không hay cho mẹ. Em không cần mấy người đàn ông không có trách nhiệm làm ba!” Hữu Dực rõ ràng phân tích tiếp.

“Hữu Dực, em cái này lại là học từ chỗ các chị y tá đi! Cẩn thận mẹ giận nhé! Nhưng mà cũng rất có lý!... Anh có điểm không rõ, nếu là ‘tình một đêm’, như thế chúng mình không phải đưa con mẹ mong muốn, vì sao mẹ lại yêu chúng mình như thế? Nói như vậy, không phải là sẽ phá thai sao? Vì sao mẹ lại lấy thân thể đàn ông sinh hạ chúng mình chứ?” Tả Dực nghi hoặc nói.

“Về chuyện đó, để ông nói cho các cháu đi! Mẹ các cháu là người vô cùng đơn giản, lại thực dễ dàng thỏa mãn. Nó lại là đứa trẻ bị bỏ rơi được bà nội các cháu nhặt được, cho nên nó mới có cái tên Thượng Quan Thập này (1). Thế giới của nó cũng rất nhỏ. 22 năm trước, trong thế giới của nó chỉ có một mình bà nội

đã mất của các cháu, không có bạn bè. Để giảm bớt gánh nặng cho bà nội các cháu, không ngừng học tập, không ngừng làm việc... Năm ấy tốt nghiệp đại học, sau khi nó biết tình trạng thân thể của mình, thế giới của nó càng nhỏ hơn... Nhưng là sự xuất hiện của hai cháu lại mở rộng thế giới của nó, mang đến hy vọng cho nó. Vì thế, nó yêu các cháu, cưng chiều các cháu. Có lẽ, trong lòng nó, hai anh em cháu chính là đôi cánh mà nó muốn kia! Đôi cánh để nó có thể từ một không gian nhỏ hẹp bay ra!”

“Ông à, ông làm sao mà biết được?” Tả Dực vành mắt đỏ hồng hỏi.

“Bởi vì ông là ba của mẹ các cháu a!”

“Ông, ông trả lời xảo quyệt quá!” Hữu Dực để lộ nước mắt oán giận.

“Ừ! Em quyết định! Em phải mở rộng thế giới của mẹ. Bây giờ trong nhà có ông, có chúng mình, có mẹ, chỉ thiếu một ba yêu mẹ. Em quyết định nên vì mẹ tìm một người chồng tốt. Anh, vì hạnh phúc của mẹ, chúng mình cùng nhau nỗ lực đi!” Hữu Dực gơ lên nắm tay bé xú, kiên định nói.

“Tại sao lại phải tìm người đến chia sẻ mẹ? Anh không cần! Không có cách nào khác sao?” Tả Dực cau mày cự tuyệt.

“Ngốc, có ba, mẹ mới có thể sinh càng nhiều cánh a! Có càng nhiều cánh, thế giới của mẹ mới có thể rộng lớn hơn được!” Hữu Dực trả lời một bộ đương nhiên.

“Sớm nói đi! Chuyện sinh cánh, giống như sinh chúng mình, tình một đêm là được rồi! Căn bản không cần ba mà!” Tả Dực trịnh trọng đưa ra biện pháp.

“...” Hữu Dực không nói gì, sau đó đáp, “Ừ! Cứ như vậy mà làm!”

Ông cầm chén trà cùng lúc hóa đá, cuộc tranh luận kết thúc tốt đẹp.

Khi cậu tỉnh táo lại, cậu nhìn thấy chính là một phen cảnh tượng như thế này, ba ngồi trên sô pha, bùng chén trà hóa đá. Hai anh em bọn chúng ngồi xổm ở một góc sô pha, thì thầm, còn thỉnh thoảng lộ ra nụ cười quỷ dị, cậu nhìn thấy mà mồ hôi lạnh ràn rụa.

Ai! Mình thật là thực lo lắng cho sự trưởng thành của hai anh em bọn chúng!

Chú thích

(1) “Thập” trong “Thượng Quan Thập” có nghĩa là nhật ↑

12. Chương 12

Hôm nay là ngày giỗ bà, buổi trưa sau khi tan học, Tả Dực cùng Hữu Dực tay nắm tay, đi về hướng phòng làm việc của cha. Trên hành lang bệnh viện thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói.

“Nhìn kìa, nhìn kìa, hai đứa con của bác sĩ Thượng Quan tới kìa, rất đáng yêu a!”

“Bác sĩ Thượng Quan đẹp như thế, con đương nhiên đáng yêu rồi!”

“Bác sĩ Thượng Quan y thuật không những rất cao, người cũng thực hoà nhã! Anh ấy chính là ‘y tá’ trong mắt bệnh nhân nhỏ đây?”

“Bác sĩ Thượng Quan tuy rằng là nam, nhưng so với phụ nữ trông còn xinh đẹp hơn! Thực đẹp mắt a!”

“Bác sĩ Thượng Quan thuộc loại xinh đẹp dụ thụ đi! Đương nhiên là phải tương xứng với người dễ nhìn! Tổ thấy phối với bác sĩ Giang Hoa không tồi a!”

“Vậy hai đứa nhóc là con ai? Còn bác sĩ Giang Hoa kia là ai?” Âm thanh ghen tuông từ đằng sau một nữ y tá vang lên.

“Đương nhiên là thai song sinh của bác sĩ Thượng Quan Thập khoa nhi. Còn bác sĩ Giang Hoa! Người theo đuổi bác sĩ Thượng Quan!” Vừa nói xong, nữ y tá theo bản năng xoay người lại, nhưng chỉ nhìn thấy một đạo bóng dáng đã đi xa, nhưng hình như hướng đi là khoa nhi.

Nam Cung Diễm vội vàng đi về phía khoa nhi. 8 năm, rồi đi 8 năm, bóng dáng nho nhỏ kia đã sớm chiếm một chỗ trong lòng mình, rốt cuộc không nạp được bất luận kẻ nào. Lại nói tiếp, thật đúng là buồn cười! Hẳn như thế mà lại vì vật nhỏ kia, trải qua cuộc sống hòa thượng 8 năm. Nếu không phải có quy ước trước với Hiên Viên Diệu, chính mình đã sớm bay trở về tìm cậu ấy. Vốn là đến thăm mấy người bạn cũ, không nghĩ tới vật nhỏ kia lại ở trong này làm bác sĩ nhi khoa. Chỉ có điều cậu làm sao đã có đứa nhỏ? Chẳng lẽ cậu ấy đã kết hôn? Còn có người theo đuổi Kiến Quỷ kia (1), là chuyện gì xảy ra? Hẳn nhất định phải biết rõ ràng.

Nam Cung Diễm đứng trước phòng khám có đề tên Thượng Quan Thập, tình cảm mãnh liệt tràn ngập mỗi tế bào, kêu gào tìm lối ra. Hắn ngẩng đầu, đang muốn gõ cửa. Tiếng nói chuyện từ bên trong truyền đến, lại thành công ngăn động tác kế tiếp của hắn.

“Mẹ! Còn chưa viết xong sao? Nhanh lên đi! Con với anh sắp chết đói rồi!”

“Nhanh, nhanh, Hữu Dực con không cần giục cha nha! Nhìn xem, cha lại gõ sai rồi! Ai! Quên đi, đi thôi!”

Sau đó một trận âm thanh thu dọn truyền đến. Mà tim Nam Cung Diễm cũng rốt cuộc không thể bình tĩnh trở lại. Vì sao đứa bé trai kia gọi Thượng Quan Thập ‘mẹ’? Cậu ấy rõ ràng là nam a! Vậy cũng có thể là ba đi! Chắc là mình nghe lầm?

“Ai u!”, ngay lúc Nam Cung Diễm đang đấu tranh tư tưởng, cửa mở ra. Hữu Dực đang chạy ra ngoài đụng phải Nam Cung Diễm, té lăn trên mặt đất. Nam Cung Diễm theo bản năng khom lưng xuống dìu cậu bé.

“Hữu Dực (Em trai)...” Thượng Quan Thập cùng Thượng Quan Tả Dực theo sau cùng lúc thốt lên.

Ngay khi Thượng Quan Thập đang chạy đến, Thượng Quan Hữu Dực đã được một người đàn ông cao lớn nâng dậy. Lúc cậu nhìn thấy người đàn ông đỡ con mình, Thượng Quan Thập thoáng sửng sốt. Kinh ngạc cùng sợ hãi hai loại tình cảm này tự nhiên nảy sinh, không ngừng đan xen vào nhau, tràn ngập trong máu toàn thân cậu, liên tiếp sôi trào. Cậu biết mình đang sợ hãi. Cậu không thể để hấn phát hiện sự tồn tại của đứa con, đứa con là thứ kéo dài mạng sống của cậu, cậu không thể mất đi bọn chúng... Vì thế, cậu âm thầm hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh, ra vẻ tự nhiên, bình tĩnh hỏi thăm: “Nam Cung Diễm?”

Chú thích

(1) Giang Hoa đọc là Jiānghuà, còn Kiến Quỷ (gặp quỷ) đọc là Jiànguǐ hơi hơi giống nhau, chắc là anh Diễm cố tình nghe nhầm =>) Nếu ai thích nghe thử có thể vào đây rồi bấm nghe ↑

Trong bệnh viện là một đàn hủ nữ ha =^o^=

13. Chương 13

“Ừ! Là tôi...” Nam Cung Diễm nhìn người trước mắt cơ hồ nét động lòng người vẫn không có gì thay đổi, nén tình cảm mãnh liệt trong lòng xuống, mỉm cười trả lời.

“...” Thượng Quan Thập không muốn nói thêm, duy trì im lặng, ánh mắt phân tán. Cậu không dám nhìn hướng Nam Cung Diễm, cậu sợ, sợ Nam Cung Diễm sẽ từ diện mạo đứa con nhìn ra chút gì. Bởi vì bọn họ thật sự là quá giống nhau! Lúc này cậu chỉ hy vọng người trước mặt này nhanh biến mất một chút là được.

Dựa vào cảm ứng mẫu tử liên tâm, Tả Dực cùng Hữu Dực đồng thời cảm nhận được cảm giác sợ hãi của cha. Thế là hai đứa bọn chúng len lén trao đổi ánh mắt một cái, Hữu Dực không vui nói: “Cha! Đi thôi! Con với anh đều bụng đói xẹp lép rồi! Cha không phải còn muốn đi tảo mộ bà nội sao! Nhanh lên đi! Chú Giang còn đang ở bãi đỗ xe chờ chúng ta đấy!”

Tiếng nói không vui của Hữu Dực, đúng lúc cho Thượng Quan Thập một lý do để rời đi. Cậu lập tức thở dài một hơi, mỉm cười nói với Hữu Dực: “Hữu Dực, con trước tiên nói tiếng cảm ơn với chú này, sau đó chúng ta đi!”, dù sao hắn cũng là ba của con a! Câu này chỉ là trong đầu Thượng Quan Thập mà không thể nói ra.

Thượng Quan Hữu Dực phụng phụ, hắn không phải là một trong hai người đàn ông không có trách nhiệm kia sao? Minh vì sao phải nói cảm ơn chứ! Có điều sau khi bé thấy ánh mắt nghiêm khắc của cha, thỏa hiệp nhìn về phía Nam Cung Diễm, lòng mặc dù không muốn vẫn nhỏ giọng miễn cưỡng nói hai chữ “Cảm ơn”.

Nam Cung Diễm mỉm cười nhìn đứa bé trai đang giận dữ này. A! Làm sao lại quen mắt như thế chứ! Còn đứa kia, cũng thực quen mắt a! Hai đứa bọn chúng là sinh đôi, sao lại không giống nhau vậy? Nam Cung Diễm cúi đầu yên lặng suy nghĩ, không nhận ra hai đứa bé trai kia đã kéo người cha thân yêu của bọn chúng đi.

“Này, cậu xem, cậu xem, người đàn ông này trông giống hệt đứa con của bác sĩ Thượng Quan a! Quả thực là phiên bản người lớn của Hữu Dực nha! Dù cho nói là ba của Hữu Dực cũng không có gì kỳ lạ!”

“Đúng a! Đúng a! Giống y hệt nha! Quả thực giống như đúc từ một khuôn mà ra!”

Một đám nữ y tá tình cờ nhìn thấy sôi nổi bàn luận.

Tiếng bàn luận đột nhiên truyền tới cắt ngang suy nghĩ của Nam Cung Diễm. Đại não hắn lập tức có phản ứng, đúng, đứa bé trai ban nãy rõ ràng giống hắn đi! Mà đứa kia không phải là giống Hiên Viên Diệu sao! Hắn tại sao lại ngu ngốc như thế chứ?... Khoan đã, nếu hắn nhớ không lầm, lúc bọn nó ở trong phòng khám gọi chính là mẹ, lúc hắn ở đó lại gọi là cha. Hơn nữa... bọn nó lại khác nhau giống hắn và Hiên Viên Diệu như vậy. Đây là liên quan đến nhau như thế nào? Còn bác sĩ Giang Kiến Quý kia mà hai đứa nhóc đó nhắc tới nữa! Không được, hắn phải đi xác nhận lại thử xem. Lúc Nam Cung Diễm suy nghĩ xong, ngẩng đầu lần nữa, khi muốn nhìn lại bộ dáng đã nhưng nhớ suốt 8 năm, một mảnh trống trơn, ba cha con trên hành lang đã biến mất không còn dấu vết.

Nam Cung Diễm nhìn hành lang vắng vẻ, dựa vào trình độ y học mười mấy năm, hắn cảm nhận được tính nghiêm trọng của chuyện này. Ngay sau đó hắn lùi đi động ra, bấm một dãy số quen thuộc, tiếng nói trầm thấp mà thuần hậu truyền đến.

[Diễm! Có chuyện gì?]

“Tôi đã tìm được Thượng Quan Thập! Cậu ấy làm việc ngay tại bệnh viện trực thuộc đại học Nhân Hòa. Anh không cần tìm nữa!”

[Cậu ấy có khỏe không?]

“Khỏe! Có một cặp sinh đôi... Diệu, sự tình không chỉ đơn giản như vậy! Anh bảo Hiên Viên Long Nhật cẩn thận điều tra chuyện đấy. Đúng rồi, còn có một người tên là Giang Hoa! Cũng tra tra. Tốt nhất là nhanh một chút!”

[Tôi lập tức liên lạc cho Long Nhật...]

“Tôi còn có việc, tôi cúp máy trước!”

Nam Cung Diễm cúp di động. Hắn nhớ đứa bé trai tên Hữu Dực đã nói, chú Giang đang ở bãi đỗ xe chờ bọn họ. Bọn họ chắc chắn muốn đi ra cửa. Hừ! Hắn thật muốn xem cái người họ Giang tên Hoa kia là thần thánh phương nào. Nghĩ nghĩ, Nam Cung Diễm rất nhanh đi hướng bãi đỗ xe, xác định phương án tác chiến, quyết định bám theo điều tra.

Mà Hiên Viên Diệu ở đầu dây bên kia đang cầm di động “tít tít tít...” mà ngẩn người. Sinh đôi? Cậu ấy làm sao có thể kết hôn? Cậu ấy không biết hắn đã đợi cậu ấy gần mười năm sao? Cậu ấy làm sao có thể? Không được, mặc kệ vợ cậu ấy là ai, hắn đều phải đoạt lấy cậu ấy! Cậu ấy là người của Hiên Viên Diệu hắn! Ngoại trừ Nam Cung Diễm ra, bất luận kẻ nào, hắn cũng sẽ không thỏa hiệp! Một đạo tinh quang lạnh lẽo xẹt qua đôi mắt ưng, một thương nhân khát máu lại xuất hiện. Hiên Viên Diệu quyết đoán nổi máu với số di động của Hiên Viên Long Nhật.

[Anh, có chuyện gì vậy? Em đang bề bộn nhiều việc!]

“Giúp tôi điều tra Thượng Quan Thập và Giang Hoa. Nhất là Thượng Quan Thập, tôi muốn tài liệu chi tiết. Chỉ trong hai ngày!”

[Nhận! Chúng em chính là công ty điều tra thông tin Long Đằng! Một ngày là xong, ngày mai trước 6 giờ, em sẽ cho anh đáp án.]

“Được, tôi chờ tin tức của chú.”

Thượng Quan Thập, tôi để cậu trở lại bên cạnh chúng tôi! Cậu chỉ có thể lựa chọn giữa tôi và Nam Cung Diễm, không phải tùy theo cậu! Một mặt cười ngấm ngấm nổi lên nơi khóe miệng Hiên Viên Diệu.

14. Chương 14

Tựa vào cửa sổ thủy tinh trong cửa hàng McDonald, bốn người ngồi vui vẻ, hai người lớn hai trẻ con, tựa như một nhà bốn người thường thức bữa trưa ngon lành.

Nam Cung Diễm bám theo trốn trong xe mình, lửa giận ngất trời nhìn một màn này, ngọn lửa ghen tị cháy rừng rực. Hắn tức tối cắn bánh mì trong tay, phát ra tiếng “ken két, ken két”, tựa như Giang Hoa ở bên trong chính là cái bánh mì kia. Hắn hung hăng cắn, thậm chí đem người đàn ông kia lột da hủy cốt, vừa cắn vừa lẩm bẩm oán hận.

“Này! Anh cái sắc lang! Anh sao dám sờ tay tiểu Thập Thập chứ!”. Mà thực sự là khi Giang Hoa thay Thượng Quan Hữu Dực lau pho mát bên mép, thì Thượng Quan Thập đúng lúc cũng với tay đến, tay hai người vô tình chạm vào nhau mà thôi.

“Anh là cười cái gì? Toàn là cười *** đàng. Còn cười, đây là bà xã của tôi, ai cho anh cười với cậu ấy?” Nam Cung Diễm giống như là nhìn thấy bà xã mình hồng hạnh xuất tường (1) mà tức giận.

Lại qua một trận “ken két, ken két”, tay hắn nắm chặt bánh mì, tựa như muốn bóp cổ Giang Hoa, khát máu nói: “Hừ! Còn nhìn, nhìn nữa, tôi liền móc mắt anh, bà xã của tôi là anh có thể nhìn sao?”

Lúc này ngoài cửa xe, một bà thím trung niên không biết đã đứng từ bao giờ, chỉ thấy bà ấy có vẻ mặt một bộ hiểu biết, chậm rãi nói: “Thì ra là bà xã xuất tường, ông xã tới bắt gian a!... Ai! Thanh niên bây giờ đúng là!”

“Bắt gian cái gì? Là cái thằng quỷ tha ma bắt kia dụ dỗ bà xã tôi, bà xã tôi cũng không phải tự nguyện!” Đầu Nam Cung Diễm cũng không quay sang, theo bản năng phản bác.

“A! Chàng trai kia thật đúng là lợi hại, mang theo hai đứa nhỏ đáng yêu như thế cùng đi, thủ đoạn cao minh” Bà thím nhìn theo hướng mắt Nam Cung Diễm, đưa ra câu tán thưởng. Đột nhiên, bà ta nghi hoặc hỏi han: “Có điều bà xã cậu... sao lại là nam a?”

“Kia là con tôi! Bà xã tôi là nam thì làm sao?” Nam Cung Diễm tức giận bốc hỏa, vẫn như trước không quay đầu lại.

“Không sao? Trên mạng đang thịnh hành đam mỹ, là hiện tượng phổ biến! Có điều... ừ... trước hối lộ hai quân sư, sau mới đến tướng quân. Cao, thực sự là cao! Bái phục!... Cậu thanh niên, cậu nên cẩn thận một chút!” Bà thím còn nghiêm túc phân tích chiến cuộc.

Nam Cung Diễm đột nhiên quay đầu lại, hai mắt đầy lửa nhìn về phía bà thím, rống lên: “Này! Cái bà già kia, đừng có nói linh tinh, bà xã tôi không phải tướng quân!”

Bà thím thấy tình thế không ổn, vội vàng vàng vọt rời đi, trong không khí còn bay tới một trận tiếng: “Ai! Ông xã đi xe Mercedes cũng chưa chắc đã là người tốt, cấu kính như vậy! Bà xã không chạy mới là lạ đấy!”

Nghe được lời bình luận khiến người khác phát hỏa như thế, “ầm” một tiếng, lũ bất ngờ bùng nổ. Nam Cung Diễm đang muốn phát tiết, lại phát hiện bọn Thượng Quan Thập sắp lên xe, chuẩn bị rời đi. Hắn đành phải thôi, kìm nén lửa giận, khởi động ô tô, đi theo. Cuối cùng, Nam Cung Diễm theo đuôi xe bọn họ,

tới nơi cần đến – nghĩa trang Thanh Sơn. Thế là hắn đóng giả người đi tảo mộ, cũng lén lút đi theo. Hắn chọn một ngôi mộ không xa không gần, quay lưng về phía bọn họ, đứng yên, tiếp tục theo dõi Giang Hoa.

Giang Hoa đầu tiên cúi đầu một cái, sau đó đứng sang một bên. Tiếp theo Thượng Quan Thập đặt xuống một bó bách hợp trắng, kéo hai đứa trẻ quỳ xuống, sau khi dập đầu lạy ba cái, cậu cũng chưa đứng dậy, chỉ đưa lưng về phía Giang Hoa nói cái gì đó. Sau đó, Nam Cung Diễm liền thấy Giang Hoa mang theo hai đứa trẻ đi trước, chỉ lưu lại một mình Thượng Quan Thập quỳ trước mộ. Thấy thế, Nam Cung Diễm quyết định dời trận địa, hắn đến gần phía trước một chút, chọn một ngôi mộ phía sau Thượng Quan Thập, đứng yên, đôi mắt chan chứa thâm tình nhìn chăm chú vào người hắn yêu mến nhất.

Chú thích

(1) hồng hạnh xuất tường: ý chỉ người phụ nữ không biết kiềm chế mà đi ngoại tình ↑

15. Chương 15

Để ý sau khi bọn Giang Hoa rời đi, tay Thượng Quan Thập xoa nhẹ mộ bia của bà bắt đầu trở nên run run, chỉ thấy khuôn mặt cậu nhẹ nhàng kẻ sát tấm hình của bà, nước mắt im lặng rơi xuống, lời nói vỡ ra trôi trong gió, trôi vào trong lòng Nam Cung Diễm, thổi một trận sóng, sóng to gió lớn nổi tiếp nhau...

“Bà... Tả Dực và Hữu Dực đã 7 tuổi rồi, bọn nó thực nghịch ngợm. So với Hữu Dực, Tả Dực chẳng chặc hơn một chút... Hôm nay... con gặp lại người 8 năm trước... Đây là một người trong lúc ấy... Bà, con nên làm gì bây giờ? Tả Dực và Hữu Dực là sinh mệnh của con, con không thể không có bọn nó... Nhưng con cũng thực mâu thuẫn, con không thể ích kỷ tước đoạt quyền nhận thức của đứa nhỏ và người thân... Con rốt cuộc nên làm gì bây giờ?... Bà, thực sự con rất sợ bọn họ biết sự tồn tại của mấy đứa nhỏ... Đã 8 năm rồi, bọn họ có lẽ đã sớm kết hôn sinh con, sự tồn tại của bọn nhỏ nhất định phá hoại hạnh phúc của họ, đây không phải kết quả mà con muốn thấy... Con là trẻ mồ côi, hiểu rõ hạnh phúc khó khăn thế nào mới có được, cho nên con muốn rời đi, mang theo ba cùng bọn chúng rời đi rất xa... Con xin lỗi, xin bà tha thứ cho sự chạy trốn của con... Đúng rồi, hai đứa nhóc kia cũng đã biết ba bọn chúng là ai, có điều chúng rất hiểu chuyện, không có ý muốn thấy bọn họ, con biết chúng là lo lắng cho cảm nhận của con. Con... Con có lúc cảm thấy rất có lỗi với chúng... Không cho chúng một gia đình đầy đủ, cũng không cho chúng người cha đầy đủ. Có điều, con thật sự... thật sự không hối hận sinh ra chúng... Bà, con nhớ người... xin người hảo hảo bảo vệ chúng... Cảm ơn...”

Sau khi nói xong những lời này, Thượng Quan thành kính hôn lên trên bia mộ. Sau đó cậu chậm rãi đứng lên, nâng tay lau nước mắt còn lưu lại trên mặt, lưu luyến nhìn ngôi mộ, đầu cũng không quay lại đi xa. Nghĩa trang rộng lớn, chỉ còn lại Nam Cung Diễm còn đang xuất hồn đến nơi nào...

Nam Cung Diễm không biết mình như thế nào về đến nhà. Khi hắn tỉnh lại, hắn mới phát hiện mình không có tiếp tục đi theo bọn Thượng Quan Thập, mà là trực tiếp chạy xe về nhà mình.

Hắn ngồi trên sofa phòng khách, kinh ngạc vui mừng cùng hối hận, hai loại tình cảm này không ngừng cuộn cuộn hiện ra trong lòng. Hắn muốn vui sướng hết lên, muốn nói cho mọi người, hắn có hai đứa con, người hắn yêu nhất cho hắn hai đứa con. Đồng thời, hắn cũng vô cùng hối hận, vì sao không dám đối mặt với sự nhát gan của mình? Vì sao mình lại trì hoãn như thế, cần nhiều năm như vậy mới có thể rõ ràng tình cảm của chính mình? Vì sao không trở về sớm một chút? Vì sao... Ngàn vạn cái vì sao cứ dây dưa trong đầu hắn. Hắn không xác định được tương lai sẽ như thế nào? Nhưng là hiện tại, điều duy nhất hắn muốn làm chính là một lần nữa giữ lấy tình yêu thực sự của mình – Thượng Quan Thập cùng với bọn nhỏ đáng yêu của hắn.

Vừa nghĩ đến kia hai đứa nhóc đáng yêu kia, một tia mỉm cười nổi lên ở khóe miệng Nam Cung Diễm. Đột nhiên, nụ cười của hắn vì khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống Hiên Viên Diệu mà mờ dần. Hiên thực tàn khốc nói cho hắn biết, người mình yêu nhất không chỉ cho hắn, mà còn sinh ra đứa nhỏ cho một người đàn ông khác. Mà người đàn ông này chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của hắn. Thập sẽ lựa chọn thế nào đây?

Diệu lại sẽ làm như thế nào? Có điều, trước khi lo lắng mấy vấn đề này, hẳn đầu tiên phải cùng hợp tác với Diệu, đoàn kết nhất trí, quét sạch kẻ địch bên ngoài. Sau đó mới suy nghĩ đến tương lai ba người bọn họ. Nghĩ, nghĩ, hẳn lại một lần nữa bám di động cho Diệu.

16. Chương 16

Sau một hồi “tút... TUT... TUT...”, giọng nói trầm thấp ổn trọng của Hiên Viên Diệu truyền đến từ đầu dây điện thoại bên kia.

[Diễm, ngày mai 6 giờ, Long Nhật sẽ đưa tới kết quả điều tra, anh cũng tới một chuyến đi!]

“Ừ! Tôi sẽ đến, có điều trước đây... tôi có chút việc muốn cho anh biết...”

[Chuyện gì?]

“... Cặp song sinh kia là đứa nhỏ của hai người chúng ta.”

[... Cặp song sinh nào? Cái gì của hai người chúng ta? Anh nói rõ ra đi!]

“Hôm nay, tôi theo dõi Thập, cậu ấy ở trước mộ bà mình nói... cặp song sinh kia là cậu ấy sinh ra.”

[Vì thế... đứa nhỏ là của chúng ta? Thập không phải là nam sao? Làm sao có thể? Anh nói đùa cũng phải có mức độ chứ!]

“Tôi không có nói đùa! Tôi đương nhiên biết Thập là đàn ông. Nhưng cặp song sinh cũng nhất định là đứa nhỏ của hai người chúng ta. Bởi vì, chúng khác nhau lại giống phiên bản thu nhỏ của hai chúng ta. Anh cũng đã học y, đêm 8 năm trước ấy, chúng ta cùng chiếm lấy cậu ấy. Bọn nhỏ đã 7 tuổi rồi, về mặt thời gian cũng ăn khớp, không phải sao? Về phần cậu ấy tại sao lại mang thai, vậy chỉ có một khả năng, Thập là có bệnh thư hùng cộng thể (1).”

[... Anh đã nhìn thấy đứa nhỏ?]

“Ừ! Rất đáng yêu! Tôi không quấy rầy anh nữa. Anh suy nghĩ cẩn thận một chút đi! Tôi cúp máy!”

Nam Cung Diễm tắt di động, mừng khắp khối nằm trên giường, bắt đầu trù tính kế hoạch truy thê trong thời gian tới của hắn. Mà Hiên Viên Diệu ở đầu dây bên kia có thể nói là một mơ mơ hồ hồ.

Nắm di động, Hiên Viên Diệu trầm mặc hồi lâu. Trong đầu hắn một mảnh hỗn loạn, căn bản vẫn không thể để ý tiêu hóa nổi rõ ràng sự thực theo như lời Diễm. Giờ này khắc này, hắn mạnh mẽ cho rằng chính mình cần tỉnh táo một chút. Vì thế, hắn theo thói quen đốt một điều thuốc, bước thong thả đến bên cửa sổ, đẩy ra song cửa sổ thủy tinh, dựa vào khung cửa, phun khói, thổi hơi lạnh...

Rất lâu sau, hắn hướng lên trời ném tàn thuốc. Một tia sáng mỏng manh xẹt qua đêm tối, Hiên Viên Diệu thấy được hy vọng. Hắn lúc này vô cùng kích động, thì ra, người mình yêu nhất không thuộc về người khác, mà còn sinh ra đứa nhỏ của bọn họ. Đồng thời hắn cũng vô cùng hối hận, hối hận như trích máu trong tim. Hắn nên quay về sớm một chút! Hắn không nên vì lợi ích của dòng họ mà vứt bỏ tình cảm thực sự nhiều năm như vậy.

Hiên Viên Diệu nhìn về phía bầu trời, thì thào nói: “Nếu mình theo đuổi Thập, cậu ấy sẽ đáp lại mình sao?”. Nói xong, một tia cười gượng nổi lên bên mép hắn. Từ khi nào, hắn cũng có chuyện sợ hãi, hẳn chính là “thị huyết lãnh sư” (2) cay nghiệt vô tình trên thương trường a! Thì ra hắn cũng giống người thường, lúc đối mặt với tình yêu thực sự của mình, vì sợ bị từ chối, mà biến dè dặt, biến nhất gan yếu ớt. Không được! Hắn phải tỉnh lại. Trong trận chiến tình yêu này, hắn chỉ có thể thành công, không được phép thất bại.

Nghĩ tới đây, Hiên Viên Diệu hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy lại khôn khéo ngày xưa, chấn chỉnh lại cờ trống. Hai tay hắn ra sức đẩy khung cửa sổ, nhìn về phía trăng tròn trên trời, không dao động thê với trời: “Thượng Quan Thập, cậu trốn không thoát đâu! Tôi sẽ đánh thắng trận chiến này, để cậu trở lại trong vòng tay tôi!”

Một đêm này, hai người khác nhau, cùng vì một người yêu mà hoàn toàn không ngủ.

Chú thích

(1) thư hùng cộng thể: có cả bộ phận của nam và nữ trên cùng một cơ thể ↑

(2) thị huyết lãnh sư: con sư tử lạnh lùng khát máu ↑

17. Chương 17

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người tiểu tụy không hẹn mà cùng đứng canh trước phòng khám của Thượng Quan Thập, gây ra nhồn nháo không nhỏ trong bệnh viện. Trên hành lang thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng các cô y tá thảo luận.

“Trời ạ! Tổ vừa rồi giật hết cả mình, có thấy hai anh chàng đẹp trai ở cửa phòng khám của bác sĩ Thượng Quan không? Tổ còn tưởng rằng hai đứa con của anh ấy một đêm trưởng thành ấy!”

“Ừ! Thấy, thấy, trời ạ! Quả thực là cực phẩm tiểu công! Có điều, bọn họ và bác sĩ Thượng Quan là có quan hệ gì nhỉ? Thực chờ mong a!”

“Này! Tổ thấy là so với bác sĩ Giang còn được hơn nha! Nói như thế nào nhỉ? Nhờ bác sĩ Thượng Quan mới có thể mỗi ngày nhìn thấy hai khuôn mặt kia a! Tuy là phiên bản thu nhỏ, nhưng mà không tệ nhé! Đổi gu một chút so sánh tốt hơn nha!”

“Ừ! Rất có lý!”

“Rất có lý cái gì chứ! Mọi người đều quên hết rồi! Không phải tiểu thuyết bất chính trên mạng bây giờ thịnh hành NP sao? Tổ thấy bác sĩ Thượng Quan và bọn họ xem ra là 4P đi! Trời ơi! không được, chỉ mới nghĩ thôi, tổ đã chảy máu mũi rồi!”

Nghe mấy cuộc trò chuyện ý nghĩa sâu xa này, trên mặt Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm có thể nói là đỏ trắng lẫn lộn, xanh trắng đan xen. Trong lòng gần như cùng lúc nghĩ: Trời ạ! Thập đơn thuần của mình tốt cuộc là đang sinh tồn trong hoàn cảnh kiểu gì vậy! Không được, sau này nhất định phải bảo cậu ấy đổi việc. Nếu không, thật sự như mấy cái NP mà các cô ấy nói, mình không phải hoàn toàn xong đời, mình nhiều nhất cũng chỉ có thể chấp nhận 3P. A! Ý tưởng kiểu này làm sao vẫn không được tự nhiên thế này a! Mặc kệ, xem ra trước mắt kẻ địch lớn nhất không phải Nam Cung Diễm (Hiên Viên Diệu), mà là cái bác sĩ Giang Kiến Quỷ (Giang Hoa) kia.

Lúc này Thượng Quan Thập đang đóng vai đi trên hành lang bệnh viện cùng Giang Hoa, khó hiểu nhìn về phía mấy cô y tá đang cười có phần kỳ dị kia, hỏi: “Hoa, các cô ấy làm sao vậy? Ánh mắt nhìn chúng ta rất kỳ quái!”

“...” Giang Hoa không trả lời, hiểu rõ cười cười. Mọi lần, chỉ cần hắn và Thập cùng xuất hiện, mấy cô y tá này, mỗi người cười đều tựa như hồ ly, hắn đã thấy lạ mà không lạ rồi. Có điều lần này, đích thực là cười có chút kỳ dị.

“Tôi trước tiên đến phòng khám của cậu uống tách cà phê đi! Dù sao cũng còn sớm!” Giang Hoa có loại dự cảm không tốt, quyết định đưa Thượng Quan Thập đến phòng khám của cậu.

“Ừ! Được!” Thượng Quan Thập mỉm cười trả lời.

Sau đó, bọn họ vừa đi vừa vui vẻ nói về hai đứa nhóc nghịch ngợm kia. Đột nhiên, Thượng Quan Thập dừng lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn hai người ở cửa phòng khám của mình, cơ thể có chút run rẩy, lão đảo muốn ngã. Giang Hoa khó hiểu đỡ cậu, sau đó theo ánh mắt cậu nhìn qua. Giang Hoa cũng không tránh được hoảng hốt một chút, bởi vì hai người ở cửa kia và hai đứa nhóc ấy thật sự là quá giống nhau. Ngay sau đó, tiếng Thượng Quan Thập có chút run rẩy vang lên: “Hoa, anh đến phòng khám của anh trước đi! Tôi có một chuyện phải xử lý!”. Vừa nói xong, không đợi Giang Hoa mở miệng, Thượng Quan Thập liền

tách khỏi hẳn, rất nhanh đi hướng cửa phòng khám, kéo hai người, vào cửa, đóng cửa, hành động nhanh như chớp. Cửa chính khép chặt, ngăn cách bầu không khí nổi lên bốn phía ngoài phòng, để lại Giang Hoa mù tịt khó hiểu, trợn mắt há hốc mồm.

Trong phòng khám, Thượng Quan Thập đề phòng nhìn hai người cao to. So sánh với 8 năm trước, bọn họ dường như không có thay đổi gì lớn, chỉ là có phần trưởng thành hơn, có phần trắng trẻo hơn mà thôi.

Từ lúc bị kéo vào cửa, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm vẫn không nói gì. Bọn họ chỉ là nhìn thật sâu tình yêu trước mặt, gắng sức kiềm chế dục vọng muốn hung hăng ôm lấy cậu của chính mình. Mà Thượng Quan Thập tội nghiệp, dưới ánh nhìn chăm chú nóng như lửa của bọn họ, càng ngày càng căng thẳng, càng ngày càng sợ hãi. Cậu theo bản năng lui về phía sau vài bước, tựa vào cái bàn, tiếng nói run rẩy vang lên, phá tan yên lặng đang ngập trong phòng.

“Các anh... Các anh... đến làm... làm gì?”

18. Chương 18

Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm vẫn như trước không nói gì, duy trì im lặng. Ngay lúc Thượng Quan Thập nghĩ muốn ra cửa mà chạy, Nam Cung Diễm mở miệng nói: “Chúng tôi... đã biết sự tồn tại của đứa nhỏ!”

Nghe thấy lời nói của Nam Cung Diễm, soạt một cái, sắc mặt Thượng Quan Thập trở nên trắng bệch. Tay cậu đang vịn lấy cái bàn không ngừng run rẩy, hai mắt tràn ngập sợ hãi vô hạn nhìn về phía bọn họ, môi giật giật tái nhợt: “... Sau... Sau đây thì sao... các anh... muốn... muốn như thế nào?”

Thấy người thương yêu bị chính mình dọa thành như vậy, Nam Cung Diễm hối hận một câu cũng nói không nên lời. Nếu sớm biết tình hình như vậy, chính mình tuyệt đối sẽ không nói thẳng vào vấn đề.

“Bọn tôi không có ý muốn cướp đi bọn chúng. Chỉ là muốn nhìn chúng nó một chút mà thôi, dù gì bọn tôi không phải là cha bọn chúng sao? Hay là... chúng cũng không biết sự tồn tại của chúng tôi?” Hiên Viên Diệu đúng lúc giải thích.

“Thực sự? Các anh thực sự sẽ không mang hai đứa nó đi?” Thượng Quan Thập kích động muốn xác nhận sự thật lại một lần nữa.

“Ừ!” Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm đồng thời gật đầu nhận lời. Sau đó, bọn họ thấy Thượng Quan Thập nở nụ cười, nụ cười như hoa, nụ cười rạng rỡ chiếu sáng hai mắt bọn họ. Sau đấy, tiếng Thượng Quan Thập nhẹ nhàng truyền đến: “Ừ... Hai thằng quý biết sự tồn tại của các anh. Anh là Thượng Quan Tả Dực, em là Thượng Quan Hữu Dực. Nếu các anh tới nhìn chúng nó, tôi nghĩ bọn chúng sẽ rất vui!”. Sau khi nói xong những lời này, cậu cúi đầu, không ngừng bẻ ngón tay. Một lúc lâu, cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, cười hỏi: “Như vậy đi! Chọn ngày không bằng gặp ngày, các anh đến nhà tôi ăn cơm trưa đi! Hôm nay Tả Dực và Hữu Dực buổi chiều nghỉ, các anh có thể hảo hảo ở chung một lúc, thế nào?”

Lời mời ngọt ngào như thế, khi Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm nghe thấy, không nghi ngờ gì như pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm, vang lên “đùng- đoàng-”, ngũ sắc rực rỡ, sáng loá chói mắt. Hai người vội vàng liên tiếp gật đầu. Thấy bộ dáng bọn họ như hai con chó to, trong lòng Thượng Quan Thập một trận buồn cười. Nghĩ thầm, chỉ cần các anh không mang con đi, tôi hẳn là có thể cùng các anh làm bạn bè. Chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi! Có cần phải phấn khích đến như thế không?

“Các anh biết nhà tôi ở chỗ nào không?” Thượng Quan Thập hỏi tiếp.

Nụ cười của hai người trong nháy mắt ngưng lại, đồng thời buồn rầu nhìn về phía Thượng Quan Thập, chờ mong đáp án. Thượng Quan Thập hết cách cười cười, nói: “Các anh biết nhà giáo sư Lương đi! Ông năm năm trước nhận nuôi tôi, bây giờ là ba tôi, chúng tôi ở cùng một chỗ. Nếu ông nhìn thấy các anh cũng sẽ rất vui!”, sau đấy, Thượng Quan Thập nhìn nhìn đồng hồ, nói lời đuổi khách: “Nếu các anh không có chuyện gì khác, có thể rời đi. Bệnh nhân tôi hẹn trước sắp đến đây, nếu có chuyện gì, buổi trưa lại nói sau!”

Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm không biết chính mình làm thế nào mà đứng ở cửa. Nếu như nói bữa ăn buổi trưa là mật đường ngọt ngào, như vậy ‘cha vợ’ trên bàn cơm – giáo sư Lương, sẽ là một đạo sông đào bảo vệ thành rộng lớn, người một nhà được vào, kẻ địch đừng mơ. Dựa vào nguyên lý cơ bản của sông đào bảo vệ thành, hai người bọn họ, thế sống chết phải làm ‘người một nhà’.

Mấy cô y tá ngoài cửa nhìn thấy biểu tình của hai anh chàng đẹp trai một hồi buồn rầu, một hồi kiên định, một hồi hưng phấn, đầu đầy sương mù, ý tưởng cổ quái hiếm lạ ùn ùn kéo đến. Tuy là có rất nhiều phiên bản, nhưng đều tuân theo nguyên tắc cơ bản số một – hắc hắc! Bọn họ nhất định là 3P.

19. Chương 19

Sau khi Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm đi rồi, Thượng Quan Thập đỡ lấy ánh mắt nóng hôi hổi của mấy cô y tá, đối với Giang Hoa vẫn còn đang khó hiểu, tùy tiện lấy đại một lý do, lừa trót lọt. Sau đó, cậu lại thật vất vả mà chịu đựng qua buổi sáng nhiệt độ tăng vọt. Lúc giữa trưa, cậu cuối cùng cũng về tới nhà. Đẩy cửa chính ra, cậu phát hiện hai đứa nhóc kia đang ở trong phòng khách chơi trò chơi, chỉ riêng ba không có nhà. Vì thế cậu vừa đi hướng phòng bếp vừa hỏi: “Ông đâu rồi?”

“Ông đến nhà ông Giang, buổi trưa chắc là không ăn cơm. Đúng rồi, mẹ, buổi trưa con muốn ăn thịt kho tàu.” Hữu Dực vừa chơi trò chơi vừa trả lời.

“Ha! Tả Dực, còn con?” Thượng Quan Thập mặc tạp dề hỏi.

“Tôm chiên! Cảm ơn ạ!” Tả Dực lễ phép trả lời.

“Đúng rồi, hôm nay, các con... Chuông cửa kêu, giúp cha đi mở cửa!” Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang lời Thượng Quan Thập sắp sửa nói ra, cậu lập tức bảo con đi mở cửa.

Tưởng ông quên mang theo chìa khóa, Tả Dực cùng Hữu Dực lập tức bỏ đồ chơi trong tay xuống, tranh nhau ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, hai đứa bọn chúng liền sững sốt. Ngẩng đầu nhìn khách không mời mà đến – Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, hai đứa bọn chúng cau mày, vẻ mặt tràn ngập ba chữ to ‘không chào đón’.

Khi Hiên Viên Diệu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tả Dực kia trông cực kỳ giống mình, trong lòng không ngừng tuôn ra bong bóng bảy màu hạnh phúc, không biết phải làm sao. Mà Nam Cung Diễm dù đã là lần thứ hai nhìn thấy Hữu Dực, có điều tâm tính nhìn đứa con cũng là lần đầu tiên, căng thẳng, hưng phấn, cũng không biết phải làm sao.

Mà bên hai đứa nhóc kia, len lén trao đổi ánh mắt một chút, trong lòng im lặng đếm ‘one, two, three’, nhanh chóng đóng cửa. “Sập” một tiếng, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm không kịp phản ứng bị chặn ở ngoài cửa. Hai người bọn họ trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy cửa lớn đóng chặt, khóc không ra nước mắt, thì ra chúng ta bị ghét!

Ai! Thượng Quan Thập tình cờ thấy tất cả thở dài một hơi, đi qua, vừa mở cửa vừa nghiêm khắc nói với hai đứa nhóc: “Thượng Quan Hữu Dực, Thượng Quan Tả Dực, không được không lễ phép!”.

Hai đứa nhóc rầu rĩ không ra tiếng, bình thường khi mẹ gọi tên đầy đủ của bọn chúng, là chứng tỏ mẹ đang giận. Hơn nữa là vô cùng tức giận. Bởi vậy hai đứa bọn chúng cực kỳ bất mãn nhìn về phía đầu sỏ ở cửa – Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, vẻ mặt lại lần nữa tràn ngập năm chữ to ‘tôi chán ghét các người’. Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm thấy thế, không còn cách nào khác ngoài cười lấy lệ.

“Các anh vào ngồi trước đi! Thật không may, ba hôm nay không ở nhà!” Thượng Quan Thập cười mời hai người lớn. Mà hai người lớn, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm cùng lúc thở nhẹ một hơi, trong lòng thở phào, quá tuyệt vời! ‘Sông đào bảo vệ thành’, hôm nay không ở nhà.

Sau đó, bọn họ thấy Thượng Quan Thập quay đầu ra lệnh với hai đứa nhóc: “Thượng Quan Hữu Dực, Thượng Quan Tả Dực, các con nghe đây! Bọn họ là khách cha mời tới, không thể không lễ phép. Cha phải đi nấu cơm, các con giúp cha tiếp khách thế – nào?”, nếu không các con bữa trưa chỉ có thể ăn ớt xanh và cà rốt nha!.

Nụ cười của mẹ, rực rỡ đến quá mức! Thật là khủng khiếp! Đối mặt với câu đe dọa không lời kia, hai đứa nhóc lập tức thỏa hiệp. Bọn chúng gần như cùng lúc nở ra nụ cười ngọt ngào vô tội, đồng thanh trả lời: “Cha, yên tâm đi! Cứ để cho chúng con!” Nhưng trong lòng lại tập trung trọng điểm: Chúng con không chính chết bọn họ mới là lạ đấy!

Mà Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm ở một bên cùng lúc cảm thấy một trận khí lạnh đánh úp tới, khí lạnh bức người. Trong lòng bọn họ cực kỳ khó hiểu, rõ ràng ‘sông đào bảo vệ thành’ không có nhà, làm sao vẫn còn mùi nguy hiểm chứ?

20. Chương 20

Đưa mắt nhìn đến khi cha trở lại phòng bếp, hai đứa nhóc nhanh chóng đổi sang vẻ mặt nghiêm túc, không đếm xỉa đến sự kinh ngạc của Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, ngồi trước mặt bọn họ cẩn thận thì thầm vào tai nhau.

“Anh à, em cảm thấy cái gã gọi là Hiên Viên Diệu kia không dễ đối phó, còn gã còn lại! Tương đối dễ dàng.”

“Ừ! Anh cũng phát hiện! Sau khi bọn hắn nhìn thấy cha, Hiên Viên Diệu kia toàn che giấu cảm xúc. Mà Nam Cung Diễm lại là bộ mặt cố viết ‘Tôi là sắc lang’, so với người kia, người này hình như khá ngốc, hơn nữa tương đối dễ đối phó. Nghĩ ra cách gì chưa?”

“Hừ hừ! Đương nhiên!”

Sau khi thì thầm xong, hai đứa nhìn nhau cười, đôi cánh đen mọc ra, nụ cười quỷ dị bức người. Trong nháy mắt, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm dường như nhìn thấy một đôi tiểu ác ma, đối diện bọn họ nhẹ nhàng nhếch mép, cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ đập vào mặt. Vì thế, bọn họ giữ bình tĩnh ngồi ngay ngắn, nắm chắc phương châm tác chiến “Địch không động ta không động, địch khẽ động ta mới động”, chuẩn bị tiếp chiêu.

“Nói đi! Mục đích của các người là gì?” Tả Dực tiên phong phá vỡ yên lặng giữa bốn người.

“Con là anh Thượng Quan Tả Dực phải không! Chúng ta không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn nhìn các con cùng cha các con một chút mà thôi.” Hiên Viên Diệu bình tĩnh trả lời.

“Chỉ như vậy? Sợ rằng không có đơn giản như thế đi! Tám năm cũng chưa từng lộ mặt, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện... Cách nói thể này rất khó làm cho người ta tin!” Hữu Dực bày ra một bộ biểu tình phi thường tin tưởng, chậm rãi nói.

“Hữu Dực, nói như thế nào chúng ta cũng là ba của hai con đi! Ba nhìn con, đạo lý hiển nhiên mà!” Nam Cung Diễm tỉ mỉ giải thích.

“Ba? A! Chỉ là một người cung cấp cho cơ thể mẹ một tiểu trùng (1) bơi thôi! Số lượng nhiều, gieo giống rộng. Tám năm, xin hỏi các người đã có bao nhiêu con trai hay con gái rồi?” Tả Dực bày ra bộ dáng chuyên nghiệp, phân tích kỹ lưỡng.

Đối mặt với câu hỏi cố ý làm khó dễ mà sắc bén của Tả Dực, Nam Cung Diễm mồ hôi lạnh đầm đìa. Cho dù hắn làm hòa thượng 8 năm, cũng không có con, hắn vẫn là đã từng có một quãng cuộc sống ăn chơi sa đọa. Vì thế hắn tự cảm thấy đuối lý, không thể đưa ra đáp án hợp tình.

“Trừ hai con ra, chúng ta không có đứa nhỏ nào khác, cũng chưa có kết hôn.” Hiên Viên Diệu đúng lúc đưa ra câu giải thích rõ ràng.

“Vậy mục đích chủ yếu của các người là cha...” Vẻ mặt Hữu Dực biểu lộ không tin.

“Đúng! Chúng ta muốn theo đuổi cậu ấy!” Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm trăm miệng một lời đáp lại.

“À há! Anh – à, anh nói hi vọng của bọn họ có lớn không?” Hữu Dực nhạo báng hỏi.

Tả Dực nghiêng đầu nhỏ, biểu tượng như đang tự suy ngẫm một chút, sau đó trả lời một bộ đương nhiên: “Về cơ bản, trị số hi vọng là zero.”

“Tại sao?” Nam Cung Diễm không nhịn nổi bình tĩnh hỏi.

“Đương nhiên! Thứ nhất, bọn tôi sẽ không giúp các người. Cha đã nói bọn tôi là đôi cánh của cha. Từ điểm đó xem xét, đối với cha mà nói, hai anh em bọn tôi chính là xếp hạng no.1. Chỉ cần chúng tôi nói một chữ ‘không’, cha tuyệt đối sẽ không chấp nhận các người. Ngược lại, cũng vậy. Thứ hai, các người ở trong lòng cha không để lại bất cứ dấu vết gì. Cha căn bản không nhớ rõ chuyện đã xảy ra đêm đó. Cuối cùng, ông cực kỳ không vừa lòng với hành vi biến mất cả tám năm của các người. Ở trong lòng cha, ông chính là mặt trời của cha, cha cực kỳ nghe lời ông. Với lại trong lòng ông, cũng đã có một ứng viên tốt nhất. Cho nên các người... hoàn – toàn – vô – vọng!” Hữu Dực cười trên nỗi đau của người khác đưa ra giải thích.

“Tám năm không xuất hiện, đích thực là sai lầm lớn nhất của bọn ta. Bọn ta sở dĩ không có xuất hiện là có nguyên nhân. Các còn còn quá nhỏ, cho dù bọn ta giải thích với các con, các con cũng nghe không hiểu.” Hiên Viên Diệu cẩn thận giải thích.

“Bọn tôi, ông và cha cũng không cần giải thích. Bởi vì giải thích chính là che giấu, che giấu tức là sự thật.” Tả Dực bác lại.

“...” Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm không còn lời nào để nói, bại trận. Bọn họ cũng đồng thời cảm nhận được sâu sắc chỉ số thông minh cao, tính tình chín chắn của hai đứa con.

Lúc Thượng Quan Thập xuất hiện ở phòng khách, cuộc so tài biện luận cha con chính thức kết thúc. Bên bảo vệ: Thượng Quan Tả Dực, Thượng Quan Hữu Dực giành chiến thắng. Bên phản biện: Hiên Viên Diệu, Nam Cung Diễm thảm bại.

Trước mắt Thượng Quan Thập xuất hiện một màn thế này. Hai đứa nhóc dương dương đắc ý, vô cùng vui vẻ. Mà Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm đối diện chúng nó lại có vẻ không vui, mây đen trên đầu.

Vì vậy Thượng Quan Thập trong bữa ăn cực kì khó hiểu, hai đứa nhóc ngấm ngấm mừng thầm cùng hai ông ba ăn không ngon từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc...

Sau cùng, Thượng Quan Tả Dực cùng Thượng Quan Hữu Dực hết sức phấn khởi tiễn Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm khuôn mặt vẫn u ám. Mà Thượng Quan Thập ở một bên vẫn chẳng hiểu cái gì, trên mặt là dấu chấm hỏi.

Chú thích

(1) tiểu trùng: à ừm, nếu ta hiểu không lầm thì em ý đang nói về tinh trùng ạ =)) ↑

21. Chương 21

Cả buổi chiều, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm vẫn ngồi mãi trong văn phòng của Hiên Viên Diệu. Bọn họ đều tự trầm mặc, trong lòng nghiên cứu đối sách, vạch ra kế hoạch truy thê trong thời gian tới.

“Anh, em mang kết quả điều tra đến đây!” Hiên Viên Long Nhật đẩy cửa vào cắt ngang suy nghĩ kỹ lưỡng của hai người. Sau khi nhìn thấy, Hiên Viên Long Nhật kinh ngạc nói: “A, anh Diễm cũng ở đây à!”

Hiên Viên Diệu rất nhanh nhận lấy tập báo cáo điều tra khá mỏng. Sau khi hần tùy tiện nhìn lướt qua, một tiếng “bộp-”, báo cáo điều tra bị ném lên trên bàn. Sau đó hần nhìn về phía Hiên Viên Long Nhật, lạnh lùng nói: “Đây chính là năng lực của công ty điều tra thông tin Long Đằng các chú? Ngay cả tôi biết cũng nhiều hơn so với chú.”

“Này, này, anh cả, anh không thể nói như vậy được! Có cái khá quan trọng, em chỉ có thể mượn để xem một chút mà thôi. Vì thế chỉ có thể ghi nhớ trong đầu. Em nói, anh nghe là được! Không nên bôi nhọ danh tiếng công ty điều tra thông tin Long Đằng chúng em!” Hiên Viên Long Nhật vội vàng phản bác.

“Chú nói đi!” Hiên Viên Diệu sau khi hít sâu một hơi nói.

“Ngoài trong tài liệu ra, em ở bệnh viện trực thuộc đại học Nhân Hòa tra được một phần về bệnh án của Thượng Quan Thập. Bác sĩ phụ trách là giáo sư Lương Vinh Tắc, cũng chính là cha nuôi bây giờ của cậu ấy. Trên bệnh án cho thấy, Thượng Quan Thập lúc 22 tuổi, bị chẩn đoán là một người song tính thiên về giống đực. Cho nên qua quá trình điều tra theo dấu kỹ càng tỉ mỉ, em tra được cặp song sinh khác trứng đáng yêu kia là do Thượng Quan Thập tự mình sinh hạ.”. Hiên Viên Long Nhật vừa nói, vừa lấy ra một tấm hình giấu kỹ trước đó. Tiếp đó, hắn chất chứa thâm ý nhìn nhìn Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, cười gian nói: “Hắc hắc! Anh cả, thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị! Tám năm trước, các anh hai đương sự này, sau khi mang người ta đang say rượu từ vũ hội tốt nghiệp... dám chắc đã làm cái gì đó đi! Anh thành thật khai báo ra đi... Hắc hắc hắc...”

“Những thứ này không cần chú tra, tôi cũng đã biết rồi. Tôi chỉ cần kết quả điều tra này của chú, về phần những thứ khác, chú duy trì im lặng là được!” Hiên Viên Diệu vừa nghiêm túc, vừa nghĩ muốn cầm tấm ảnh chụp. Nhưng là, Hiên Viên Long Nhật lại đem tấm ảnh một lần nữa nhét lại vào túi áo trước ngực, trộm cười nói: “Dạ, dạ, tiểu nhân trịnh trọng tuân thánh mệnh! Có điều, bức ảnh này làm sao có thể cho anh đây? Chúng nó cũng chính là mấy đứa cháu đáng yêu của em! Hai ông anh thật đúng là giỏi? Con trai mới có 7 tuổi, lại là đứa nhóc lanh lợi chỉ số thông minh 200. À! Sau khi mẫu thân đại nhân biết, nhất định chắc chắn sẽ rất vui.”

“Chỉ số thông minh 200! Thảo nào!” Nam Cung Diễm ở bên cạnh tự thì thầm.

“Sao? Các anh đã gặp?” Hiên Viên Long Nhật kinh ngạc hỏi.

“Đâu chỉ đã gặp mặt, còn giao chiến đấy? Tôi cùng Diệu chính là thảm bại hoàn toàn! Hai đứa nhóc bọn chúng kia quả thực chính là ác ma, tử thủ trận địa không nói, phạm vi vài trăm dặm xung quanh còn mai phục bom, giăng lên một phát liên nổ. Không cần thận một cái, sẽ bị nổ xương thịt thành bột, hài cốt không còn. Chúng nó chính là ghét hai bọn tôi đến tận xương tủy!” Nam Cung Diễm bởi vì không cách nào đến gần Thượng Quan Thập mà không cam lòng oán giận nói.

Hiên Viên Long Nhật sau khi nghe xong trận nổi giận đùng đùng của Nam Cung Diễm, một bộ biểu tình đương nhiên nói: “Hiểu rồi! Đúng là hiện tượng bình thường. Ai bảo các anh ăn cha người ta, một câu giải thích cũng không có, bỏ chạy, còn chạy tám năm. Khó trách người ta chẳng những không nhận các anh, còn đề phòng các anh? Nếu là em, em cũng sẽ làm như vậy a!”

22. Chương 22

“...” Nam Cung Diễm bị chặn đến á khẩu không nói được gì. Bỗng nhiên, Hiên Viên Diệu ra lệnh: “Nói cho tôi biết tư liệu về Giang Hoa!”

“A! Hẳn chính là ba lý tưởng trong cảm nhận của mấy thằng quỷ, cũng chính là tình địch chung của các anh đấy! Chẳng qua cha của hắn chính là bác sĩ Giang Dân Thắng bảy năm trước làm phẫu thuật sinh cho Thượng Quan Thập. Bởi vì bác sĩ Giang đích thân cầm dao mổ, hơn nữa còn là làm phẫu thuật sinh cho người song tính thiên về giống đực, vì thế ghi chép sau đó của ông có thể nói là toàn bộ quá trình giải phẫu kỳ tích của y học. Em mất rất nhiều công sức mới nhìn lén được phần văn kiện cơ mật này. Bởi vì Thượng Quan Thập có thêm một tử cung ẩn ở gần đại tràng, hơn nữa ống dẫn trứng và đại tràng gắn kết chặt chẽ, lại thêm hai thai nhi quá lớn, đến nỗi tạo thành đè ép nghiêm trọng đối với cơ quan nội tạng của cậu ấy. Trong quá trình phẫu thuật mười hai tiếng đồng hồ, Thượng Quan Thập từng mấy lần ngừng hô hấp. Vì thế cha của Giang Hoa – Giang Dân Thắng, có thể nói là ân nhân cứu mạng của Thượng Quan Thập và bọn nhỏ. Do đó gia đình hai bên họ qua lại rất gần. Vì Giang Dân Thắng nghiêm ngặt giữ bí mật chuyện này, cho nên Giang Hoa cũng không biết Thượng Quan Thập là người song tính. Ngoài ra, kết quả điều tra có được từ bệnh viện cho thấy, Giang Hoa đối với Thượng Quan Thập rất đặc biệt chú ý. Hơn nữa mấy cô y tá của bệnh viện, lén lút gọi bọn họ là ‘vợ chồng thiên sứ’. Về phần Thượng Quan Thập nghĩ như thế nào,

em cũng không biết! Có điều cậu ấy là một người siêu chậm chạp đối với tình cảm, với Giang Hoa hẳn là không có tình cảm nào khác ngoài bạn bè.”

“...” Nghe xong báo cáo của Hiên Viên Long Nhật, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm một câu cũng nói không ra. Trong lòng cảm giác áy náy và tự trách mãnh liệt, tràn ngập mỗi tế bào toàn thân bọn họ. Chẳng trách Thập lại sợ chúng ta cướp đi hai đứa nhỏ kia? Bởi vì hai đứa nhóc ấy là đôi cánh cậu dùng tính mạng để đổi lấy; chẳng trách hai đứa nhỏ mạnh mẽ bài xích chúng ta? Bởi vì hành vi bừa bãi của chúng ta hại chúng nó thiếu chút nữa mất mẹ. Chẳng trách giáo sư Lương lại nhìn trúng Giang Hoa? Bởi vì sự chạy trốn của chúng ta, Giang Hoa đã lặng lẽ chiều cổ Thập bọn họ bảy năm.

Nhìn Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm lâm vào hồi hận vô cùng, hừ! Hiên Viên Long Nhật thở dài, sau đó nói: “Đã qua nhiều năm như vậy, cho dù Thượng Quan Thập không trở lại bên cạnh các anh các anh cũng không thể gò ép. Dù sao tám năm trước, chạy trốn chính là các anh... Kỳ thật các anh có thời gian đi xác nhận tình cảm của mình, chính là không dám đối mặt thôi! Với anh mà nói, anh không cho là mình lại đi yêu một người đàn ông, vì thế trong hơn một tháng kia, anh hoảng sợ khiếp đảm, rút lui. Mà với anh Diễm mà nói, anh luôn luôn chơi đùa với người khác, anh không cho là mình lại sẽ vì thứ tình yêu chưa từng có mà yêu một người, cho nên trong hơn một tháng đó, anh tận lực không nhìn, cũng rút lui... Hơn một tháng trước khi xuất ngoại, các anh đã yêu Thượng Quan Thập rồi cũng không có đi tìm cậu ấy. Các anh tự tay vứt bỏ cơ hội có được một cách dễ dàng, không phải sao?”

Giờ khắc này, ngón tay run rẩy của Hiên Viên Diệu kẹp một miếng thuốc lá, sương khói lượn lờ, thấy không rõ biểu tình, trong đầu không ngừng phát lại lời Tả Dực đã từng nói, ‘giải thích chính là che giấu, che giấu tức là sự thật’. mà Nam Cung Diễm thì lại nhắm chặt hai mắt, tựa trên ghế sofa, hai tay nắm chặt, tái nhợt mặt mũi, đầu lòng rỉ máu...

Hiên Viên Long Nhật nhìn bọn họ một cái. Vấn đề của riêng bọn họ, vẫn là để cho tự bọn họ giải quyết đi! Minh đây xem bên cạnh cũng nên rời đi!

Sau đó, hắn liền đi thẳng ra khỏi văn phòng của Hiên Viên Diệu, chỉ lưu lại hai người đang rơi sâu vào ảo não...

23. Chương 23

Cuối cùng, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm trầm mặc hồi lâu, đứng lên. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trước sau rời đi, quyết tâm kiên định không cần nói cũng biết. Đối mặt với nguy cơ chồng chất, bọn họ đều tự triển khai bước đầu tiên của hành động truy thê.

Hiên Viên Diệu đứng trước cửa biệt thự của cha mẹ, không đếm xỉa chào hỏi của quản gia, người hầu, hít sâu một hơi, nhanh chóng đi tới phòng ăn. Hắn kinh ngạc phát hiện cha mẹ, Hiên Viên Long Nhật cùng với cậu em Hiên Viên Liệt thần long bất kiến thủ vĩ, tất cả đều tập hợp đông đủ. Hắn luôn luôn bình tĩnh, ngồi thẳng xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Cha, mẹ, con có hai đứa con!”.

“Phụt-”, Hiên Viên Liệt bắt nhả phun ra canh gà trong miệng. “Bộp-”, miếng thịt bò giữa bàn của mẹ bay lên trên đầu cha. Cha mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng tay bưng canh lại để lộ tâm tình của ông, khẽ run không ngừng, mặt bàn đã lấm tấm đốm canh. Chỉ có Hiên Viên Long Nhật trước đó đã biết được tình huống, chậm rãi cầm lấy khăn ăn, tao nhã lau đi canh gà lẫn nước bọt trên mặt.

“Đứa con đã bảy tuổi, mẹ của bọn chúng, Thượng Quan Thập là đàn ông.” Hiên Viên Diệu mặt không đổi sắc mà ném ra quả bom thứ hai.

“Ầm-” một tiếng, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, hiện trường hỗn loạn. Hiên Viên Liệt cả người lẫn ghế cùng ngã xuống đất. Dĩa ăn của mẹ không cẩn thận chọc vào tay trái chính mình, đau kêu một tiếng “a-”. Bát trong tay cha, cuối cùng tự do rơi, “bộp-” một tiếng, văng lên vô số giọt canh. Quản gia hóa đá, đám người hầu vội vàng vàng. Chỉ có Hiên Viên Long Nhật vẫn như cũ tỉnh táo nhả nhấm nháp gà chiên ngon lành.

“Mọi người không cần quá kinh ngạc! Từ mặt y học mà nói, Thượng Quan Thập là một người song tính thiên về giống đực. Cậu ấy đã bị chúng con từ bỏ tám năm, con quyết định một lần nữa theo đuổi cậu ấy. Đây là quyết định cá nhân của con. Hy vọng mọi người có thể hiểu được!” Hiên Viên Diệu quyết đoán nói mà không để cho bị cự tuyệt.

Cuối cùng, trong phòng ăn lại sáng lên lần nữa, ba người đã tỉnh lại lắng lắng nghe quyết định của Hiên Viên Diệu.

“Chúng con?” Hiên Viên Liệt đưa ra thắc mắc.

“Vâng! Cậu ấy sinh ra một đôi song sinh khác trứng cho con và Nam Cung Diễm. Phân biệt giống hai người chúng con. Long Nhật cũng biết chuyện này.” Hiên Viên Diệu bình tĩnh giải thích.

Hiên Viên Liệt hoàn toàn hóa đá, lâm vào đần độn. Trong đầu óc chỉ còn lại có “anh trai thân trọng như thế vậy mà lại chơi 3P”, đang không ngừng bay múa, càng không ngừng lượn vòng. Ánh mắt mẹ đã biến thành ngôi sao nhỏ nhỏ chọt lóe chọt lóe, ôm hai tay trước ngực, rơi vào bên trong tưởng tượng vô hạn. Trời ạ! Đứa con mỗi ngày đều một bộ mặt ‘băng trắng’ của mình kia, vậy mà lại cùng với đàn ông... lại còn là ba, ô ha ha ha... Minh thậm chí đã có hai đứa cháu đáng yêu! Mà cha ở bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc, dường như đang suy nghĩ cái gì. Bỗng nhiên, ông mở miệng nói: “Con biết từ bao giờ?”

“Hôm nay. Không! Chính xác mà nói, phải là đêm qua, Nam Cung Diễm nói cho con biết.” Hiên Viên Diệu nghiêm túc đáp.

“Nói như vậy, hai người các con, tới tám năm căn bản cũng không biết sự tồn tại của mấy đứa nhỏ, cũng không đi tìm cái người mẹ kia.” Cha lý trí phân tích sự thật.

“...” Nghe cha nói ra sự thực, Hiên Viên Diệu không còn lời nào để nói.

“Cha, con có thể chứng thực đứa nhỏ là của anh. Cha xem, Thượng Quan Tả Dực này quả thực chính là phiên bản thu nhỏ của anh?” Hiên Viên Long Nhật vừa vội vã giải thích, vừa lấy ra tấm hình hân hoan cẩn thận giữ. “Mẹ xem xem!” Mẹ kích động một tay đoạt lấy tấm hình. “Con cũng phải xem!” Hiên Viên Liệt cũng tiến tới.

“Trời ơi! Ông nó! Chúng nó thật đáng yêu a! So với bọn Diệu hồi bé còn dễ thương hơn! Chỉ nhìn cũng biết, chúng nó là cháu của chúng ta rồi!” Mẹ hưng phấn kêu.

24. Chương 24

“Anh hai, đây là đứa nhỏ của anh cả sao! Rất giống! Bộ dạng thật đáng yêu!” Hiên Viên Liệt vui vẻ hỏi.

“Đáng yêu thì đúng là đáng yêu, có điều hai anh em chúng nó đúng là IQ 200, rất khó đối phó. Trận chiến đầu tiên hôm nay anh cả cùng anh Diễm kết thúc thảm bại.” Hiên Viên Long Nhật có phần cười trên nỗi đau của người khác.

Cha cũng nhìn về phía tấm hình trong tay mẹ, một tia cười không dễ phát hiện nổi lên nơi khóe miệng. Sau đó thắm thía nói ra: “Cha và mẹ con rất thông suốt, sẽ không ngăn cản con làm bất cứ chuyện gì. Có điều, cha đối với hành vi trốn tránh, không chịu trách nhiệm của con rất không vừa lòng. Con cháu nhà Hiên Viên chúng ta đều là đàn ông dám làm dám chịu, cho nên con đi làm chuyện con muốn làm đi!”

“Cảm ơn!” Hiên Viên Diệu có vô cùng nhiều điều để nói, đều là ở hai chữ ngắn gọn này.

“Anh cả, nếu anh muốn theo đuổi Thượng Quan Thập, như vậy anh Diễm thì sao? Đến lúc đó, các anh sẽ giải quyết quan hệ giữa ba người các anh như thế nào?” Hiên Viên Liệt một câu nói rõ tiếng lòng mấy người kia.

“Quả thực, anh và Diễm cùng yêu Thượng Quan Thập. Có điều bọn anh bây giờ căn bản không có thời gian để ý vấn đề tương lai ấy. Trước mắt, bọn anh phải trực tiếp đối diện với một vấn đề nghiêm trọng hơn cả.

Vì hai đứa nhóc kia triệt để phòng ngự, bọn anh căn bản không có khả năng tới gần Thập, càng khỏi phải nói tới theo đuổi cậu ấy.”

“Nga! Ngay cả con cũng không phải là đối thủ. Quả nhiên có huyết thống nhà Hiên Viên chúng ta. Diệu, con hãy nghe cho kỹ, con tuyệt đối không thể bại bởi người nhà Nam Cung kia. Nếu không con không chỉ mất đi bà xã, còn mất đi hai đứa con đáng yêu như thế. Cha cũng không muốn thấy lão già thối Nam Cung kia ôm cháu của cha cười nhạo cha. Diệu, con nhất định phải thắng. Chúng ta cùng làm hậu thuẫn của con, đánh thắng trận chiến này!” Cha nhắc tới lão bạn cũ bất hòa của ông, ý chí chiến đấu sục sôi, cảm xúc dâng cao.

“...” Trong lòng Hiên Viên Diệu thở dài, hoàn toàn im lặng.

“Cha! Con thấy chúng ta trước tiên vẫn là giải quyết hai đứa nhóc đi! Chúng nó chính là bảo bối Thượng Quan Thập dùng tính mạng đổi lấy, bởi vậy bọn chúng chính là hận chết anh trai không chịu trách nhiệm.” Hiên Viên Long Nhật đứng lúc đưa ra phương án.

“A! Con còn chưa có giải thích với chúng nó sao?” Cha hỏi.

“Tả Dực nói, ‘giải thích chính là che giấu, che giấu tức là sự thật’. Cho dù con muốn giải thích cũng nói không nên lời!” Hiên Viên Diệu một bộ vẻ mặt buồn rầu.

“... Cao, thật sự là cao! Đánh đòn phủ đầu! Không hổ là cháu trai Hiên Viên Long ta.” Sau khi trầm mặc, cha kích động đập bàn.

“Đúng, đúng, nếu mọi người còn không mau một chút nghĩ ra đối sách hay, chờ sau khi người nhà Nam Cung bọn họ kia nghĩ ra trước, bọn nhóc sẽ không còn là cháu chúng ta!” Mẹ ở bên cạnh lạnh lạnh mở miệng.

Một chậu nước lạnh giội xuống, vẻ kiêu ngạo của cha lúc trước biến mất gần như không còn. Tất cả mọi người ở đây đều vì lời của mẹ mà lặng xuống. Hồi lâu, cha trịnh trọng nói: “Uốn mình theo người, trước mua chuộc hai đứa nhóc ấy. Giống như mỗi lần trước khi ký hợp đồng luôn luôn mời khách trước. Diệu, hai đứa chúng nó yêu thích cái gì? Ví dụ như thích ăn cái gì? Chơi cái gì? Hay là thích sưu tầm gì gì đó?”

“...” Hiên Viên Diệu không biết gì cả, duy trì trầm mặc.

“Theo quá trình điều tra theo dõi của công ty điều tra thông tin Long Đằng chúng con, con phát hiện hai đứa nhóc ấy không có sở thích đặc biệt gì đó. Bọn chúng yêu nhất chính là Thượng Quan Thập.” Hiên Viên Long Nhật đặc ý dào dạt đúng lúc báo cáo.

Sau khi nghe xong câu trả lời của Hiên Viên Long Nhật, mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía hắn, vẻ mặt biểu tình “Vậy không phải là lời thừa sao?”. Hiên Viên Long Nhật đành phải “ha ha ha” cười lấy lệ.

25. Chương 25

“Theo mẹ thấy, vẫn là ra tay từ Thượng Quan Thập! Nếu bọn nhóc yêu Thượng Quan Thập nhất, như vậy, ngược lại, Thượng Quan Thập chính là nhược điểm của bọn chúng. Kể từ đó, chúng ta chỉ cần nghĩ biện pháp để cho Thượng Quan Thập yêu Diệu, như thế hai đứa nhóc vì hạnh phúc của mẹ mình, sẽ không có gì phản đối! Mọi người thấy thế nào?” Mẹ nghiêm túc phân tích.

“Ừm! Tôi cũng thấy phương pháp này khả thi. Bà xã. Cũng là bà lợi hại!” Cha ở bên cạnh đồng ý nói.

“Đây là đương nhiên, tôi chính là vì hạnh phúc con mà lo nghĩ! Nó độc thân nhiều năm như vậy, tôi đã sớm phát hiện trong lòng nó có một người. Chỉ có điều tôi vịn vịn không ngờ tới, con chúng ta lại cũng giống như cha nó cố chấp muốn chết. Bỏ người ta nhiều năm như thế, mới biết mình sai! Diệu, nếu con thực sự yêu cậu ấy, thì nỗ lực dùng tình yêu của con cảm hóa cậu ấy đi! Mặc dù mẹ chưa từng thấy cậu ấy, nhưng từ việc cậu ấy tình nguyện lấy cơ thể đàn ông sinh hạ đứa nhỏ xem ra, mẹ dám khẳng định cậu ấy là một người hiền lành, dịu dàng. Nếu nói ‘có công mài sắt có ngày nên kim’, chỉ cần con kiên trì không ngừng cố gắng, cậu ấy nhất định sẽ chấp nhận tình yêu của con... Mặt khác, mẹ còn muốn nhắc nhở con một chút.

Nếu một người nguyện ý sinh hạ đứa nhỏ của đôi phương, cho dù cậu ấy không phải vì cha đứa nhỏ, nhưng trong lòng cậu ấy cũng nhất định chôn xuống dấu tích của đôi phương, chẳng qua là bản thân chưa nhận ra mà thôi. Có câu là ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Còn lại phải dựa vào chính con phát hiện! Mẹ chờ tin tức tốt của con nha!” Mẹ phân tích kỹ càng, tiếng nói dịu dàng bay vào trong lòng mỗi người.

Một lời nói làm kinh ngạc tựa nghe sấm. Nghe xong lời của mẹ, Hiên Viên Diệu giống như người chết đuối vớ được cọc, thấy được hi vọng sinh tồn. Thì ra trong lòng Thập có dấu vết của hấn, thì ra hấn còn có cơ hội để cậu trở về vòng ôm của mình, thì ra lúc đối mặt với tình yêu, hấn biến thành một thằng ngốc, thì ra... ừ! Cố lên! Hiên Viên Diệu, mình nhất định phải giành lại vợ cùng tụi nhỏ của mình.

“Anh cả, cố lên đi! Chúng em chính là vô cùng chờ mong chị dâu cùng các cháu nha!” Hiên Viên Long Nhật cùng Hiên Viên Liệt đồng thanh khích lệ.

“Ông nó, chúng ta cũng đi xem bọn nó đi! Không biết tiểu Thập... có mất hứng nếu nhìn thấy chúng ta hay không đây?” Mẹ buồn rầu nói.

“Đương nhiên sẽ không, cậu ấy sẽ rất vui! Bởi vì chúng con đã đáp ứng cậu ấy, sẽ không mang bọn nhỏ đi. Vì thế cậu ấy rất chào đón người thân của bọn nhỏ.” Hiên Viên Diệu lập tức giải thích.

“Thật tốt quá, ngày mai không phải cuối tuần sao? Bọn nhỏ chắc chắn ở nhà, chúng ta cùng đi xem bọn chúng đi!” Mẹ vui vẻ đề nghị.

“Quá tuyệt vời! Ngày mai trước khi đi, con muốn đi mua trước mấy món quà, sau đấy tặng cho bọn nhóc. Hắc hắc hắc! Con cần phải lưu lại ấn tượng tốt cho chúng nó!” Hiên Viên Long Nhật tính toán làm sao để lại ấn tượng tốt cho các cháu trai.

“Con cũng muốn đi mua, con tuyệt đối không thua anh hai!” Hiên Viên Liệt ý chí chiến đấu sục sôi.

“Ông nó, ông nói chúng ta tặng cái gì thì tốt đây?” Mẹ cẩn thận suy nghĩ quà gặp mặt cho các cháu.

“Bà quyết định đi! Bà hay tặng đồ hơn tôi! Chỉ cần bọn nhóc thích là được rồi!” Cha đang mong đợi gặp mặt ngày mai, cười đáp.

Hiên Viên Diệu nhìn người nhà náo nhiệt, cảm giác hạnh phúc mãnh liệt ủa tới. Ôm quyết tâm kiên định giữ lấy tình yêu thực sự, trong lòng không ngừng nói lời cảm ơn...

Trong không khí nơi nơi tràn ngập ấm áp, vui sướng, chờ mong cùng hạnh phúc, nhà Hiên Viên sắp trải qua một đêm dài đằng đẵng không ngủ...

26. Chương 26

Đang khi Hiên Viên Diệu ở nhà tiến hành ngứa bài, Nam Cung Diễm cũng ngồi ở phòng khách nhà mình, đối mặt cha và anh cả của mình, bình tĩnh nói: “Cha, anh, con có hai đứa con bảy tuổi.”

Cơ hồ trong nháy mắt Nam Cung Diễm nói xong, ba Nam Cung nhiệt lệ tung hoành, cầm trên tay một tấm hình không biết xuất hiện từ khi nào. Chỉ thấy ông vừa lấy tay lau nước mắt, vừa nỉ non nói: “Bạn già ơi! Chúng ta rốt cuộc cũng đã có cháu rồi! Con cả Phong ơi! Vì một vụ tai nạn xe cộ, ai... Diễm à! Trêu hoa ghẹo nguyệt khắp chốn, ôi! Vốn tôi tưởng rằng trước khi tôi gặp bà vẫn chưa được nhìn thấy cháu, bây giờ a! Tôi thật sự là rất vui vẻ! Khả khả! Cháu của chúng ta cũng đã bảy tuổi, lại còn là hai đứa... Vừa nghĩ tới lão già Hiên Viên kia, tôi liền vui muốn chết! Lần này tôi chính là hoàn toàn đánh bại hấn. Cháu của hấn còn chưa có bóng dáng, ha ha ha...”

Em gái đang xem truyện tranh, Nam Cung Ngữ ném xuống truyện tranh trong tay, vẻ mặt biểu tình không thể tin cộng thêm tiếc hận, miệng lẩm bẩm nói: “Đáng tiếc a! Rõ là đáng tiếc a! Một cục phẩm tiểu công tốt như vậy a! Ai! Phụ mình mấy ngày hôm trước còn khoe khoang khoác lác với bọn chị em, anh hai nhiều năm như vậy không gần nữ sắc, nhất định là... Ai! Chuyện này không phải là đùa chứ!”

Mà anh cả Nam Cung Phong ngồi ở một bên không ngạc nhiên nói: “Chú khẳng định là con chú không? Chuyện của công ty bây giờ đã đủ làm bận tôi rồi, tôi cũng cũng không muốn chú lại buồn bực vì chuyện tình yêu!”

“Đương nhiên là của em, huống chi mẹ của đứa nhỏ, Thượng Quan Thập là đàn ông, cậu ấy cũng chỉ có hai người em và Hiên Viên Diệu.” Nam Cung Diễm lập tức bác lại.

“Mẹ là nam?” Nam Cung Phong vừa thì thầm, vừa run run cầm lấy báo kinh tế tài chính trên bàn trà, với nỗ lực bình tĩnh trở lại. Mà Nam Cung Ngữ lại trong nháy mắt dời đến bên cạnh Nam Cung Diễm, tốc độ kia sánh ngang với ‘chạy như bay’. Chỉ thấy cô hai mắt chớp trái tim hồng, vẻ mặt sùng bái nhìn Nam Cung Diễm, nắm tay phải, khen: “Anh hai! Anh thực cường! Anh thực là hi vọng của em! Anh thật là một đóa hoa hiếm của giới đam mỹ! A! Giác mộng của em cuối cùng cũng trở thành sự thật! Em hoàn toàn ủng hộ anh!”

“Cái gì? Quan hệ gì với nhà Hiên Viên kia?” Ba Nam Cung chỉ nhặt từ ngữ mà mình cho là quan trọng.

Nhìn thấy phản ứng của người nhà, trong lòng Nam Cung Diễm thở dài một hơi, sau đó giải thích: “Cha! Hai đứa bé kia, Hiên Viên Diệu cũng có một đứa. Em gái, em đừng nhìn anh như thế có được hay không? Anh nổi hết cả da gà rồi. Còn anh cả, báo của anh cầm ngược kìa! Thượng Quan Thập là một người song tính thiên về giống đực, cho nên có thể sinh con.”

“Trời ơi! ‘3P’ trong truyện tranh, còn có ‘nam nam sinh tử’ trong sách... Anh hai nhà mình vậy mà lại chiếm toàn bộ. Oh! My god! Món quà sức khỏe này! Em nên làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ? Em hạnh phúc đến mức muốn xỉu! Anh hai, em yêu anh chết mất!” Nam Cung Ngữ hai tay nắm thành nắm, hưng phấn mà ngửa mặt lên trời gào to.

Nhìn bộ dáng cao hứng bừng bừng của em gái, Nam Cung Diễm và Nam Cung Phong nhìn nhau không nói gì phủ đầy mồ hôi và hắc tuyến. Chỉ có ba Nam Cung không đếm xỉa lời nói của Nam Cung Ngữ, cau mày, dường như đang suy tư chuyện quan trọng nào đó. Bỗng nhiên, ông nghiêm túc nói: “Cái gì? Đứa con nhà Hiên Viên cũng có phần? Không được, tuyệt đối không được. Diễm, con nhất định phải phát huy sở trường đôi mắt hoa đào của con nhanh chóng mang con dâu cùng hai đứa cháu của cha tới đây, lần này cha nhất định phải hạ gục lão già thối ấy! Con nhất định phải cố lên con trai! Ba toàn bộ dựa vào con!”. Vừa nói xong, ba Nam Cung liền lệ già ngang dọc, trần trề chờ mong vô hạn nhìn về phía Nam Cung Diễm.

27. Chương 27

Ngay lập tức, Nam Cung Diễm chỉ cảm trên bầu trời một bầy quạ đen “quạ – quạ – quạ” bay qua, lông vũ màu đen nhẹ nhàng bay bay, nhiều vô kể.

Nam Cung Phong theo thói quen đẩy kính mắt trên sống mũi nói: “Diễm, chú nói rõ ràng chút đi.”

Nam Cung Diễm bất đắc dĩ liếc mắt nhìn ba và em gái đã rơi vào trong ảo tưởng, hần nghĩ thầm, vẫn là anh trai có ích hơn đi! Thế là hần nói với Nam Cung Phong: “Vâng! Tám năm trước, đêm vũ hội tốt nghiệp ấy, em và Hiên Viên Diệu cùng đoạt lấy Thượng Quan Thập đang say rượu. Sau đấy, chúng em bởi vì không thể tin... chính mình sẽ lại yêu một người đàn ông, vì thế chúng em đều bỏ chạy... Cuối cùng một năm sau, chúng em đều thừa nhận với nhau rằng mình đã yêu Thượng Quan Thập. Thế nhưng, bởi vì đủ loại việc nảy sinh sau khi học cùng tốt nghiệp, chúng em bỏ lỡ thời điểm nói rõ ràng tốt nhất. Hai năm sau, em được nhận lời mời ở lại đại học Harvard tiếp tục làm đề tài bắc cầu động mạch vành (1). Lại thêm trong khoảng thời gian đó, việc buôn bán của dòng họ Hiên Viên xảy ra khủng hoảng, Diệu hần cũng không thể không ở lại nước Mỹ mở mang thương mại ở nước ngoài. Vì thế, để tránh một bên hành động trước, em và hần định ra một cái giao hẹn. Đó chính là... chúng em mỗi người sau khi tự hoàn thành sự nghiệp và nghiên cứu của mình, mới trở về, bằng bản lĩnh mỗi người theo đuổi Thượng Quan Thập. Nhưng mà... chúng em không nghĩ tới thời gian lại cần nhiều năm như vậy... Khi chúng em trở về, chúng em lại ngoài ý muốn phát hiện Thượng Quan Thập đã vì chúng em sinh ra một cặp song sinh khác trứng...”

“Nói như vậy, chú lần này là nghiêm túc!” Nam Cung Phong một bộ chân thành nói.

“Vâng! Em thực sự yêu cậu ấy. Em thừa nhận em trước kia đích thực là phóng đảng bất kham, rong chơi khắp nơi. Nhưng em bây giờ đã thay đổi, hoàn toàn thay đổi. Vì Thượng Quan Thập, em có thể làm bất cứ chuyện gì cho cậu ấy, chỉ cần cậu ấy hạnh phúc là được rồi!” Nam Cung Diễm chân thành trả lời.

“Nếu là như vậy, Diễm, là anh trai của chú, tôi ủng hộ chú! Nhưng mà, chú đã nghĩ tới chưa, một khi các chú bắt đầu theo đuổi Thượng Quan Thập, chú cùng Hiên Viên Diệu phải xử lý quan hệ giữa ba người các chú như thế nào? Thượng Quan Thập lại sẽ lựa chọn như thế nào? Mà các chú trong cạnh tranh tình yêu như thế có thể cùng tồn tại hay không chứ?” Nam Cung phong thận trọng phân tích.

Lời của Nam Cung Phong từng câu từng chữ đánh vào trong lòng Nam Cung Diễm. Sau này, ba người bọn hắn đích thực phải đối mặt vấn đề rườm rà, phức tạp đó. Đến cuối cùng, cho dù Thượng Quan Thập lựa chọn người nào, đều sẽ tổn thương tới người kia. Trừ phi cậu ấy muốn cả hai. Có điều cái đó để sau hãy bàn. Liên ngay trước mắt mà nói, vấn đề lớn nhất của hắn hắn là kẻ địch bên ngoài số một Giang Hoa này. Không trừ y tận gốc, hắn căn bản không có hi vọng. Sau khi nghĩ xong những điều này, Nam Cung Diễm mở miệng nói: “Anh cả, ngay trước mắt mà nói này đó đều không phải là điều quan trọng. Chờ sau khi em theo đuổi được Thượng Quan Thập trước, rồi hãy nói!”

“Vây cũng được! Chuyện của chú phải tự nắm chắc là được! Tôi chờ mong tin tức tốt của chú!” Nam Cung Phong hiểu rõ cười một tiếng.

“Diễm, cố lên a! Cha và mẹ đã mất của con đều ủng hộ con! Ngàn vạn lần không được bại bởi thằng nhãi thối kia!” Ba Nam Cung tay trái ôm bức ảnh mẹ Nam Cung, tay phải nắm thành nắm đấm, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Anh hai! Để xem diễn biến tiếp theo! Em tuyệt đối theo anh! Cha, ngày mai chúng ta sẽ hành động, con nhất định phải đi xem chị dâu hai cùng các cháu trong truyền thuyết!” Nam Cung Ngữ tràn đầy chờ mong đề xuất.

“Ừ! Được rồi! Ngày mai công ty cũng không có chuyện gì, tôi cũng cùng đi!” Nam Cung Phong tán thành trả lời.

“Quá tuyệt vời! Em hôm nay chắc chắn ngủ không được! Rất chờ mong nga!” Nam Cung ngữ lại một lần nữa rơi vào say sưa vô hạn.

Nam Cung Diễm ở một bên ôm quyết tâm kiên định, cười cười. Đêm nay lại là một đêm không ngủ a!

Chú thích

(1) bắc cầu động mạch vành: một loại phẫu thuật tim (tham khảo) ↑

28. Chương 28

Sáng sớm, Thượng Quan Thập đang bận bịu nghênh đón cuối tuần đáng mong đợi của Thượng Quan Tả Dực cùng Thượng Quan Hữu Dực.

“Hữu Dực, con chuẩn bị xong chưa, anh và ông đều đang chờ con đấy! Con mau lên, bữa sáng cũng sắp lạnh rồi.” Thượng Quan Thập đứng ở cửa cầu thang hướng về phía lầu hai la lớn.

“Đến đây, đến đây!” Theo tiếng trẻ con mềm mại vang lên, Thượng Quan Hữu Dực đỉnh đầu tổ quạ “lạch bạch, lạch bạch” chạy xuống. Bé vọt vào trong lòng Thượng Quan Thập, rầu rĩ hỏi: “Mẹ, mẹ thực sự không theo chúng con đi sao?”.

“Thật sự! Cha không phải đã nói mấy lần rồi sao? Xế chiều hôm nay cha phải trực ban, làm sao có thể đi công viên giải trí chứ? Không phải còn có ông cùng các con sao? Cha lần sau nhất định sẽ bù!” Thượng

Quan Thập vừa cười nói, vừa cưng chiều cào cào tóc Hữu Dực. Sau đó đưa mắt nhìn, Thượng Quan Hữu Dực rầu rĩ không vui đi vào phòng ăn.

Thượng Quan Thập thở dài một hơi, sau khi trong lòng nói một tiếng “Xin lỗi”, cũng đi vào phòng ăn. Sau đó, cậu ngồi xuống chỗ ngồi của mình, nhìn hai đứa con về mặt thất vọng, không biết làm thế nào cười cười, nghiêm túc nói: “Hai người các con phải trông nom ông! Không được nghịch ngợm. Ông đã lớn tuổi, cũng không có tinh lực tốt như hai người các con. Biết không?”

“Biết rồi ạ!” Hai anh em ỉu xiu trả lời.

Ba hiểu rõ cười cười, thề thốt nói: “Yên tâm đi! Cho dù không có cha các cháu, ông cũng sẽ cho các cháu có được một chuyến đi công viên giải trí thú vị.”

Trong nháy mắt, trên trán hai đứa nhóc cùng Thượng Quan Thập tăng thêm hắc tuyến cùng mờ hôi.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dò cực kỳ tỉ mỉ của Thượng Quan Thập, tiến ba ông cháu bọn họ. Thượng Quan Thập nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, còn sớm. Thế là cậu quay về phòng chuẩn bị tài liệu cần cho buổi chiều đi làm. Đột nhiên truyền đến tiếng chuông cửa cất ngang sắp xếp của cậu. Tưởng ba bọn họ quên cái gì, cậu vội vàng ra mở cửa, cửa vừa mở ra, cậu giật mình.

Ở cửa đứng hai hàng người ngay ngắn, bên trái năm người, bên phải bốn người. Hơn nữa trên tay người sau cùng ôm đầy những đồ chơi, khiến người ta thấy không rõ là ai. Có điều, hai bác trai đứng đầu đang trừng mắt qua lại nhau, thoạt nhìn cũng có chút quen mặt, tựa như đã từng gặp ở chỗ nào. Vì thế, Thượng Quan Thập khó hiểu mở miệng: “Xin hỏi mọi người tìm ai? Tôi hình như...”

“Là bọn tôi, là bọn tôi đây!” Nam Cung Diễm đứng sau cùng ngắt lời Thượng Quan Thập. Thượng Quan Thập mặc dù không hiểu lắm, cậu vẫn lập tức tránh ra, mời mọi người vào nhà. Khi cậu nhìn hai hàng người tranh giành vào nhà, thỉnh thoảng còn có thể nghe được lời như vậy truyền đến.

“Này! Nhà Nam Cung, tôi tới nhìn cháu của tôi, ông tới xem náo nhiệt cái gì!”

“Hừ! Tôi vì sao không thể tới? Nhà Hiên Viên, ông đừng có quên, mấy đứa nhỏ này cũng có phần của nhà chúng tôi!”

“Anh hai, anh hai, chị dâu cả thực gợi cảm, bộ dạng thật khá nga! Nếu để cho anh ấy làm người mẫu của em thì thật tốt!”

“Em không sợ anh cả làm thịt em sao, nhìn thấy không, anh cả cũng đang lườm em!”

“Nha! Hèn chi, anh hai nguyện ý buông tha cả rừng rậm, thì ra là thế! Nha... Ha ha ha...”

Mà Thượng Quan Thập ở bên cạnh chỉ cảm thấy mờ hôi lạnh đảm đảm. Nhất là cái cô bé trẻ tuổi kia, vẻ mặt cô bé xem mình thấy kỳ dị làm sao, quả thực giống y hệt mấy cô y tá trong bệnh viện. Còn có, cô cười thật là khủng khiếp a!

29. Chương 29

Chú ý tới cảm xúc căng thẳng của Thượng Quan Thập, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm vội vã quăng đồ chơi, đi đến cạnh cậu giải thích. Bọn họ gần như trăm miệng một lời nói: “Bọn họ là người nhà tôi”. Sau đấy, Thượng Quan Thập liền sững sờ đứng ở phòng khách, nghe Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm giới thiệu từng người ở đây. Cậu cũng cố gắng ghi nhớ tên của mỗi người.

Thượng Quan Thập thực không dễ dàng nhớ hết từng người. Cậu hiểu bọn họ nhất định là đến thăm con trai. Vì thế, cậu hơi áy náy nói với mọi người: “Mọi người là đến thăm Tả Dực và Hữu Dực sao! Có điều bọn nó cùng ba đi công viên giải trí rồi. Mới vừa đi không lâu, tôi có thể gọi điện thoại bảo bọn họ quay về! Xin mọi người chờ một chút!”. Vừa nói xong, Thượng Quan Thập đang chuẩn bị đi lấy di động trên bàn

trà, tiếng mẹ Hiền Viên mềm mại vang lên: “Không hề gì! Để cho bọn nó đi chơi đi! Chúng tôi lần sau lại đến thăm chúng nó là được rồi.”

“Vây, tôi đi pha trà! Mọi người cứ ngồi trước!” Thượng Quan Thập lễ phép nói.

“Tôi tới giúp!” Hiền Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm cướp lời nói. Thượng Quan Thập khó hiểu nhìn về phía bọn họ, rõ ràng các anh là khách, sao có thể để các anh giúp đây? Cậu vừa mới nghĩ muốn cự tuyệt, trong không khí lại truyền đến lời của ba Nam Cung: “Bọn tôi nhiều người như vậy, cậu để cho hai bọn nó giúp bưng đi!”

“Được rồi!” Bất đắc dĩ, Thượng Quan Thập đành phải nhẹ nhàng gật đầu nhận lời.

Nhìn bóng dáng Thượng Quan Thập ba người bọn họ, Nam Cung Ngữ hưng phấn lớn tiếng nói: “Trời ạ! Anh hai mê gái kia thật đúng là nhật được bảo bối. Chị dâu hai thật ôn nhu nga! Cực phẩm đệ đệ tiêu chuẩn nha!”

“Ngữ, không được không lễ phép!” Nam Cung Phong khiển trách.

“Này! Cái cô này không được chụp thân phận lung tung cho người khác, có được hay không! Thập còn chưa phải người nhà các người nhà! Cô cũng đừng quên anh ấy còn là chị dâu cả của tôi a!” Hiền Viên Liệt oán giận nói.

“Nha! Anh còn nói tôi, anh không phải cũng chụp thân phận lung tung cho người ta. Ai là chị dâu cả của anh ấy nhỉ!” Nam Cung Ngữ phản bác.

Thế là, Hiền Viên Liệt tựa như núi lửa phun trào, chính thức tuyên chiến cùng Nam Cung Ngữ. Hai người dùng đoàn âm ỉ một trận.

“Liệt! Chú ý thái độ của con!” Ba Hiền Viên nhin không được lên tiếng. Vốn là lời khuyên can, thế nhưng trong tai ba Nam Cung, lại trở thành Hiền Viên Long đang chỉ trích con gái ông không có thái độ đúng mực. Vì thế, ông liền tức giận ném ra câu: “Này, ông đang trá hình chỉ trích tôi không quản được con gái sao?”

Cuối cùng, chiến trường thứ hai chính thức sinh ra, trong phòng khách lại thêm hai ông già đang dùng đoàn chỉ trích lẫn nhau.

Trong nháy mắt, phòng khách biến thành cái chợ, phi thường náo nhiệt. Mà mẹ Hiền Viên thì không đếm xỉa chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, vẫn nhìn bày biện phòng khách, thỉnh thoảng phát ra tiếng cảm thán vừa lòng. Mà Hiền Viên Long Nhật cùng Nam Cung phong cũng đều tự cảm lấy tờ báo trên bàn trà, đặt mình ở ngoài.

30. Chương 30

Trong phòng bếp đơn giản mà sáng sủa, Thượng Quan Thập lặng yên chuẩn bị nước trà. Từ sau khi bọn họ bước vào phòng bếp, Hiền Viên Diệu và Nam Cung Diễm vẫn không có mở miệng nói chuyện. Bọn họ chỉ là lẳng lặng đứng ở một bên nhìn cậu bận rộn.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chăm như lửa của bọn họ, Thượng Quan Thập biểu tình trông như bình tĩnh, trong lòng lại căng thẳng muốn chết. Cậu tuy rằng không nhớ rõ đêm tám năm trước ấy, nhưng là luồng hơi thở đặc biệt, tản mát ra trên người bọn họ kia, quấy nhiễu tâm thần cậu không yên. Hơi thở theo không khí từ từ truyền đến, đối với Thượng Quan Thập mà nói, giống như đã từng quen biết, hiểu rõ vậy. Dần dần, Thượng Quan Thập vì tim đập rộn lên, hô hấp không đều, mà rốt cuộc không cách nào che giấu nội tâm không an tĩnh của mình. Tay cầm lá trà bắt đầu run run, lá trà đổ nhiều lần, cũng chưa đổ vào trong chén.

Rốt cuộc, Hiền Viên Diệu ở bên cạnh nhìn không nổi nữa. Hắn đi tới giành trước, một tay cầm lấy túi trà trong tay Thượng Quan Thập, bình tĩnh nói: “Có lẽ để tôi làm đi!”. Mà bên kia, Nam Cung Diễm cũng lặng yên đi tới, bắt đầu xếp chén... Thượng Quan Thập cứ như vậy bị kẹp ở giữa hai người bọn họ. Khoảng

cách kẻ sát gần như vậy, hơi thở quen thuộc phả vào mặt, cậu cảm thấy trái tim mình sắp ngừng đập. Vì vậy cậu căng thẳng ngẩng đầu. Nghĩ muốn nói cho Hiên Viên Diệu, vẫn là để tự mình làm đi!... Thế nhưng, tất cả phát sinh cũng là tự nhiên như thế. Trong nháy mắt cậu ngẩng đầu kia, Hiên Viên Diệu đang cúi đầu chăm lá trà. Vì vậy giữa lúc chớp nháy ấy, đôi môi đỏ mọng mềm mại ấm nóng của Thượng Quan Thập nhẹ nhàng sượt qua khóe miệng Hiên Viên Diệu. Trong nháy mắt, thời gian dừng lại, tim đập cũng ngừng lại...

Thượng Quan Thập che môi mình, không biết phải làm sao lùi lại mấy bước, mặt đỏ như máu. Mà Hiên Viên Diệu thì lại cứng đờ ở chỗ cũ, nhìn như suy nghĩ, nhìn như mường tượng. Chỉ có Nam Cung Diễm ở một bên, vẻ mặt biểu tình không ăn được nho thì nói nho còn xanh.

Cuối cùng, Nam Cung Diễm vì ghen tị, mà cũng không chịu được bầu không khí ám muội như thế nữa. Tiếng hân tràn ngập vị chua nồng nặc vang lên giữa Hiên Viên Diệu và Thượng Quan Thập, ý đồ cách thức hóa ngoài ý muốn vừa rồi.

“Mấy người còn thất thần làm gì! Ngay cả chăm cái lá trà cũng có thể chăm thành như thế! Vẫn là để tôi làm đi!”

Nghe được lời của Nam Cung Diễm, Thượng Quan Thập lập tức luống cuống tay chân bưng lên chén trà Nam Cung Diễm đã pha xong, đổ mặt, rất nhanh rời khỏi chỗ rắc rối này. Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm cũng cùng đuổi theo.

Ở sau lưng Hiên Viên Diệu nhìn không thấy, Nam Cung Diễm nhỏ giọng oán giận một câu: “Hừ! Thật sự là tiện nghi anh!”

31. Chương 31

Ba người bưng nước trà, nhìn thấy phòng khách phi thường náo nhiệt. Thượng Quan Thập vẫn đỏ mặt, dẫn đầu khó hiểu mở miệng hỏi: “Bác Hiên Viên và bác Nam Cung đang làm gì? Còn Nam Cung Ngữ và Hiên Viên Liệt, bọn họ làm sao trông như đang cãi lộn!”

Vừa nghe tiếng Thượng Quan Thập, bốn người lập tức ngừng dùng đồ ăn, mỗi người đều thay vẻ mặt bình thường. Nam Cung Ngữ cười híp mắt đi tới nói: “Anh gọi em Ngữ đi! Em cũng gọi anh Thập, được không?”. Cô vừa nói, vừa nâng lên một chén trà, không có chút hình tượng thực nữ nào mà nói.

“Ừ!” Thượng Quan Thập thấy sững sốt, cậu theo bản năng gật đầu nhận lời.

Sau khi cầm hết trà, tất cả mọi người ngồi xuống, bắt đầu bước vào đại hội nói chuyện phiếm.

“Thập, công việc của anh là gì thế?” Nam Cung Ngữ hỏi.

“Anh làm việc tại bệnh viện trực thuộc đại học Nhân Hòa, là bác sĩ nhi khoa!” Thượng Quan Thập mỉm cười trả lời.

Nghe xong câu trả lời của Thập, Nam Cung Ngữ hoàn toàn say sưa. Trời ơi! Dụ thụ, lại còn là dụ thụ bác sĩ nhi khoa! Mình làm sao lại may mắn thế này a! Mình hưng phấn muốn chết!

Thượng Quan Thập khuôn mặt dẫu chấm hỏi nhìn về phía Nam Cung Diễm, im lặng tỏ ý: “Cô bé làm sao vậy? Hình như hơi lạ!”.

“Cậu không cần để ý, nó vẫn luôn là như vậy! Quen là được rồi.” Nam Cung Diễm mỉm cười giải thích.

“Đúng vậy! Em gái bọn anh có rất nhiều ý nghĩ cổ quái, luôn có một vài hành vi ngoài ý muốn, em không cần để ý.” Nam Cung Phong đầu phủ đầy mồ hôi, đẩy đẩy mắt kính tiếp tục giải thích.

“Bọn nhỏ tên là Thượng Quan Tả Dực cùng Thượng Quan Hữu Dực sao! Tên rất hay!” Mẹ Hiên Viên khen.

Thượng Quan Thập mỉm cười nói: “Cảm ơn! Bởi vì bọn chúng là một đôi cánh của cháu, vì thế cháu cho bọn chúng cái tên này.”

Lời nói ngắn gọn rung động lòng mỗi người. Thì ra bọn nhỏ không chỉ là bảo bối Thập mạo hiểm tính mạng nguy hiểm sinh hạ, cũng là tất cả mạng sống cùng hi vọng của Thập.

Đang khi mọi người rơi vào cảm thán của mỗi người, Thượng Quan Thập bỗng nhiên đề nghị: “Hôm nay, Tả Dực cùng Hữu Dực cũng không ở. Tôi lấy ảnh chụp hồi nhỏ của Tả Dực đến đây nhé! Mọi người có muốn xem không?”

Mọi người ở đây đều cùng nhau gật đầu. Thượng Quan Thập hiểu rõ cười cười, liền đứng dậy đi vào phòng.

Mà ở sau lưng cậu lại xuất hiện một màn thế này.

“Này! Anh hai, thành thật khai đi! Ban nãy ở trong phòng bếp, hắc hắc! Anh cùng anh Diệu đã làm gì với Thập thế? Bằng không, Thập làm sao giống như một trái cà chua chín vậy? Nói mau đi! thẳng thắn thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị nga!” Nam Cung Ngữ cười gian hỏi.

Câu hỏi của Nam Cung Ngữ giống như tin tức trung ương lúc hoàng kim, đặc biệt giá trị để nghe. Thế là, Nam Cung Diệu cùng Hiên Viên Diệu liền thành nơi tập trung của mọi người. Mọi người dường như cùng lúc nhìn về phía hai người bọn họ, yên lặng mà kích động chờ mong đáp án. Có điều, về mặt hai người bọn họ, nhìn qua cũng dị thường cực đoan, phân hoá hai cấp khác thường.

Hiên Viên Diệu vẻ mặt thỏa mãn, vẻ mặt còn muốn nữa. Mà Nam Cung Diệu lại là vẻ mặt mát mát, vẻ mặt trời u ám.

32. Chương 32

“Anh cả, sẽ không phải... người đã làm cái gì đấy là anh đi!” Tiếng Hiên Viên Liệt dè dặt vang lên, phá vỡ yên tĩnh ngập phòng.

“...” Hiên Viên Diệu nhìn như bình tĩnh không lên tiếng, nhưng lỗ tai hồng hồng lại tiết lộ nội tâm không an tĩnh của hắn lúc này.

“Thực sự là con! Không hổ là con trai Hiên Viên Long ta!” Ba Hiên Viên kích động nói.

“Anh cả, không nghĩ anh không phải là một khối băng nha! Xem ra nhận thức của em đối với anh phải hoàn toàn thay đổi rồi!” Hiên Viên Long Nhật có phần hứng thú trêu chọc.

“Con trai, làm tốt lắm! Mẹ rất tự hào vì con!” Mẹ Hiên Viên lớn tiếng khen.

Mà bên kia, sau đấy lại truyền đến tiếng chế ngạo của Nam Cung Ngữ: “Anh hai! Em phải nói như thế nào mới tốt cho anh đây? Không nghĩ tới anh lại có một ngày yêu đương ngây thơ như thế a!”

“...” Nam Cung Phong tuy rằng im lặng, nhưng ánh mắt nhìn về phía em trai, lại toát ra một tia bất mãn.

“Thằng nhóc thôi! Con trước kia không phải rất lợi hại sao? Bạn gái cứ một đợt một đợt lại thay, sao hôm nay lại không có can đảm? Còn bại bởi ‘mặt gỗ’ nhà Hiên Viên!” Ba Nam Cung oán giận nói không thêm giấu giếm.

Tiếng ông vừa mới dừng lại, ba Hiên Viên tức giận nổi lên, hùng hổ quát: “Này! Lão già thôi! Ông nói ai là ‘mặt gỗ’ ấy nhỉ. Tôi cho ông biết, tôi đã nhìn ông lâu lắm rồi. Hừ! Chính ông bộ mặt khổ qua không nói, còn vòng vo mắng tôi ‘mặt gỗ’, thật sự là không biết cư xử!”

Vừa bị động tới một cái, ba Nam Cung cũng kiêu ngạo tăng vọt, tức giận ngút trời. Thế là ông già hai nhà, lại bắt đầu đợt chiến tranh đùng đoàng đợt hai.

Những người khác không bị ảnh hưởng chút nào. Nhà Hiên Viên, vẻ mặt vẫn sùng bái nhìn về phía Hiên Viên Diệu. Mà nhà Nam Cung, vẫn như cũ vẻ mặt oán trách nhìn về phía Nam Cung Diệu.

Giờ này khắc này, Hiên Viên Diệu vẫn còn quay về ngọt ngào ngoài ý muốn ấy, lòng chan chứa vui mừng. Mà Nam Cung Diễm lại vẫn như cũ nghĩ vì sao không phải là mình đi nhận túi trà kia, thật sự là hối hận không thôi.

Thượng Quan Thập cầm hai cuốn album ảnh đứng trong phòng khách, vẻ mặt không hiểu cái gì. Mình làm sao mới đi một chốc, hai bác trai kia đã lại biến thành như vậy. Nhìn như cãi nhau, lại không giống. Nào có người cãi nhau nào, lại giống như bác trai bọn họ ưu nhã ngồi tranh cãi như thế a! Còn có những người khác cũng vậy, tại sao đều rõ ràng chia làm hai loại biểu tình vui buồn nhìn Nam Cung Diễm và Hiên Viên Diệu chứ?

“Ừm... Album ảnh, tôi mang tới đây rồi! Mọi người... có muốn xem không?” Thượng Quan Thập mang theo một tia ngờ ngác không xác định hỏi.

“Ầm” một tiếng, một trận gió cuốn mây tan quét qua, người hai nhà chia nhau đã phân biệt ngồi trên sô pha, xem cuốn album ảnh rất dày rồi. Trong không khí còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng ca ngợi các loại “Chúng nó thật đáng yêu”. Thượng Quan Thập đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn hai tay đã muốn trống trơn. Trong lòng cậu thán phục: Tốc độ phản ứng của bọn họ thật đúng là nhanh a! Quả thực có thể so sánh với báo châu Mỹ.

33. Chương 33

Một hồi tiếng chuông cửa dồn dập bỗng nhiên vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của Thượng Quan Thập. Cậu liếc mắt nhìn, mọi người đang bận rộn xem album ảnh, lắc lắc đầu, cười cười, sau đó xoay người đi mở cửa.

“Hoa! Cậu làm sao sớm như vậy đã tới rồi? Không phải còn sớm sao?” Thượng Quan Thập kinh ngạc nhìn Giang Hoa ở ngoài cửa hỏi.

“Mau, mau đi theo tôi! Không có thời gian giải thích! Cậu đi theo tôi là được!” Giang Hoa vừa nói, vừa lo lắng kéo Thượng Quan Thập đi tới xe của hắn.

Thượng Quan Thập bởi vì hành vi kích động của Giang Hoa, mà càng ngày càng hồ đồ. Vì vậy, cậu lớn tiếng hỏi: “Giang Hoa, anh bình tĩnh một chút! Trong nhà còn đang có khách. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì làm cho anh sốt ruột thành như thế? Với lại anh túm tay tôi đau quá!”

Tiếng Thượng Quan Thập dẫn tới sự chú ý của Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm, bọn họ trong ánh mắt nghi hoặc của người trong nhà, rất nhanh đi tới cổng chính. Tình địch gặp nhau đổ mắt tía tai, hướng chỉ cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt là: Tình địch kia đang gắt gao nắm tay nhỏ bé của người mình yêu. Vì thế, hai người bọn họ gần như cùng lúc giận dữ hét: “Này! Anh nói chuyện thì nói chuyện, không được động tay động chân!”

Nghe được tiếng bao hàm tức giận như vậy, Thượng Quan Thập và Giang Hoa đang lôi kéo nhau lập tức ngừng lại. Vẻ mặt hai người bọn họ kinh ngạc nhìn về phía nơi phát ra âm thanh – Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm.

Nhìn hai người ở cổng chính tức giận ngút trời, chính Thượng Quan Thập cậu cũng không rõ, vì sao lại có một loại cảm giác tội ác tự nhiên nảy sinh. Tuy là nhân nhạ, không dễ nhận ra, nhưng giờ này khắc này, cậu lại rõ ràng cảm thấy mình cần phải vì bọn họ đưa ra giải thích. Vì vậy, Thượng Quan Thập vội vã rút tay phải của mình, giãy ra từ trong tay Giang Hoa. Cậu vừa mới chuẩn bị giới thiệu Giang Hoa với Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm. Tiếng Giang Hoa lại như sấm sét giữa trời quang truyền đến.

“Hữu Dực... Nó xảy ra tai nạn ô tô, đang cấp cứu trong phòng cấp cứu bệnh viện chúng ta. Bác Lương trực tiếp báo cho tôi... Bác bảo tôi lập tức tới đón cậu.”

“Ầm ầm” một tiếng, Thượng Quan Thập đột nhiên cảm thấy chính mình dường như bị sét đánh, đánh mất tất cả khả năng cảm giác. Cảm giác đau đớn kịch liệt từ trái tim bắt đầu, trong nháy mắt thối quết mỗi

một bộ phận toàn thân. Cậu khó chịu lung lay một chút, lão đảo muốn ngã. Giang Hoa thấy thế, đang muốn đỡ lấy cậu, lại bị một đạo bóng dáng rất nhanh đoạt mất cơ hội. Nam Cung Diễm cách Thượng Quan Thập gần nhất, một phen kéo cơ thể Thượng Quan Thập đã muốn chết lặng qua, để cậu run rẩy tựa vào ngực mình, hi vọng mình có thể phân cho cậu một chút khả năng chống đỡ.

“Thập! Cậu có ổn không?” Hiên Viên Diệu, Nam Cung Diễm, cùng với Giang Hoa trầm miệng một lời hỏi Thượng Quan Thập, căng thẳng cùng quan tâm nồng đậm, không cần nói cũng biết.

Trong vô ý thức, Thượng Quan Thập thấy được khuôn mặt cực giống Hữu Dực kia, cậu cuối cùng tỉnh táo lại. Cậu dựa vào ***g ngực Nam Cung Diễm, cũng rõ ràng cảm nhận được, Nam Cung Diễm cũng vì lo lắng sợ hãi mà tim đập tăng nhanh. Vì vậy, cậu bắt buộc mình tỉnh lại, dùng một tia sức lực cuối cùng, kiên định nói: “Mau, mau mang tôi tới bệnh viện!”

Người hai nhà theo sau ra, từ trong lời đối thoại của Thượng Quan Thập bọn họ vừa rồi, cơ bản hiểu được đại khái. Bọn họ cũng ý thức được tính chất nguy hiểm của sự việc. Trên mặt mỗi người đều thay một bộ biểu tình nghiêm trọng. Tâm tình vui sướng lúc trước xem ảnh chụp, biến mất không còn chút tung tích, theo vào đó là tâm trạng căng thẳng rõ ràng. Ngay sau đó, trong hấp tấp, ba chiếc xe trước sau nhanh chóng chạy hướng bệnh viện trực thuộc đại học Nhân Hòa...

34. Chương 34

Sau khi từ bãi đỗ xe đi ra, Thượng Quan Thập dọc theo đường đi không để ý tiếng chào hỏi của các cô y tá, rất nhanh phi nước đại, chạy thẳng tới phòng cấp cứu.

Thượng Quan Thập thở hồng hộc đứng ở cửa phòng cấp cứu. Cậu theo bản năng nhìn quanh bốn phía một cái, thấy ba vẻ mặt lo lắng đang ngồi trên ghế dài cùng Thượng Quan Tả Dực trong lòng ba khúc bủ lu bù loa. Cậu, rốt cuộc tìm được tiếng của mình, run rẩy hô: “Ba... Tả Dực...”

Sau khi nghe thấy tiếng của cha, Thượng Quan Tả Dực thật nhanh chạy vào trong lòng Thượng Quan Thập, nức nở nói: “Oa oa oa... Cha... Hữu Dực nó chảy rất nhiều, rất nhiều máu, nó liệu có chết hay không... Oa oa oa... Cha, con không muốn em chết... Oa oa oa...”

Vừa nghe Thượng Quan Hữu Dực chảy rất nhiều máu, một trận cảm giác chóng mặt mạnh mẽ đánh vào mặt, Thượng Quan Thập thiếu chút nữa té xỉu. May là Thượng Quan Tả Dực trong ngực cậu cho cậu chút lực chống đỡ. Cậu nhìn Thượng Quan Tả Dực vẻ mặt đau lòng, Thượng Quan Thập âm thầm tự nói với mình, nhất định phải kiên cường, phải cố gắng tiếp nữa. Cậu là trụ cột của Hữu Dực, không phải sao? Cho nên cậu không thể ngã xuống. Vì thế, Thượng Quan Thập mạnh mẽ đè xuống cảm xúc căng thẳng sợ hãi của chính mình, vừa lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Thượng Quan Tả Dực, vừa nghiêm túc mà không mất đi ôn nhu nói: “Tả Dực, con nghe cha nói... Mặc dù cha chưa nhìn thấy tình hình của Hữu Dực, nhưng cha tin Hữu Dực tuyệt đối sẽ không rời khỏi chúng ta. Con cùng em là đôi cánh của cha, không phải sao? Cánh trái và cánh phải gắn kết chặt chẽ, không tách ra. Vì thế, Hữu Dực nó tuyệt đối sẽ không chịu rời khỏi chúng ta, nó nhất định sẽ không có chuyện gì. Hiểu không?”

“Vâng! Cha, con hiểu! Nhưng là...”

Ý thức được cậu Thượng Quan Tả Dực sắp nói ra miệng, Thượng Quan Thập cắt ngang bé. Thượng Quan Thập mỉm cười nói: “Xuyt... Không có nhưng là, biết không? Từ giờ trở đi, chúng ta phải tin tưởng Hữu Dực, cổ vũ nó, khuyến khích nó. Vì nó đang chiến đấu trong phòng cấp cứu, chiến đấu để được sống cùng chúng ta, cho nên chúng ta không thể nói ra bất kỳ lời nói nhụt chí nào, chỉ có thể cổ vũ. Biết không?”

Thượng Quan Tả Dực cuối cùng lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi Thượng Quan Hữu Dực bị đẩy vào phòng cấp cứu. Bé kiên quyết nói với Thượng Quan Thập: “Cha, chúng ta nhất định phải cố gắng vì em! Nó nhất định sẽ khá lên!”

Nhìn đứa con rưng rưng mỉm cười, Thượng Quan Thập mặc dù cười, nhưng trong lòng lại khóc. Tim của cậu không ngừng khóc. Vừa rồi, lúc ở trên xe Giang Hoa, cậu đã biết đại khái. Hữu Dực là vì giúp một cô bé nhặt bong bóng, mới có thể bị một chiếc xe máy đụng phải. Hữu Dực chỉ là một đứa bé bảy tuổi, không cần mình phải xem, cậu cũng có thể hiểu được vết thương của Hữu Dực sẽ nghiêm trọng đến cỡ nào. Lời vừa rồi cậu an ủi Tả Dực, kỳ thực là đang an ủi chính mình. Cậu lúc này, tựa như tìm kiếm một chỗ dựa, gất gao ôm lấy đứa con của mình, càng không ngừng ở trong lòng cầu nguyện: Bà ơi! Xin người nhất định phải bảo vệ Hữu Dực. Con tuyệt đối không thể mất đi nó!

Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm theo sau chạy tới, cùng với người nhà của bọn họ, đều không nói gì. Bọn họ chỉ là, trước tiên dùng ánh mắt chào hỏi giáo sư Lương, sau đó, bọn họ liền yên lặng đứng ở một bên, đau lòng nhìn mẹ con đang ôm lấy nhau một chỗ, lẳng lặng chờ đợi kết quả phẫu thuật.

35. Chương 35

“Bác sĩ Thượng Quan, bác sĩ Thượng Quan có ở đây không?” Cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, một cô y tá vội vàng đi ra, trên áo trắng chấm nhiều vết máu đỏ sẫm, khiến cho người ta rất sợ hãi!

“Tôi đây, tôi đây! Tình huống của Hữu Dực nó như thế nào?” Thượng Quan Thập vội vàng bước vào phòng Thượng Quan Tả Dực trong lòng ra, chạy đến trước mặt y tá lo lắng hỏi.

“Xin lỗi! Em bây giờ còn chưa thể nói cho anh biết tình huống cụ thể. Có điều, chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần sự giúp đỡ của anh. Nhóm máu của Hữu Dực là nhóm Bombay (1). Anh là bác sĩ, hẳn cũng rất rõ ràng, người có biểu hiện nhóm Bombay chỉ có thể nhận máu từ nhóm máu cùng loại. Trong kho máu bệnh viện vốn không dự trữ. Loại nhóm máu này cực kỳ hiếm, không thể nào ngay lập tức tìm được người hiến máu. Anh là cha của Hữu Dực, hẳn là không có vấn đề. Cho nên, việc này không nên chậm trễ, mời anh nhanh một chút đi theo em xét nghiệm máu đi!” Y tá vừa lo lắng giải thích, vừa đi về phía phòng xét nghiệm máu ở bên cạnh.

Thượng Quan Thập sững sờ tại chỗ. ‘Nhóm Bombay’, cậu vốn không thể nào là nhóm Bombay. Lúc sinh con bảy năm trước, cậu đã biết nhóm máu của cậu là nhóm O, làm sao có thể là nhóm Bombay khả năng xuất hiện cực ít. Hơn nữa, từ góc độ y học mà nói, cậu là mẹ của Hữu Dực a! Chỉ có cha nó mới có loại khả năng này! Làm sao bây giờ? Cậu nên làm cái gì bây giờ? Ai tới cứu cứu con trai của cậu? Hữu Dực không thể vì máu hiếm, cái lý do nực cười này mà vĩnh viễn rời khỏi cậu mà đi! Không thể, tuyệt đối không thể! Ai có loại nhóm máu này? Cha, đúng! Đúng rồi! Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm, bọn họ đều có thể có loại khả năng này! Bọn họ là cha của Hữu Dực mà!

Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Thập kích động chạy hướng về phía Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm. Không để ý sự kinh ngạc của mọi người, Thượng Quan Thập lệ rơi đầy mặt bắt lấy cánh tay hai người bọn họ, nói năng lộn xộn: “Van xin các anh, cứu cứu Hữu Dực đi... Chỉ có một trong hai người các anh... mới có... có thể là cái loại nhóm Bombay hiếm ấy... Nhanh lên, xin nhanh lên một chút... Hữu Dực không chờ được lâu như vậy...”

Nam Cung Diễm cùng Hiên Viên Diệu, gần như cùng lúc ôm lấy người đang đầm nước mắt khóc không thành tiếng. Bọn họ nhìn về phía nữ y tá kia, trăm miệng một lời nói: “Tôi mới là cha của Hữu Dực, xét nghiệm máu của tôi đi!”

Nữ y tá kia kinh ngạc nhìn về phía hai người đàn ông cao lớn này, trong lòng tràn đầy ngờ vực không hiểu. Vì sao hai người bọn họ tự xưng là cha của Hữu Dực? Hữu Dực không phải là con của bác sĩ Thượng Quan sao? Quên đi! Vẫn là trước tiên cứu Hữu Dực quan trọng hơn. Vì vậy, cô dẫn Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm vào phòng nghiệm xét máu ở bên cạnh.

Thượng Quan Thập đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của hai người Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, mặc cho nước mắt im lặng chảy xuống. Trong lòng cậu không ngừng cầu nguyện, không ngừng mà mong mỏi: Hi vọng bọn họ nhất định có thể thành công. Giáo sư Lương cùng Thượng Quan Tả Dực im lặng hồi

lâu cũng từng người tiến lên phía trước, đứng ở hai bên Thượng Quan Thập, lặng yên cho cậu sức mạnh để duy trì...

Hồi lâu, Thượng Quan Tả Dực nắm lấy tay Thượng Quan Thập, giống như một ông cụ non an ủi: “Cha, không cần lo lắng, có ba Diệu cùng ba Diễm, em nhất định sẽ không có chuyện gì!”. Nói xong những lời này, trong lòng bé lại sau đây nói mấy câu thế này: Lần này quên đi! Nể mặt các người cứu Hữu Dực, tôi tạm thời gọi các người là ba một lần đi!

Giáo sư Lương cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Thập, an ủi: “Hữu Dực sẽ không có chuyện gì! Con xem, bạn bè thân thích của nó mạnh mẽ như vậy, có nhiều người như thế đang giúp đỡ nó, nó nhất định sẽ bình an vô sự! Nó là cánh bên phải của con, không phải sao?”

Nghe được lời của ba, Thượng Quan Thập quay đầu lại liếc mắt nhìn mọi người vây quanh ở phía sau mình. Bọn họ tuy rằng đều không nói gì, nhưng ánh mắt kiên định của bọn họ cũng đang lặng yên ủng hộ Hữu Dực và mình. Trong khoảnh khắc, Thượng Quan Thập tựa như nhìn thấy hi vọng trong tuyệt vọng, cậu tin tưởng cánh bên phải của cậu tuyệt đối sẽ không bỏ cậu mà đi.

Chú thích

(1) nhóm máu khá hiếm, xuất hiện đầu tiên ở thành phố Bombay năm 1952 (tham khảo) ↑

36. Chương 36

Trong phòng xét nghiệm máu, kết quả rất nhanh liền có. Trong hai người, chỉ có Nam Cung Diễm là nhóm Bombay dị thường hiếm thấy. Cuối cùng, trong ánh mắt vì ảo tưởng YY (1) mà phi thường nóng như lửa của cô y tá, sau khi Nam Cung Diễm rút 500cc máu, hần và Hiên Viên Diệu đi ra.

Sau khi thấy bọn họ đi ra, Thượng Quan Thập đi lên trước, vội vã hỏi han: “Thế nào? Có phù hợp không?”

“Ừ! Nhóm máu của tôi giống với Hữu Dực, cũng là nhóm Bombay. Không cần lo lắng, tôi đã rút 500cc. Hữu Dực sẽ không có chuyện gì!” Nam Cung Diễm mỉm cười an ủi.

Nghe xong lời của Nam Cung Diễm, mọi người cuối cùng mới buông xuống tảng đá bất an trong lòng ấy, bây giờ duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, hi vọng Hữu Dực không có việc gì. Thượng Quan Thập lại kích động ôm lấy Nam Cung Diễm, không ngừng mà nói: “Cảm ơn... Cảm ơn...”.

Cảm nhận được thân hình đang run rẩy trong lòng, Nam Cung Diễm chần chứa thâm tình ôm lấy Thượng Quan Thập trong lòng. Hần cũng đang sợ hãi, cũng đang không ngừng mà cầu nguyện. Hần mong đứa con hần chưa thấy qua mấy lần kia bình an vô sự. Hần hiểu rất rõ, Tả Dực cùng Hữu Dực không chỉ là đôi cánh của Thập, cũng là thứ kéo dài sinh mạng của Thập. Vì thế con trai của Nam Cung Diễm hần nhất định không thể có chuyện. Hần nắm thật chặt hai tay của người trong lòng. Hần hi vọng dựa sát vào nhau có thể mang cho Thập đang yếu ớt, một chút sức mạnh để chống đỡ. Một bên, Hiên Viên Diệu cũng khổ sở trong lòng hiểu rõ mà từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Thập, vì hai người bọn họ không tiếng động mà đưa vào niềm tin của chính mình.

Người nhà ở phía sau bọn họ cảm động vô hạn, lặng yên nhìn ba người đang ôm lấy nhau. Giờ này khắc này, ai cũng không muốn lên tiếng quấy rầy bọn họ, bất luận lời nói nào cũng sẽ chỉ làm phiền phần tâm tình bị thương kia, phần ôm nhau ăn ý kia giữa bọn họ mà thôi. Bởi vì bọn họ đang vì đứa con của mình mà chống đỡ cho nhau, tin tưởng lẫn nhau...

Giang Hoa sau khi nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng như đổ bình ngũ vị, chua ngọt đắng cay, đều có cả. Hần ngọt ngào vui mừng, bởi vì Hữu Dực đáng yêu kia rốt cuộc tìm được nhóm máu khó mà ghép được; đồng thời, hần cũng chua xót bốc lên, bởi vì Thập lại ôm người đàn ông cao lớn kia, còn ôm đến thân thiết như thế. Qua nhiều năm như vậy, Thập cũng chưa từng ôm hần như thế; hần cũng đắng ngắt đau lòng, bởi vì nhóm máu tương đồng xác nhận phỏng đoán bảy năm trước của hần. Thập thật sự là vì hai người đàn ông kia sinh con, chính mình còn có thể có cơ hội không? Đồng thời, hần còn cay xè bốc hỏa, bởi vì hần rất

cuộc biết, chính là hai gã đàn ông dồn mặt không chịu trách nhiệm này, từ bỏ Thập cha con ba người bọn họ nhiều năm như vậy... Tất cả tình cảm này ở trong lòng Giang Hoa, không ngừng mà oán giận, không ngừng mà xoắn lấy, hần căn bản không có biện pháp để ý rõ ràng suy nghĩ của mình. Hần chỉ là dùng hai mắt ẩn chứa ghen tị nhìn chăm chăm ba người bên kia đang thành một đồng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực mà ẩn chứa nguy hiểm của Giang Hoa, Nam Cung Diễm khiêu khích nhìn y một cái, sau đó lại cố ý siết chặt hai tay đang vây quanh Thượng Quan Thập. Hần không tiếng động tỏ ý: Hừ! Anh ghen tị cái quái gì chứ! Thập bọn họ chính là bà xã cùng đứa nhỏ của tôi.

Lúc Thượng Quan Tả Dực nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Nam Cung Diễm, bé hiểu rõ lắc lắc đầu, trong lòng thở dài nói: Bây giờ đã là lúc nào! Tên ngu ngốc kia còn đang ăn giấm chua của tình địch. Hừm! Hần phải nhìn chú Giang người ta có thái độ đúng mực thế nào chứ! Ai! Hữu Dực, em nhất định phải khỏe lên! Nếu không em sẽ bỏ lỡ chuyện thú vị của ba Diễm bọn họ nha! Đến lúc đó, em nhất định sẽ hối hận. Lại nói, nếu không có em, anh sẽ không thể bảo đảm sự an toàn của cha đâu. Hai ông ba không chịu trách nhiệm kia nhất định sẽ cùng nhau tính kế cướp lấy cha. Trời ạ! Anh nghĩ cũng không dám nghĩ. Bà nội trên trời ơi! Xin bà, vì hạnh phúc của cha, bà nhất định phải phù hộ cho em trai nhé! Xin người!”

Chú thích

(1) YY tức “ý ***”, ở trong truyện thì nó chỉ suy nghĩ biến thái trong đầu các hủ nữ ↑

37. Chương 37

Thời gian lo lắng chờ đợi dần dần trôi, tám chín giờ đã qua, cuối cùng, cửa phòng cấp cứu mở. Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi ra.

Thượng Quan Thập bước nhanh tới, lo lắng dò hỏi: “Bác sĩ Vương, con tôi nó thế nào?”

“Phẫu thuật rất thành công, có điều Hữu Dực còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm. Chỉ cần qua đêm nay, bé sáng mai có thể tỉnh lại, sẽ không có việc gì!” Bác sĩ Vương mỉm cười giải thích.

Sau đó, Thượng Quan Hữu Dực được y tá đẩy ra. Mọi người nhìn Hữu Dực băng vải xô thấm đậm máu, đau lòng một câu cũng nói không nên lời. Thượng Quan Thập ngăn y tá lại, tay run rẩy mấy lần muốn xoa khuôn mặt bé nhỏ của Thượng Quan Hữu Dực đều vì sợ chạm vào vết thương đau của bé mà lùi lại, mà không biết làm sao. Cuối cùng, nước mắt Thượng Quan Thập tràn mi trào ra, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên gương mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Hữu Dực, trong nháy mắt thấm ướt băng gạc nhuộm tơi máu trên mặt bé. Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm thấy thế, bọn họ gần như cùng lúc đỡ lấy Thượng Quan Thập đang thương tâm, đau lòng giống nhau không nói cũng hiểu.

“Chúng tôi sẽ đưa Hữu Dực vào phòng chăm sóc đặc biệt, vì thế tôi đề nghị mọi người tối đa chỉ có thể lưu lại ba người, vì quá nhiều người sẽ quấy rầy sự nghỉ ngơi của Hữu Dực.” Nhìn mọi người, bác sĩ Vương ở một bên thận trọng đề nghị.

“Vâng! Tôi hiểu!” Thượng Quan Thập vừa lau nước mắt, vừa trả lời. Sau đó, cậu xoay người nhìn về phía ba và Thượng Quan Tả Dực, dặn dò: “Ba, ba cũng mệt rồi! Ba mang theo Tả Dực đi về trước đi! Nơi này có con, ba không cần lo lắng.”

“Không muốn! Con cũng muốn ở lại!” Thượng Quan Tả Dực không cho phản bác hoàn toàn cự tuyệt.

“Tả Dực, con cùng ông về trước, không cần lo lắng, cha cùng Diễm sẽ ở lại với cha con. Con là trẻ con, không thể thức đêm. Nếu con ngã bệnh, cha con cũng không có sinh lực cùng lúc chăm sóc hai người các con.” Hiên Viên Diệu nghiêm túc nói với Thượng Quan Tả Dực.

“...” Thượng Quan Tả Dực bị Hiên Viên Diệu ngăn á khẩu không trả lời được. Trong lòng tức giận bất bình nghĩ: Hừ! Tôi cũng biết hai người các người sẽ thừa cơ lưu lại, cũng là bởi vì chỉ có hai người các người cùng cha, mà Hữu Dực lại mê man không dậy nổi, tôi mới phải lo lắng!

Nghĩ, nghĩ, Thượng Quan Tả Dực cứ cứ khăng khăng tới cùng, tiếp tục chống lại nói: “Con không...”, bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng ông cắt đứt lời bé sắp nói ra khỏi miệng.

“Tả Dực, nghe lời cha. Về nhà cùng ông, ngày mai chúng ta lại đến. Cháu cũng không muốn cha lo lắng, không phải sao?”. Nghe xong lời của ông, Thượng Quan Tả Dực rầu rĩ không lên tiếng nữa, trầm mặc thỏa hiệp.

Thượng Quan Thập sau khi nhìn thấy Thượng Quan Tả Dực không tiếng động mà nhận lời, trong lòng thở dài một hơi. Sau đó, cậu xoay người hướng về phía người nhà Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, mang theo một tia áy náy nói: “Xin lỗi! Mọi người hôm nay là tới xem hai anh em bọn nó, không ngờ Hữu Dực nó... Cho nên, mời mọi người hôm khác lại đến đi!”

Mọi người bởi vì đã biết, tình huống Hữu Dực trước mắt tương đối ổn định. Vì vậy, bọn họ đều gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu với Thượng Quan Thập. Sau đó, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm đều dặn dò mình sẽ ở lại với người nhà của mình. Bọn họ liền cùng Thượng Quan Thập đi theo xe đẩy Hữu Dực vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Sau khi đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Thượng Quan Thập bọn họ biến mất, giáo sư Lương xoay người, vỗ vỗ vai Giang Hoa, thắm thía mà nói: “Không nên trách sự cố ý giấu giếm của tiểu Thập. Cho tới nay, người biết tình huống của nó, cũng chỉ có tôi và cha cậu mà thôi. Chúng tôi cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ. Hi vọng cậu có thể hiểu được!”

“Bác Lương, cháu hiểu. Cháu không trách Thập.” Giang Hoa sau khi tự cho mình đáp án rõ ràng, trong lòng lại tiếp nhận một câu nói không thể nói ra miệng: Lòng cháu thương cậu ấy cũng còn không kịp, làm sao có thể lại trách cậu ấy chứ?

Giáo sư Lương hài lòng cười cười. Sau đó, ông liền hướng về phía người nhà của Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm nói: “Mọi người đều mệt rồi, cũng chưa có ăn cơm hẳn hoi. Bây giờ, tình huống của Hữu Dực cũng tương đối ổn định. Tả Dực còn là một đứa bé, cũng không thể để nó bị đói. Mọi người cùng nhau đi ăn bữa ăn khuya thế nào?”

Thượng Quan Tả Dực giữ chặt vạt áo ông, vừa định bác lại, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của ông, cứng rắn nuốt trở lại ba chữ to “Cháu không đói”.

Mọi người nghe xong lời của giáo sư Lương, sâu sắc hiểu ra, ông là đang cho bọn họ cơ hội ở chung với Tả Dực. Vì thế, mọi người đều đồng loạt gật đầu đáp lại. Sau đó, bọn họ cùng nhau rời bệnh viện, trái tim mỗi người không quên cầu nguyện, vẫn bất an như trước...

38. Chương 38

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, Thượng Quan Thập ngồi bên giường của Thượng Quan Hữu Dực, nắm lấy tay nhỏ bé của Thượng Quan Hữu Dực, không tiếng động chảy nước mắt. Mà Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm ngồi ở hai bên cậu, trong lòng bọn họ cũng chảy lệ. Bọn họ đau lòng nhìn một lớn một nhỏ đều đang bị tổn thương kia, không thể mở miệng. Bọn họ chỉ có thể vô lực nhìn, cảm thụ đau đớn mãnh liệt và tổn thương sâu sắc trong lòng Thượng Quan Thập.

Đột nhiên, tiếng nói nghẹn ngào của Thượng Quan Thập tản ra trong không khí, nghe tựa như hồi tưởng, nghe tựa như giải thích... Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm cùng lúc có một loại cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt, bởi vì Thập đang chia sẻ quá khứ của đứa con với bọn họ.

“Lúc Hữu Dực mới ra đời, nhỏ hơn rất nhiều so với Tả Dực... Từ bé, tình trạng sức khỏe của nó cũng không như Tả Dực. Bởi vậy tôi vô cùng sẵn sàng đối với nó. Có lúc, tôi dồn hết tâm trí cưng chiều Hữu Dực, đều sẽ mang tới bất mãn và ghen tị tới cho Tả Dực... Hữu Dực cực kỳ không thích uống thuốc, mỗi lần nó ngã bệnh, tôi và ba đều phải trăm phương ngàn kế dỗ nó, nó mới có thể miễn cưỡng uống vào... Nó cũng rất sợ đau, rất sợ tiêm. Khi còn bé, mỗi lần chích ngừa, nó đều sẽ khóc lớn oa oa ở một bên, chọc Tả Dực cười ha

ha ở bên cạnh. Tiếp đấy, chúng nó sẽ vì chuyện đó mà ầm ĩ một trận lớn. Sau đó, ba sẽ mua kem mà bọn nó thích ăn, pha trò để chúng nó vui. Cứ sau mỗi lần như thế, bọn nó mới có thể vui vẻ cầm kem của mình, bắt tay giảng hòa. Nhưng là bây giờ... nó còn nhỏ như vậy, toàn thân đều là vết thương, còn chảy nhiều máu như thế, nhất định rất đau, rất đau... Đều là lỗi của tôi. Nếu như sáng nay tôi cùng đi với chúng nó, có lẽ sẽ không sẽ xảy ra chuyện như vậy... Diễm, đều tại tôi, tôi không trông nom tốt Hữu Dực... Xin lỗi! Tất cả đây đều là trừng phạt với sự thất hứa của cha, xin lỗi... Con nhất định phải khỏe lên nhé! Cha sẽ không bao giờ lại lỡ hẹn nữa... Xin con, nhất định phải khỏe lên...”

Nói, nói, Thượng Quan Thập vì sợ tiếng khóc của mình ầm ĩ đến Thượng Quan Hữu Dực, mà lấy tay che miệng, rầu rĩ khóc trên tay nhỏ bé của Thượng Quan Hữu Dực. Trong nháy mắt, toàn bộ trong phòng chìm sặc đặc biệt, khắp nơi lan tới tiếng nức nở khe khẽ, làm người ta đau lòng của Thượng Quan Thập.

Nam Cung Diễm ôm lấy Thượng Quan Thập, nhẹ nhàng ôm cậu vào trong ngực của mình, để cho cậu một bến đỗ mà dựa vào. Mà Thượng Quan Thập trong ngực hẫng lại bỗng nhiên vòng lấy hắn, cũng tựa vào ***g ngực rộng lớn ấm áp mà khẽ khóc, tựa như hắn chính là cây gỗ nổi duy nhất cứu sống người đang chết chìm...

Lần này, Hiên Viên Diệu cũng không có xen vào giữa bọn họ. Hắn chỉ là nhẹ giọng nói với bọn họ: “Thời gian không còn sớm, tôi đi ra ngoài mua một ít thức ăn quay lại. Phải thức đêm, không ăn chút gì là không được!”. Sau khi nói xong những lời này, Hiên Viên Diệu liền nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài, chỉ lưu lại hai người đang ôm nhau.

Khi Hiên Viên Diệu mua xong đồ trở lại, hắn không lại nghe thấy tiếng trầm khóc của Thượng Quan Thập nữa. Hắn vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Nam Cung Diễm làm một cái động tác chó có lên tiếng sát môi, nhỏ giọng giải thích: “Thập, cậu ấy mệt muốn chết rồi, lại thêm lo lắng sợ hãi cả buổi chiều, thế nên cậu ấy đang khóc liên ngủ thiếp đi. Chúng ta nói nhỏ thôi, đừng đánh thức cậu ấy.”

Hiên Viên Diệu hiểu rõ nhìn nhìn Nam Cung Diễm. Sau đó, hắn buông đồ đã mua lên trên bàn trong phòng, tiếp đấy, liền dùng ánh mắt lạnh như băng ra hiệu cho Nam Cung Diễm, nhỏ giọng mà nói: “Anh có thể đặt Thập lên trên giường rồi, còn ôm ôm cậu ấy để làm gì? Cậu ấy như thế ngủ tuyệt không thoải mái.”

Hai anh sau khi ăn giám chua của tình địch thì bắt đầu quay sang ăn giám chua của nhau =))

39. Chương 39

“Ha ha ha...” Nam Cung Diễm nhỏ giọng cười ngây ngô mấy tiếng. Dưới sự đông lạnh có thể sánh ngang với nhiệt độ ở Nam Cực, cực chẳng đã, hắn đành phải thật cẩn thận ôm ngang Thượng Quan Thập lên, sau đó, nhẹ nhàng đặt cậu vào chỗ trống trên giường ở bên cạnh, cũng đắp kín chăn cho cậu. Nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Thập, trong lòng Nam Cung Diễm vẫn không ngừng oán giận: Hừ! Thật là! Cơ hội khó được cỡ nào a! Mình lại không có ngại mệt, cho dù là ôm cả một đêm cũng có thể nha! Ghen thì cứ nói rõ đi! Sao lại phải đi tìm nguy biện chứ! Mình ôm cũng không phải, thả cũng không xong. Có điều. Cơ thể Thập thơm thơm, mềm mềm, ôm thật thích nha! Ha ha ha...

Ai u! Nam Cung Diễm ôm đầu nhỏ giọng hô đau. Hắn quay đầu, nhìn về phía đầu sỏ gõ đầu hắn – một đôi đũa. Tiếng cổ ý hạ thấp của Hiên Viên Diệu truyền đến: “Đừng có một bộ biểu tình hơn hờ, nhìn tới khiến người ta ghét! Tôi thấy anh còn cười nữa, chắc chắn sẽ thành ngớ ngẩn! Anh cũng không nhìn xem bây giờ là lúc nào, anh còn nghĩ loạn lung tung. Hữu Dực còn chưa có thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm! Thu hồi sắc mắt của anh đi, mau ăn nhanh một chút, tiếp tục hảo hảo mà trông đi!”

“...” Sau khi nghe xong lời của Hiên Viên Diệu, Nam Cung Diễm không còn lời nào để nói, bởi vì hắn đích thực là đang suy tính chuyện xấu.

Nam Cung Diễm bị một đũa của Hiên Viên Diệu gõ tỉnh lại, nhìn nhìn hai người nằm trên hai chiếc giường, hắn đau lòng không ngớt. Một bên là, đứa con vẫn đang hôn mê bất tỉnh, đến sáng sớm ngày mai, mới có

thể xác định bé có hoàn toàn không sao hay không. Mà bên kia là, tình yêu của chính mình khóc đến mê man, tự trách khiến cho người ta đau lòng.

Ai! Nam Cung Diễm bất đắc dĩ thở dài một hơi. Sau đó, hắn liền nhận lấy chiếc đĩa Hiên Viên Diệu đưa tới, cùng y bắt đầu không có vị gì mà lấp đầy cái bụng trống rỗng cả ngày.

Không có gì ngoài tiếng “bíp – bíp – bíp” của máy điện tâm đồ truyền đến, không khí trầm mặc lại một lần nữa tràn ngập cả phòng chăm sóc đặc biệt, trong không khí nơi nơi đều tràn ngập phần lo lắng cùng bất an.

Tối nay, đối với Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm mà nói, lại vẫn là một đêm không ngủ...

Giờ phút này, đoàn người giáo sư Lương cũng ngồi ở trong một quán ăn khuya. Có điều, trên bàn cơm cũng không có bầu không khí vui sướng, mà là bao phủ lo âu nồng đậm. Mỗi người đang ngồi đều một bộ biểu tình trang nghiêm, không dúi bụng chút nào nhìn đồ ăn tinh tế, không có cảm giác muốn ăn.

“Tả Dực, cháu còn chưa có gọi người sao!” Giáo sư Lương tiên phong phá vỡ yên lặng trong phòng riêng.

Một lúc lâu, Thượng Quan Tả Dực cũng không có trả lời. Lúc mọi người cuối cùng cũng chú ý tới bé, mới phát hiện nhóc này đã kẹp cái thìa, ghé vào bàn ăn ngủ thiếp đi rồi. Giáo sư Lương bất đắc dĩ cười cười, rút cái thìa trên tay Thượng Quan Tả Dực ra, giải thích với mọi người: “Chính là làm khó nó! Nó hôm nay cũng là lo lắng trọn một buổi chiều, mệt đến độ ngủ thiếp đi. Xem ra mọi người là không thể nói chuyện với nó rồi!”. Giáo sư Lương vừa nói, vừa thử ôm Thượng Quan Tả Dực lên.

“Giáo sư Lương, vẫn là để cháu đến đi!” Hiên Viên Long Nhật ở bên cạnh ôm lấy Thượng Quan Tả Dực. Sau đó, hắn nói với mọi người: “Như vậy đi! Hôm nay đã khuya, mọi người cũng mệt rồi. Tôi trước tiên đưa giáo sư Lương và Tả Dực về nhà. Sáng sớm ngày mai lại đến bệnh viện đi!”. Nghe xong lời của hắn, mọi người không nói gì, đều gật gật đầu tỏ vẻ ngầm đồng ý. Sau đó, bọn họ liền nhìn theo bóng dáng ba người giáo sư Lương bọn họ biến mất ở cửa gian phòng riêng.

Vẫn lo lắng, tối nay đối với người hai nhà mà nói, không có vui sướng và phần khởi khi gặp nhau, chỉ có không yên cùng lo lắng nồng đậm, không thể nghỉ ngơi cũng là một đêm không ngủ...

Chương sau sẽ dài hơn chương này tí xíu =))

Chúng ta sẽ được gặp lại các chị ý tá rất chi nà dễ thương trong bệnh viện XD

~~

40. Chương 40

Một đêm gian nan cuối cùng cũng trôi qua. Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh lan trong không khí tại phòng chăm sóc đặc biệt, lấp lăm, một mảnh óng ánh.

“Ừm...” Thượng Quan Hữu Dực trên giường bệnh mở mắt trong đau đớn. Đột nhiên trước mặt phóng đại hai khuôn mặt tiêu tụy, dọa bé sợ. Nhìn kỹ, thì ra là Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm. Bé khó khăn há môi, nỉ non nói: “Cha... ở đâu? Con muốn... nước...”.

Bọn họ rốt cuộc cũng nghe hiểu lời nói của Thượng Quan Hữu Dực. Nam Cung Diễm vội vàng rót một cốc nước ấm, cũng cầm ống hút vào, đút vào trong miệng tái nhợt của Thượng Quan Hữu Dực. Hiên Viên Diệu ở bên cạnh thì ôn nhu giải thích: “Cha con tối hôm qua chăm sóc con đến tận khuya, vì thế cậu ấy đang nghỉ ngơi ở bên cạnh.”. Nói xong, Hiên Viên Diệu chỉ chỉ cái giường bên cạnh. Thượng Quan Hữu Dực theo hướng ngón tay hắn nhìn lại, hiểu rõ gật gật đầu. Sau đấy bé liền mang theo một tia ánh mắt cảm kích nhìn nhìn Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm. Tiếp đó bé nhoẻn miệng cười rồi ngủ thiếp đi... Trước khi tiến vào mộng đẹp, bé nghĩ: Xem ra hai người ba này vẫn còn dùng được. Tạm thời tôi nhận thức các người đi! Có điều, các người muốn dễ dàng theo đuổi mẹ, đấy lại là chuyện khác.

Thượng Quan Hữu Dực cuối cùng cũng chịu đựng qua cửa ải này. Năm ngày sau bé đã có thể hoạt động bình thường. Vì bé ở phòng bệnh nhi khoa của Thượng Quan Thập, lại thêm ban ngày trên cơ bản đều là ba ông nội và bà nội, cộng thêm một đoàn chú bác dì kia của bé chăm sóc, vì thế Thượng Quan Thập cũng bắt đầu đi làm bình thường.

Trong mấy ngày kế tiếp, Thượng Quan Hữu Dực thường xuyên khuôn mặt đau khổ than phiền với Thượng Quan Thập: “Cha, cha có thể nói cho ông nội Hiên Viên và ông nội Nam Cung, để cho bọn họ không cần vì một chén canh mà cãi nhau hay không ạ! Cứ như thế, con mỗi lần đều phải uống hai chén đầy á! Tiếp tục như vậy, con nhất định xong rồi! Cha có từng thấy cánh béo ú chưa? Ngay cả Tả Dực cũng cười nhạo con, còn nói sau khi xuất viện cứ kêu là Thượng Quan Bàn Dực (1) là được rồi! Trời ạ! Cha nhất định phải cứu cứu con! Con không muốn trở nên mập mạp!”

Có điều ở trong mắt Thượng Quan Thập, này đó cũng không phải là vấn đề nghiêm trọng, đây hết thảy trái lại làm cho cậu cảm nhận được một tia vui mừng. Bởi vì những người nhà này chính là cực kỳ yêu hai nhóc con ấy. Tả Dực và Hữu Dực cũng bắt đầu chậm rãi chấp nhận Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm. Mặc dù đôi khi, bọn chúng sẽ làm ra một vài trò đùa khác người, nhưng chúng nó vẫn ngọt ngào kêu bọn họ là “ba Diệu” và “ba Diễm”. Mặt khác, Hữu Dực cũng là vì dụ đi mâu thuẫn giữa ông nội Hiên Viên và ông nội Nam Cung, mới có thể làm như vậy. Có điều, điều này cũng chứng tỏ Hữu Dực là yêu hai ông cụ kia, dẫu sao giữa bọn họ có ràng buộc huyết thống chém không đứt.

So với những thứ đấy, Thượng Quan Thập ngược lại lo lắng là đám y tá trong mắt đầy sao này. Những y tá ấy thường xuyên lấy chiêu bài kiểm tra phòng, quang minh chính đại ra vào phòng bệnh của Thượng Quan Hữu Dực. Sau đó, các cô ấy ánh mắt giống như máy quét, không ngừng trên người hai lớn hai nhỏ kia tra cứu qua lại, dò xét qua lại. Sau đấy, các cô liền cười trộm ra khỏi phòng bệnh. Tiếp đó, trên hành lang bệnh viện sẽ truyền đến một vài lời nói ý nghĩa sâu xa khiến cho người ta khó hiểu.

“Có thấy không? Có thấy không? Thật sự là một khuôn đúc ra nha! Có điều bọn họ thật sự là cha con sao?”

“Bọn họ đương nhiên là cha con. Người khi đó xét nghiệm máu chính là mình nha! Làm sao có thể xét nghiệm sai được! Lại nói, Thượng Quan Hữu Dực và người đàn ông mất hoa đào kia chính là cùng nhóm máu Bombay. Đây chính là nhóm máu cực kỳ ít ỏi hiếm thấy, cho dù không xét nghiệm máu, còn có bề ngoài tương tự của bọn họ, cũng có thể khẳng định bọn họ chính là một cặp cha con mà!”

“Thế nhưng Hữu Dực và Tả Dực không phải là một cặp song sinh khác trứng sao? Chúng nó làm sao có thể phân biệt giống hai người đàn ông kia a? Hơn nữa, nếu Hữu Dực là đứa nhỏ của người mất hoa đào kia, như vậy Tả Dực thì sao? Chẳng lẽ... Trời ạ! Chẳng lẽ bác sĩ Thượng Quan là 3P sinh tử viết trong tiểu thuyết!”

“A! My god! Mình không xong rồi! Chỉ là nghĩ tới cậu nói mình liền muốn té xỉu! A! Không đúng nha! Bác sĩ Thượng Quan nhưng là đàn ông nha! Làm sao có thể sinh con được! Tiểu thuyết là bịa đặt thôi! Đàn ông không có tử cung, làm sao có thể sinh con chứ? Chẳng lẽ... bác sĩ Thượng Quan là nữ giả nam trang? Thật đáng tiếc a!”

“Ai u! Các cậu làm sao lại gở tở chứ!”

“Đồ ngốc! Bác sĩ Thượng Quan chính là đàn ông trăm phần trăm. Kiểm tra thân thể hằng năm anh ấy không phải đều cùng xếp chỗ với bác sĩ nam sao? Hơn nữa, hắc hắc! Mình đây chính là có bức ảnh thay quần áo số lượng có hạn nga! Tuyệt đối có thể chứng thực bác sĩ Thượng Quan là đàn ông, hơn nữa còn là một cực phẩm tiểu thụ nga!”

“Oa nga! Thật sự? Mau cho mình xem! Mình muốn xem!”

“Xuyt! Nói nhỏ thôi, nơi này chính là cửa phòng khám của bác sĩ Thượng Quan, nếu như bị anh ấy nghe được, làm sao bây giờ? Chúng mình vẫn là đến bên kia tiếp tục thảo luận đi!”

Chú thích

(1) “Bàn” có nghĩa là béo, mập ↑

41. Chương 41

Mà lúc này Thượng Quan Thập đang ở trong phòng khám xem xét bệnh án, thế nhưng nghe được rất rõ ràng, rành mạch. Màu sắc trên mặt cũng có thể nói là như kính vạn hoa, rực rỡ sắc màu, thay đổi trong nháy mắt. Ai! Cậu ở trong lòng thở dài một hơi, trong lòng nghĩ: Hèn chi lời nói cử chỉ của Nam Cung Ngũ quen thuộc như vậy, thì ra cô chính là bản sao của mấy cô y tá ở chỗ này thôi! Không! Như vậy không tốt! Không qua bao lâu, mọi người cả bệnh viện sẽ biết Tả Dực và Hữu Dực là đứa nhỏ của hai người kia. Vạn nhất... sau khi bọn họ biết tình huống cơ thể của cậu, bọn họ sẽ dùng ánh mắt thế nào mà đối xử với cậu cùng các con của cậu chứ? Bản thân không chỉ là đàn ông, còn phát sinh tình một đêm với người đàn ông khác, cũng sinh ra đứa nhỏ! Bọn họ nhất định sẽ cảm thấy rất ghê tởm đi! Không được, cậu tuy rằng không hề gì, nhưng cậu không thể để cho người khác dùng ánh mắt khác thường đến đối xử với cậu và các con cậu được. Xem ra, cậu phải mang theo bọn chúng rời đi. Đi đâu mới được đây?

Thượng Quan Thập một mình đứng trong phòng khám, bứt tóc, không lòng dạ nào làm việc, suy nghĩ kỹ lưỡng, lập ra kế hoạch chạy trốn sau này.

“Cốc – cốc – cốc”, đột nhiên tiếng gõ cửa truyền đến cắt đứt mạch suy nghĩ của Thượng Quan Thập. Cậu phục hồi tinh thần lại, bình tĩnh nói: “Mời vào!”

“A! Hoa, là anh à! Có chuyện gì không?” Nhìn thấy Giang Hoa đi vào cửa, Thượng Quan Thập kinh ngạc hỏi.

“Không có gì, chỉ là muốn nhờ cậu một chút!” Giang Hoa mỉm cười giải thích.

“A! Vậy à! Tôi đi pha cho anh ly cà phê! Anh ngồi trước đi!” Thượng Quan Thập vừa nói, vừa đứng dậy đi pha cà phê.

Giang Hoa lại bỗng nhiên từ phía sau lưng ôm lấy Thượng Quan Thập. Thượng Quan Thập theo bản năng muốn kháng lại, tiếng Giang Hoa run rẩy mà mang một tia khẩn cầu, lại từ bên tai truyền đến: “Cậu cứ đứng như vậy là được rồi. Đừng quay đầu lại, cũng đừng đẩy tôi ra! Chỉ cần một chút nữa là được rồi... Nếu cậu quay đầu lại, tôi có lẽ cũng không nói ra được. Cho dù cậu không thích, cũng xin cậu chịu đựng một chút, được không?”

Thượng Quan Thập hiểu rõ tính tình của Giang Hoa, Giang Hoa là một người rất thận trọng, anh ta tuyệt đối không phải một người tùy tiện. Anh nhất định là gặp phải vấn đề gì đó khó có thể giải quyết, nếu không anh ấy tuyệt đối sẽ không biểu hiện yếu đuối như thế, yếu ớt như thế. Có lẽ anh đang cần sự giúp đỡ của bạn bè đi! Vì vậy, Thượng Quan Thập không nói gì, cũng không di chuyển. Cậu chỉ là lẳng lặng đứng, lấy trầm mặc thay cho câu nhận lời của mình.

Sau đó, trong phòng khám không rộng lắm, tiếng Giang Hoa kích động mà không mất vững vàng bắt đầu truyền ra.

“Tôi... đã biết tình huống của cậu, đúng như phỏng đoán của tôi bảy năm trước, vì thế tôi không kinh ngạc một chút nào. Nhưng là, tôi lại rất sợ hãi. Bởi vì cha ruột của Tả Dực và Hữu Dực xuất hiện. Tôi sợ nếu tôi không nói ra, cũng sẽ không có cơ hội lên tiếng với cậu nữa. Vì vậy, tôi muốn đánh cược một lần. Tôi muốn nói toàn bộ lòng mình, tất cả đều nói cho cậu... Đến bây giờ, tôi vẫn chưa từng quên, ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt ấy. Cái ngày Tả Dực và Hữu Dực đầy tháng. Tôi cùng cha đi gặp các cậu. Cậu và ba cậu, còn có bà cậu một đám người ồn ào, trong phòng cũng rối loạn ngổn ngang. Tiệc đầy tháng vốn đã định ra, cũng bởi vì hai đứa nhóc không phối hợp mà thất bại...”

42. Chương 42

Lúc Giang Hoa nói tới đây, ngừng lại một chút, đồng thời nắm thật chặt hai tay Thượng Quan Thập. Sau đó, hắn nói tiếp: “Kỳ thực khi đó, tôi đã bắt đầu hoài nghi cậu là người mẹ đặc biệt của bọn chúng. Bởi vì sau khi cha tôi làm phẫu thuật cho cậu, ông ghi chép toàn bộ quá trình phẫu thuật. Một lần vô tình, tôi thấy được ghi chép của ông. Mặc dù ông không ghi rõ tên, nhưng trong quãng thời gian đó, cha tôi hay đến chỗ các cậu nhất. Vì thế tôi đã đoán cậu hẳn là người song tính trong ghi chép ấy. Bởi vậy tôi hết sức tò mò với cậu. Tôi luôn luôn nghĩ, rốt cuộc là nguyên nhân gì mới có thể để cậu với thân thể của đàn ông, bắt chấp nguy hiểm đến tính mạng, mổ bụng lấy ra hai đứa bé kia... Trải qua một khoảng thời gian ở chung, tôi phát hiện cậu chỉ là một người thiếu thốn tình cảm, vô cùng đơn giản. Bởi vì chịu ảnh hưởng của số phận của mình, cậu vô cùng yêu thương sinh mệnh, vì thế để lại bọn chúng... Về sau, không biết là nguyên nhân gì, ánh mắt của tôi không bao giờ có thể rời khỏi cậu nữa. Phần kiên cường kia, phần độc lập kia, còn có phần đơn thuần kia của cậu không khỏi hấp dẫn tôi. Rốt cuộc, tôi phát hiện tôi đã yêu cậu mất rồi...”

Lời của Giang Hoa có thể nói là chuyện kín thế gian, trời nghe tựa sấm. Thượng Quan Thập lắp bắp kinh hãi, kinh ngạc muốn xoay người. Thế nhưng giam cầm của Giang Hoa lại khiến cho cậu không thể động đậy. Vì vậy, Thượng Quan Thập vội vàng mở miệng nói: “Hoa, anh... ưm...”. Giang Hoa đột nhiên lấy ngón tay đặt trên môi Thượng Quan Thập, ôn nhu nói: “Xuyt... Cậu đừng nói, hãy nghe tôi nói hết, nếu không tôi không cách nào nói hết lời trong lòng mình!”

Thượng Quan Thập vô ý thức gật gật đầu, tỏ vẻ nhận lời. Thế nhưng, cậu giờ phút này cũng không thoải mái. Giang Hoa gần sát ái muội như vậy, chính cậu cơ hồ có thể cảm nhận được luồng hơi anh thổi ra, nhẹ nhàng mà phảng phất bên tai. Trong nháy mắt, cậu liền cảm thấy tim mình bắt đầu đập không theo quy tắc, cảm giác cường liệt mà căng thẳng tự nhiên nảy sinh. Cậu thậm chí cảm thấy, nếu như lại để Giang Hoa nói tiếp, chính cậu nhất định sẽ bởi vì kinh sợ quá độ mà dẫn tới suy tim. Nhưng quan trọng hơn là, cho tới bây giờ, Giang Hoa với cậu mà nói, là bạn bè, là tri kỷ. Cậu chưa từng nghĩ tới, cũng không nghĩ muốn thể nghiệm tình cảm gì ngoài bạn bè. Cậu cũng không muốn phá vỡ phần cân bằng và an ý của bạn bè giữa bọn họ kia. Thổ lộ của Giang Hoa đối với cậu mà nói, có thể nói là sấm sét giữa trời quang, khó có thể chống đỡ.

Cảm nhận được run nhẹ trong lòng truyền đến, trong lòng Giang Hoa bất đắc dĩ thở dài một hơi. Sau đó hắn liền hơi nín thở một chút ràng buộc của mình, nói tiếp: “Đừng hỏi tôi vì sao lại yêu cậu? Yêu chính là yêu, không có lý do gì. Cậu cũng không cần phải lấy mình là một người đàn ông, cái này không tính là lý do để từ chối tôi. Cậu chỉ cần hỏi trái tim cậu: Cậu có cảm giác với tôi hay không; cậu có nguyện ý sống cùng tôi, cũng để cho tôi chăm sóc ba cha con cậu hay không... Tôi sẽ không ép cậu, tôi sẽ cho cậu thời gian. Bảy năm tôi cũng đã đợi, tôi sẽ không để ý chút thời gian này. Cậu hảo hảo mà suy nghĩ thử xem, lại cho tôi câu trả lời thuyết phục đi! Tôi chờ cậu...”

Nghe xong lời của Giang Hoa, Thượng Quan Thập sững sờ tại chỗ. Cậu biết mình nên ngay lập tức cự tuyệt lời tỏ tình của anh. Cậu thế này căn bản là không có khả năng yêu anh. Lại nói, chính cậu cũng rất hài lòng với tình trạng hiện nay, có ba thân thể khỏe mạnh, có đứa con thông minh lanh lợi, còn có một việc làm ổn định. Tất cả mọi điều này đối với cậu một người bị bỏ rơi mà nói, đã là hạnh phúc không dễ có được. Phú cực tất cùng, vật cực tất phản (1), không phải sao? Cậu không cần tham muốn nhiều hơn cái mà mình có được. Thế nhưng, một khi mình cự tuyệt như vậy, Giang Hoa nhất định nhất định sẽ bị thương tổn và đả kích. Làm sao bây giờ? Chính mình nên làm như thế nào, mới có thể hạ thương tổn xuống đến mức độ thấp nhất đây?

Thượng Quan Thập sa vào vết óc suy nghĩ, cậu cũng không có phát hiện Giang Hoa đã lặng lẽ rời khỏi phòng khám rồi, chỉ lưu lại một mình cậu rơi vào bên trong phiên não vô hạn.

Chú thích

(1) phú cực tất cùng, vật cực tất phản: giàu có đến tột cùng ắt sẽ khôn cùng, vật đi đến tột cùng rồi ắt hẳn sẽ trở lại ↑

43. Chương 43

Thượng Quan Thập mơ màng màng màng vượt qua cả buổi sáng. Lúc nghỉ trưa, cậu đi tới phòng bệnh của đứa con Hữu Dực. Cậu phát hiện Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm sớm bị hai đứa nhóc phái ra ngoài làm nhiệm vụ, mà những người khác hình như cũng chưa tới. Vì vậy, cậu bắt đầu cùng với con trai bảo bối, cũng gọt hoa quả cho bọn chúng.

“Cha, con muốn ăn là táo, không phải cam, cũng không phải chuối tiêu, lại càng không phải là lê. cha đã lấy sai đến ba lần rồi!” Tiếng Thượng Quan Hữu Dực không kiên nhẫn lại vang lên.

“Cha, con cũng muốn nói một câu. Cha xem xem quả lê của con! Phân lượng quả lê này sao càng gọt càng ít vậy! Con phải ăn như thế nào đây!” Thượng Quan Tả Dực ở một bên cầm một nửa quả lê so với hột lê lớn hơn không được bao nhiêu phần nằn nôi.

“Xin lỗi, xin lỗi! Cha phân tâm, lần này nhất định sẽ gọt được, cam đoan không sai nữa!” Thượng Quan Thập gơ tay phải lên thề.

Thấy bộ dáng cha mất hồn mất vía, Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực liếc mắt nhìn nhau, lắc lắc đầu nhỏ, trầm miệng một lời nói: “Quên đi, chúng con không ăn nữa!”. Trong lòng bọn chúng lại nghĩ: Cha, cha nếu như lại gọt tiếp nữa, không đem tay của mình gọt luôn mới là lạ nha!

Mà lúc này hai người lớn đi mua sắm trở về ở ngoài cửa, đang sau khi nghe thấy cuộc trò chuyện của Thượng Quan Thập cùng mấy đứa con, âm thầm cười trộm. Trong lòng bọn họ đồng thời nghĩ, Thập vậy thật đúng là một tiểu mơ hồ. Sau đó, bọn họ bất đắc dĩ nhìn nhau cười một cái, đang muốn đẩy cửa mà vào. Bên trong phòng bệnh truyền đến tiếng Thượng Quan Tả Dực, mà lời của bé lại thành công ngăn trở cử động kế tiếp của bọn họ.

“Cha, cha là gặp phải chuyện gì khó khăn sao? Có thể nói cho con nghe không?”

“Cha... không có việc gì đâu! Các con còn nhỏ. Cho dù là cha nói cho các con nghe, các con cũng không giúp được cha. Vẫn là cha tự mình nghĩ biện pháp đi!” Thượng Quan Thập suy tư một hồi, lắc đầu từ chối ý tốt của Thượng Quan Tả Dực.

Thượng Quan Hữu Dực ở một bên gơ đầu nhỏ lên, gơ tay phải còn đang băng bó lên, kiêu ngạo nói tiếp: “Cha, con và Tả Dực chính là IQ200 nha! Làm sao có thể không giúp được chuyện của cha chứ! Nói mau đi! Ba người chúng ta cùng nhau phân tích phân tích, có lẽ có thể tìm được phương pháp giải quyết tốt nhất nha! Hơn nữa, ba ông thợ giày thối thảng cả Gia Cát Lượng. Huống chi con và Tả Dực chính là hai Gia Cát Lượng nha! Chúng con nhất định có thể làm được!”

“Phì! Hì hì hì... Ừ, ừ, các con là hai Gia Cát Lượng thông minh!” Nhìn đến Thượng Quan Hữu Dực băng bó thật dày, bày ra một bộ không tước kiêu ngạo, Thượng Quan Thập nhin không được cười ra tiếng.

“Cha, nói mau đi! Đừng có thử nói lấy lệ nhé! Bọn con cũng không có dễ dàng đối phó giống như cha nghĩ vậy đâu nha!” Thượng Quan Tả Dực ở một bên thúc giục.

Nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn tràn trề tò mò, Thượng Quan Thập không đành lòng lại gạt chúng nó, dù sao bọn chúng cũng có quyền được biết, không phải sao? Vì thế, cậu định nói thẳng ra.

“Cái kia, cái kia... Chú Giang của các con... Hắn, sáng hôm nay nói một tràng lời nói rất kỳ quái, thực làm cho cha khó xử... Các con thông minh như vậy, hẳn có thể đoán được là nội dung gì đi! Cha cũng không cần phải nhắc lại lần nữa...”

“Cha, chú Giang rốt cuộc cũng thổ lộ với cha sao!” Thượng Quan Hữu Dực vẻ mặt biểu tình tất nhiên.

“Bịch – bịch –” Ngoài cửa truyền đến hai tiếng đồ vật rơi xuống đất, mặc dù âm lượng bị kiềm chế tương đối nhỏ, nhưng Thượng Quan Tả Dực cùng Thượng Quan Hữu Dực tai thính, đã cùng lộ ra một tia mỉm cười quỷ dị.

44. Chương 44

Thượng Quan Thập bởi vì hoảng loạn, mà không có để ý tiếng vang ngoài cửa. Sau một lúc cậu suy tư, đỏ mặt hỏi: “Theo các con, cha nên làm như thế nào mới không làm thương tổn tới Giang Hoa?”

“Cha, cha là muốn cự tuyệt chú Giang sao? Người ta chính là đã đợi cha rất nhiều năm nha! Vì sao? Chúng quy vẫn phải có một lí do chứ!”. Thượng Quan Hữu Dực tuy rằng ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng tiểu ác ma trong lòng bé lại đang kêu: Đồng ý đi! Đồng ý đi! Cho hai ông ba ngu ngốc ngoài kia chút kích thích đi!

“...” Thượng Quan Thập sau một hồi trầm mặc, ảo não giải thích: “ Cha biết, chú ấy đã đợi cha bảy năm. Có điều chú ấy đối với cha mà nói, đích xác là một người bạn tốt hiếm có. Cha cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, giữa bọn cha sẽ tồn tại gì đó ngoài bạn bè. Vì thế... Nhưng là, cha lại không muốn thương tổn chú ấy, chú ấy là một người tốt đến như vậy! Cha không đành lòng, vì thế cha rất mâu thuẫn. Các con nói, cha nên làm cái gì bây giờ?”

“Cha, cha vì sao khẳng định cha không thương chú Giang vậy? Cha đã từng hỏi trái tim của mình chưa? Hay là trong lòng cha đã có người khác tồn tại, nên không chứa được chú Giang!” Thượng Quan Tả Dực phân tích kỹ càng.

Nghe xong lời của Thượng Quan Tả Dực, Thượng Quan Thập cúi đầu, tay trái nhẹ nhàng mà xoa trái tim của chính mình, thì thào lầm bầm: “Cha đã từng hỏi trái tim của mình chưa ư...”

Đang khi Thượng Quan Thập rơi vào trầm tư mà không để ý bên kia, ánh mắt Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực xảy ra giao lưu đại chiến. Bọn chúng không tiếng động ở một bên, trong lòng cũng đổ lỗi cho nhau:

“Này! Anh không phải ghét nhất bị người khác tới chia sẻ mẹ sao! Lời của anh là có ý gì vậy! Có người cái gì chứ! Cả hỏi trái tim của mình cái gì chứ! Chẳng lẽ anh nghĩ muốn giao cha cho mấy người kia sao?”

“Làm sao có thể chứ? Không cần lo lắng! Tình cảm của cha chính là một tờ giấy trắng. Cha cho dù là ngốc đột xuất, cũng sẽ không nghĩ ra cái nguyên do. Có điều...” Thượng Quan Tả Dực cố ý liếc mắt nhìn cửa phòng bệnh một cái, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt không tiếng động trao đổi nói: “Em không cảm thấy đùa đùa hai người ngoài cửa kia, rất vui sao! Bọn họ giờ này khắc này, chính là ngay cả tim cũng căng thẳng muốn nhảy ra khỏi ***g ngực đấy! Một tuồng kịch hay như thế, em không muốn xem sao!”

“Hừ! Đương nhiên muốn xem rồi! Có điều làm như thế, chúng mình có phải hơi quá mức một chút không. Dù sao ba Diễm đã cứu em nha!”

“Xin em đấy! Ba cứu con là thiên kinh địa nghĩa (1) mà! Bọn họ thế nhưng là người đã cô phụ cha tám năm nha! Cho dù là chúng ta chấp nhận bọn họ, không chính chính bọn họ, làm sao có thể nguôi giận chứ? Hơn nữa, đây là hai chuyện khác nhau mà! Bọn mình cũng đâu có quá mức chứ! Em cũng đừng quên, chú Giang chính là người đã thay thế hai người kia, chiếu cố chúng mình bảy năm lận!”

“Ừm! Cũng đúng! Tiếp tục hợp tác đi!”

Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực nhìn nhau cười, ánh mắt đồng thời liếc về phía cửa phòng bệnh, ngọn lửa ác ma hừng hực cháy.

Mà lúc này Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm ở ngoài cửa, có thể nói là căng thẳng đến tận xương. Bọn họ đang lo lắng chờ đợi đáp án cuối cùng của Thượng Quan Thập. Bởi vì thời khắc quyết định vận mệnh của bọn họ, rốt cuộc đã tới.

Chú thích

(1) thiên kinh địa nghĩa: chỉ cái lẽ rất đúng xưa nay, ở đâu cũng thế, đời nào cũng thế, không có gì phải nghi ngờ ↑

45. Chương 45

Thượng Quan Thập trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện. Tiếng cậu kiên định vang lên khắp phòng bệnh rộng lớn, nối tiếp mà lan rộng ra, tỏa khắp trong phòng ngoài phòng, trong lòng hai nhỏ hai lớn.

“Cha, không biết cái gì là yêu. Bởi vì ngay từ đầu, cha không có thời gian đi suy nghĩ những thứ xa xỉ ấy. Dù cho tới bây giờ, cha cũng cảm thấy mình không cần. Mặc dù cha không biết yêu, nhưng cha biết đó là một loại tình cảm sẽ làm tổn thương người khác, vì thế cha sẽ không để cho chính mình đi đụng tới những gì sẽ mang đến thương tổn. bởi vì cha từ khi bắt đầu sinh ra vẫn luôn phải trải qua, đủ loại thương tổn mà bên ngoài mang đến, cho nên cha sẽ tự động tránh khỏi hết thảy những gì ẩn chứa phần tử nguy hiểm. Các con nói cha trốn tránh cũng được, yếu đuối cũng thế. Cha chính là không có cách nào đi thay đổi, loại thói quen đã ăn sâu đến tận xương tủy này.”

“Cha, cha là vì nguyên nhân ấy mà cự tuyệt chú Giang sao? Nhưng mà chú Giang sẽ không làm tổn thương cha nha!” Thượng Quan Hữu Dực vì nghĩ đến cảnh ngộ của cha, mà vành mắt đỏ hồng hổi.

“Không! Không phải nguyên nhân này. Là nơi này, trái tim của cha nói cho cha biết hấn xứng đáng với người tốt hơn. Hấn không thuộc về hy vọng xa vời của cha... Ý của cha không phải là vấn đề không xứng. Ai! nên nói như thế nào đây? Cha rất hiểu hấn, một câu nói, hay là một động tác, thậm chí là một ánh mắt của hấn, cha cũng có thể biết trong lòng hấn suy nghĩ cái gì, hay là muốn vì cha làm những cái gì. Đến nỗi nếu như ở chung một chỗ với hấn, cha sẽ càng ngày càng ý lại vào hấn, mà trở nên không giống với chính mình nữa. Độc lập cùng nỗ lực mà cha kiên trì cho tới nay sẽ hóa thành bọt nước, đây không phải là cái mà cha muốn.”

Thượng Quan Thập nói tới đây. Cậu mím mím môi, tựa như hạ quyết định mà nói: “Giang Hoa nói, hấn bị cái kiên cường, độc lập và đơn thuần của cha hấp dẫn. Kỳ thực hấn sai rồi, hơn nữa còn là mười phần sai. Hấn căn bản không có nhìn thấy cha thực sự. Kỳ thực, cha không có kiên cường như vậy, độc lập như vậy, đơn thuần như vậy như mọi người nghĩ. Cho tới nay, cha đều là đem mình một tầng lại một tầng bọc kín, giấu đi. Không để cho người khác nhìn thấy phần nhát gan và yếu đuối của cha. Cha giấu phần chân thật nhất của mình ở chỗ sâu nhất. Bắt đầu từ tiểu học, tình yêu bà cho cha khiến cho cha dứt bỏ được tất cả, một lòng chỉ nghĩ như thế nào giảm bớt áp lực cùng cực khổ của bà. Vì thế cha ra sức làm việc. Bởi vậy cha cũng không có thời gian dư thừa để đi lãng phí, cũng không có bạn bè tri kỷ. Về sau, lúc trung học, đã xảy ra một chuyện...”

Lúc nói tới đây, ánh mắt Thượng Quan Thập bắt đầu trở nên đỏ hồng, tiếng nói cũng trở nên nghẹn ngào. Thượng Quan Tả Dực bọn chúng cuối cùng cũng phát hiện cha không bình thường. Vì thế, Thượng Quan Tả Dực cũng đỏ hồng mắt, chặn lại nói: “Cha, cha đừng khóc, cũng không cần nói! Chúng con không nghe!”

Thượng Quan Thập dâng lên nước mắt, xoa xoa đầu và Thượng Quan Hữu Dực, mỉm cười, lại khóc nói: “Các con cũng đã lớn, có một số việc không cần lại gạt các con, cũng là lúc các con nên biết đến. Có điều, chuyện này, cha chính là ngay cả ông các con cũng chưa nói cho nha! Bởi vì cha không muốn làm cho ông lo lắng, vậy nên, các con nhất định phải giữ bí mật cho cha nhé!”

46. Chương 46

“Đạ!” Thượng Quan Tả Dực cùng Hữu Dực dùng sức gật gật đầu, tỏ ý nhận lời. Thượng Quan Thập thấy thế, hiểu ý nở nụ cười. Cậu nói tiếp: “Năm trung học ấy, bà nội các con sinh một hồi bệnh nặng. Nhưng mà cha một đứa học sinh trung học, căn bản không có cách nào góp đủ khoản tiền thuốc men to lớn kia. Vào bước đường cùng, cha... cha... đi đến Đọa Thiên... Nơi đó... Nơi đó là... một nơi bán đi chính mình, bán đi nhân cách, bán đi danh dự. Cha nói như vậy, các con có hiểu không?”

Mặc dù Thượng Quan Thập không nói tiếp, Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực cũng nghĩ được phát triển tiếp theo của sự tình. Bọn chúng rưng rưng nước mắt gật đầu tỏ ý, biểu thị chính mình

đã hiểu. Mà Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm ở ngoài cửa, đau lòng nắm chặt nắm tay của mình, vết máu đỏ sẫm càng rõ ràng.

Thượng Quan Thập không nỡ thấy bộ dáng bọn nhóc đau lòng, ra vẻ thoải mái mà trêu chọc nói: “Các con đang nghĩ cái gì thế! Cha ở nơi đó, chỉ là một nhân viên phục vụ thôi!”

“...” Thượng Quan Tả Dực cùng Thượng Quan Hữu Dực mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng lại đồng thời nghĩ: Cái loại địa phương đó, cho dù là một nhân viên phục vụ, cũng không có khả năng sẽ an toàn! Huống chi lại là cha nhân viên phục vụ xinh đẹp như thế.

Cái gọi là mẫu tử liên tâm, Thượng Quan Thập tựa như đã hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn chúng, bắt đầu cười cười, tiếp tục nói: “Quả thực, tại nơi như địa ngục ấy, muốn vẫn cứ trong trong sạch sạch, quả thực chính là vọng tưởng. Có điều, cha cũng rất may mắn. Một người biệt hiệu ‘Dạ’ đối với cha đích thực vô cùng chiếu cố. Mỗi lần cha gặp nguy hiểm, hắn đều sẽ đứng ra, dùng bản thân mình ngăn trở những quỷ rầy ấy cho cha. Cha vẫn luôn không hiểu, hắn tại sao phải làm như vậy, về sau, cha rốt cuộc đã biết...”

Thượng Quan Thập nâng tay lên, lau đi nước mắt trên mặt, tiếp tục nói: “Tên hắn vốn là ‘Lâm Nguyên Tiêu’. Hắn là bị người yêu cùng chung sống năm năm, vì hít thuốc phiện mà không trả nổi vay nặng lãi, bán vào Địa Thiên. Mỗi lần, khi cha hỏi hắn vì sao lại giúp cha, hắn luôn mỉm cười nói, bộ dạng cha giống như em trai của hắn. Lúc ấy, cha cũng không để ý ý nghĩa ẩn chứa trong lời nói của hắn. Chỉ là dựa vào phần bản năng tự bảo vệ mình kia, phần ích kỷ ỷ lại kia, cha thần nhiên đón nhận sự bảo vệ mà hắn hi sinh cho mình. Để bảo vệ sự trong sạch nức cười của cha... Cuối cùng có một ngày, một anh cả xã hội đen quần vào cha... Cha đương nhiên là ra sức chống cự, thà chết không theo. Cha cũng biết lúc đó, sẽ không có người nào đến giúp cha. Bởi vì địa vị người kia rất cao, hơn nữa còn là nỗi danh cuồng ngược đãi... Ngay khi cha gần như tuyệt vọng, Dạ chạy vào, hắn dùng lực đẩy cha ra ngoài cửa... Cha cực kỳ sợ hãi, ngồi ở ngoài cửa, nghe tiếng thét chói tai cùng tiếng thở dốc bên trong truyền đến, không ngừng mà khóc, không ngừng mà khóc... Qua thời gian rất lâu, bên trong đã không còn tiếng động. Cha dựa vào sức mạnh chẳng biết từ đâu tới, vọt đi vào. Thế nhưng, hết thấy đã quá muộn rồi... Ngực Dạ cắm một thanh dao ăn chỉ còn nửa khúc, một mảnh đỏ tươi. Cha run rẩy ôm lấy hắn đẩy vết thương, không ngừng kêu tên của hắn, nỗ lực đánh thức hắn tỉnh lại. Cuối cùng, hắn cũng tỉnh. Nhưng là lời nói kế tiếp của hắn, lại đánh cha thật sâu vào địa ngục...”

“Xin lỗi... Cha thực sự không biết, nếu sớm biết sẽ có kết quả như thế này, cha tuyệt đối sẽ không phụ thuộc vào sự bảo vệ của hắn, cha cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện một mặt nhát gan của mình ra ngoài... Là cha hại hắn... Là ích kỷ của cha, ỷ lại của cha hại anh ruột của mình... Xin lỗi...”

47. Chương 47

Thượng Quan Thập lệ rơi đầy mặt, không ngừng tự trách. Hai nhỏ hai lớn trong phòng ngoài phòng, khiếp sợ một câu cũng nói không nên lời. Rốt cuộc, Thượng Quan Tả Dực khôi phục bình tĩnh trước Thượng Quan Hữu Dực vội vã hỏi: “Cha, cha không phải trẻ bị bỏ rơi sao? Sao lại toát ra một anh trai? Về sau thế nào? Về sau đã xảy ra chuyện gì? Nói mau a!”

Nghe được tiếng thúc giục của Thượng Quan Tả Dực, Thượng Quan Thập lại lâm vào bên trong hồi ức thống khổ, thì thào nói: “Về sau a... Cha ôm Dạ đã tỉnh táo lại, nghe từng câu từng chữ, cố sức giải thích của hắn. Hắn nói với cha, ngay từ đầu, hắn cũng không dám xác định cha chính là em trai của hắn. Sau một lần vô tình, hắn thấy bớt hình con bướm sau lưng cha, hắn mới xác định ta chính là em trai hắn đã thất lạc mười sáu năm ấy. Sau đó, hắn ghé vào bên tai cha, nói một chuỗi mật mã kết bảo hiểm ngân hàng, liền ngã xuống trong lòng cha, không còn đứng dậy nữa... Hung thủ kia dường như vẫn muốn tiếp tục, cũng không muốn buông tha cha. Thế nhưng cha ngay lúc đó, bởi vì kích thích bởi máu, lại thêm kinh ngạc mãnh liệt cùng bất an, cha dâng lên một cổ dũng khí... Cha phé hung thủ kia...”

Thượng Quan Thập dừng lại một chút, nhìn nhìn các con trào ra nước mắt, tiếp tục nói: “Sau đó, cha liền chạy khỏi chỗ đấy. Cha khi ấy, cũng không để ý bọn chúng có thể trả thù hay không. Cha chỉ là muốn biết

chân tướng sự thực. Vì thế, cha liền đi ngân hàng kia. Trong một cái két bảo hiểm ở đó, cha tìm được cuốn nhật ký và một khoản tiền để dành không nhỏ... Sau khi tỉ mỉ đọc hết nhật ký, cha mới biết được tên là thật của cha là “Lâm Nguyên Nguyệt”. Anh trai lớn hơn tám tuổi, vốn bọn cha có một gia đình hạnh phúc, thế nhưng vì một vụ tai nạn xe cộ, hạnh phúc đã không còn. Anh cha đang trong hôn mê được đưa đi bệnh viện, mà cha vừa mới đầy tháng thì trong vụ tai nạn xe cộ kia, biến mất không có tin tức. Cha có thể cũng là bởi vì như vậy, mới có thể được bà nội các con nhặt được trong cái rãnh ven đường. Tiếp đó chính là một vài chuyện tình vặt vãnh anh trai cha ghi lại. Bởi vì không còn họ hàng thân thuộc nào khác, anh cha bị đưa vào cô nhi viện. Sau khi tốt nghiệp trung học hẳn cũng bởi vì yêu một người đàn ông mà ở chung với y. Cuối cùng, chính là những việc không phải của con người hẳn đã trải qua trong Đọa Thiên... Ở phần cuối nhật ký, cũng chính là ngày anh cha gặp chuyện không may đó... Hẳn viết như vậy: Mình rốt cuộc đã tìm được bướm bướm nhỏ của mình. Nó không nên ở loại địa phương này, nó mỏng manh như thế, bất lực như thế. Vui sướng khi lại gặp nhau, cho mình đã bị hủy hoại chịu không thấu này đừng khí muốn bảo vệ nó. Mình nhất định phải bảo vệ nó thật tốt, bảo vệ bướm bướm nhỏ của mình. Mình tin sau này một ngày nào đó, nó nhất định sẽ phá kén mà ra, dài ra đôi cánh xinh đẹp, tự do tự tại bay lượn trong thế giới tươi sáng. Mà không phải trong thế giới hắc ám ở nơi này, từ từ phai màu biến chất. Mình phải dùng hết toàn bộ sức lực của mình, chặn lại tất cả bão tố cho nó, thay ba, mẹ trên thiên đường, bảo vệ thật tốt, viên kén mỏng manh này...”

Thượng Quan Hữu Dực vừa lau nước mắt, vừa nói: “Cha a, bác thực sự rất vĩ đại a! Con rất muốn đi xem hẳn!”

“Phải! Con cũng rất muốn đi xem hẳn nha!” Thượng Quan Tả Dực cũng chảy nước mắt phụ họa nói.

Thượng Quan Thập đồ hồng mắt, không biết làm thế nào giải thích: “Cha làm sao không muốn đi viếng hẳn. Thế nhưng, tự do của cha là dùng tính mạng của anh trai đổi lấy. Vì nguyện vọng của anh, cha không thể tùy tiện buông tha cho nó. Huống chi cha đã có hai đôi cánh các con, cha càng không thể trở lại thành phở kia. Vì thế cha chỉ mỗi ngày trong lòng nhớ tới nét mặt tươi cười của anh...”

48. Chương 48

“Cha, chẳng lẽ kẻ xấu kia vẫn còn đang tìm cha sao?” Thượng Quan Tả Dực nghiêng đầu nhỏ, mang theo nghi vấn nói.

“Ừm! Cha cũng không biết. Sau khi nghe lén được anh trai được Đọa Thiên an táng xong, cha không kịp thương tâm, vì thực hiện nguyện vọng của anh, liền mang theo bà vẫn còn đang bệnh, cùng với khoản tiền tiết kiệm anh lưu lại cho cha, suốt đêm trốn khỏi thành phố ấy. Mặt khác, Đọa Thiên là một tổ chức rất bí mật. Hình như đều là nơi quan chức cấp trên, cùng một số trùm xã hội đen tiêu khiển. Vì thế tài liệu bên trong rất khó tra được. Năm ấy lúc cha vào trong đó làm việc, bởi vì vị thành niên mà không có chứng minh thư, vì thế cha báo tên giả, hơn nữa cha chỉ là một nhân viên tạm thời, ngày đó lại không có người khác ở đấy. Cho nên bọn chúng hẳn là rất khó tra được cha. Còn về sau phát sinh cái gì, cha không rõ lắm.” Thượng Quan Thập suy nghĩ rồi giải thích.

“Vạn nhất kẻ xấu kia tìm tới làm sao bây giờ?” Thượng Quan Tả Dực nghiêm trang hỏi.

“Cũng đã qua mười mấy năm rồi! Người ta đã sớm bỏ qua, không cần nghĩ nữa!”. Thượng Quan Thập vừa nói, vừa cưng chiều xoa xoa đầu nhỏ của hai đứa. Trong lòng cậu lại nói: Yên tâm đi! Dù cho bọn chúng tìm tới, cha cho dù là liều mạng, cũng sẽ bảo vệ hai con chu toàn.

“Cha, con rốt cuộc cũng hiểu cha vì sao lại không tiếp nhận chú Giang. Vậy cha nên cự tuyệt chú ấy thế nào đây?” Thượng Quan Hữu Dực đột nhiên hỏi, vẻ mặt lo lắng rõ ràng.

“Ừm! Cha vẫn còn đang suy nghĩ a! Vừa không xúc phạm tới hẳn, cũng không thể cứ tiếp tục như thế. Bởi vì thời gian kéo càng dài, tổn thương lại càng lớn. Cha phải quyết đoán một chút, lại suy nghĩ thật kỹ

một lúc! Các con không cần phải bận tâm!” Thượng Quan Thập cau mày, nghiêm túc trả lời câu hỏi của Thượng Quan Hữu Dực.

Sau đó, cậu liền nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tự nhủ nói: “Hai người kia sao lại thế này a! Sao còn chưa trở lại? Đã trễ thế này, giờ nghỉ trưa của cha cũng hết rồi. Hữu Dực, chỉ có mình Tả Dực cùng con, có được không?”

“Đương nhiên không có vấn đề! Cha, cha yên tâm đi làm đi! Con và anh cũng sẽ nghĩ một sách lược vẹn toàn cho cha!” Thượng Quan Hữu Dực cười khê đáp lại.

Nghe xong những gì Thượng Quan Thập từng trải qua, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm ở ngoài cửa rốt cuộc cũng hiểu, nguyên nhân Thượng Quan Thập không chấp nhận Giang Hoa. Cậu bởi vì thấy được bất hạnh trong tình cảm của anh trai, cho nên cậu trốn tránh tình yêu tiềm ẩn nguy cơ. Cho dù tình yêu là ngọt ngào, cậu cũng bởi vì nhìn thấy một chút chua xót ẩn chứa trong đó, mà không dám đụng vào. Cậu cũng bởi vì đã từng y lại và yếu đuối, gián tiếp tạo thành cái chết của anh trai, vì thế cậu ép buộc chính mình kiên cường, bắt buộc chính mình độc lập. Kiên trì và hối hận của cậu, mạnh mẽ phản đối bất luận kẻ nào tới phá hủy sắc tự vệ mười mấy năm qua của cậu. Bởi vậy, cậu đem chính mình lui vào trong vỏ ốc nhỏ nhỏ. Khi cậu ở trong thế giới nhỏ nhỏ ấy, cậu sẽ không đi thương tổn người khác nữa, người khác cũng sẽ không lại xúc phạm tới cậu nữa. Thế nhưng, nội tâm của cậu ấy vẫn là cực khát vọng thế giới rộng lớn, vì thế cậu để lại Tả Dực cùng Hữu Dực. Bởi vì chúng chính là một đôi cánh của Thập, một đôi cánh có thể tự do tự tại bay lượn trong thế giới tươi sáng.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm liếc nhau, không tiếng động tỏ ý: Xem ra, chỉ có chúng ta hợp lực, mới có thể kéo Thập từ trong thế giới ngục trang kia đi ra thôi! Còn một chút chua nho nhỏ kia, chúng ta cũng chỉ có thể cùng nhau xóa đi cho cậu ấy, mới có thể lưu lại ngọt ngào vĩnh viễn cho cậu. Suy cho cùng, chỉ có một gia đình toàn vẹn mới có thể làm được hết thấy điều này.

Sau đó, bọn họ bình tĩnh tâm tình của mỗi người, làm bộ như vừa trở về, đẩy cửa vào.

“A! Các anh đã trở lại, bệnh nhân tôi hẹn trước sắp tới rồi! Vậy tôi đi trước!” Thượng Quan Thập vừa chào hỏi, vừa vội vã đi ra khỏi phòng bệnh của Thượng Quan Hữu Dực, để lại bốn người đều đang ôm tâm tư.

49. Chương 49

Thượng Quan Thập kéo cửa phòng bệnh, âm thầm may mắn: May mà bọn họ không có nghe được. Nếu không, thật không biết nên đối mặt hai người bọn họ như thế nào? Sau đó, cậu cũng không quay đầu lại chạy tới phòng khám của cậu. Thế nhưng, trong phòng bệnh sau lưng cậu, lại triển khai một hồi cha con thảo luận hội.

“Ồ ngoài cửa đều nghe được đi! Cái này các người có thể yên tâm, cha nhất định sẽ từ chối chú Giang. Kẻ địch lớn nhất của các người cũng đã biến mất. Như vậy, kế tiếp các người sẽ làm như thế nào đây? Hai người các người đều muốn theo đuổi cha, thế nhưng cha chỉ có một. Hay là nói các người có thể cùng tồn tại sao?” Thượng Quan Tả Dực dẫn đầu hỏi phá vỡ im lặng đầy phòng.

“Chính xác, ngay trước mắt mà nói Giang Hoa đã không đủ trình độ uy hiếp. Có điều, tâm bệnh của cha các con lại thành kẻ địch lớn nhất của bọn cha. Nếu như muốn theo đuổi được cậu ấy, đầu tiên nhất định phải thắng được ác mộng của cậu ấy. Song, cái này cần thiết hợp tác toàn lực của mọi người chúng ta, thiếu đi người nào cũng không được!” Hiên Viên Diệu giảo hoạt nói.

“Nha! Vậy là nói, mấy người định cùng tồn tại! Nhưng là, mấy người dựa vào cái gì cho rằng bọn này sẽ giúp các người chứ? Bọn tôi tuy rằng nhận mấy người, cũng gọi các người một tiếng “ba”, nhưng là bọn này không có thói quen tặng kèm quà nha! Hơn nữa, dễ dàng cho các người có được như vậy, bọn tôi vừa không phục, cũng sẽ không cam tâm. Dù sao mấy người cũng là người đàn ông đã bỏ lại cha tám năm nha! Cho bọn tôi một lý do đi! Nếu hợp lý, tôi sẽ cùng anh cân nhắc đề nghị của các người một chút.” Lời của Thượng Quan Hữu Dực hoàn toàn thuyết minh núi cao còn có núi cao hơn.

“Các con không hi vọng, cha các con vĩnh viễn núp mình trong cái vỏ nhỏ nhỏ chứ! Cậu ấy đem tất cả trách nhiệm đều khiêng trên vai mình, một mình gánh vác, âm thầm liếm vết thương. Để không tổn thương người khác, hay là bị người khác thương tổn, cậu ấy bọc lên mình một tầng lại một tầng nguy trang, giấu chính mình ở chỗ sâu nhất. Cậu ấy thực ra cũng không vui vẻ, không phải sao? Cho nên, chỉ có chúng ta cùng hợp tác, mới có thể kéo cậu ấy từ trong thế giới nhỏ nhỏ kia ra được. Các con chẳng lẽ không cho là như vậy sao?” Nam Cung Diễm khéo léo ném ra lời giải thích không thể phản bác.

“...” Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực trầm mặc một lát. Sau đó, bọn chúng liếc nhau, trầm miệng một lời nói: “Được! Các người thắng, thành giao!”

“Như vậy... Kế tiếp, nói thử kế hoạch cụ thể của các người đi! Thượng Quan Tả Dực vô cùng nghiêm túc nói.

Hiên Viên Diệu trong đầu sắp xếp lại kế hoạch một chút. Sau đó, tiếng hân trầm thấp mà vững vàng bắt đầu lan rộng trong không khí.

“Đầu tiên, dựa vào thói quen độc lập mà không ỷ lại của Thập. Cha và Diễm quyết định tỏ ra ỷ lại với cậu ấy. Bọn cha sẽ thường thường bị bệnh vặt, để cho cậu ấy tiếp xúc gần gũi với phần yếu ớt của bọn cha. Đồng thời, cũng để cho cậu ấy dần dần hiểu ỷ lại cũng không phải là một chuyện tổn thương người khác. Sự kiện năm đó chỉ là ngoài ý muốn, cũng không phải lỗi do ỷ lại và yếu ớt của cậu ấy. Hơn nữa bọn cha biểu hiện ỷ lại đối với cậu ấy, cũng có thể làm cho cậu ấy nhận thức một chút, cảm giác anh trai cậu ấy có được khi lúc đó được cậu ấy ỷ lại...”

50. Chương 50

“Stop! Đề nghị của ông không tồi! Có điều chỉ là bệnh vặt là được rồi sao? Mặt khác, còn có hai điểm không hợp lý, điểm thứ nhất, các người bị bệnh không tới phòng khám bệnh, khám ở khoa nhi là thế nào! Cha chính là bác sĩ khoa nhi a! Điểm thứ hai, các người từng là sinh viên ưu tú của học viện y khoa, y thuật hẳn là sẽ không kém chút nào. Hơn nữa ba Diễm hiện nay cũng là chuyên gia nổi danh trong bệnh viện nha! Không được! Không được! Nghĩ như thế nào, điểm ấy ông nói cũng không thể thực hiện được!” Thượng Quan Hữu Dực đánh cắt đứt lời của Hiên Viên Diệu, nghiêm túc phân tích nói.

“Hữu Dực, con đứng cắt ngang lời của ba Diệu, được không? Về phần tình huống con nói này, đó chính là chuyện chúng ta phải cố gắng, chỉ cho phép thành công, sẽ không thất bại. Hơn nữa, cha đã xin phép rồi, tuần sau, sẽ đến khoa tim bệnh viện này làm việc. Vì thế, con không cần phải lo lắng tình huống ở mặt đó, tiếp tục nghe tiếp đi!” Nam Cung Diễm đứng lúc giải thích.

Nhìn thấy biểu tình ngẫm đồng ý của Thượng Quan Hữu Dực, Hiên Viên Diệu nói tiếp: “Thứ nhì, căn cứ vào tình hình người trong gia đình của Thập, hai nhà chúng ta lại cả nhà bắt tay hành động, không ràng buộc cho Thập thân tình cậu ấy thiếu. Trong lúc đó, cái này đòi hỏi sự giúp đỡ của hai người các con. Các con nhất thiết phải thể hiện ra, một gia đình đầy đủ đối với các con mà nói là vô cùng quan trọng. Về phần những cái khác, không cần cha phải nói, các con biết phải làm sao chứ! Sau cùng một điểm cũng là điểm then chốt nhất, chúng ta sẽ cho cậu ấy tình yêu không ràng buộc. Dùng tình yêu của chúng ta dạy cậu ấy yêu. Còn làm như thế nào, cha cũng không cần phải giải thích từng cái!”

“Trời ạ! Những thứ này không phải là kế hoạch truy thê của các người sao? Từ đầu tới đuôi, đều là các người đang lấy lòng được lợi. Phối hợp của bọn này không phải là đẩy cha hướng vào lòng của các người sao!” Thượng Quan Hữu Dực bất mãn oán giận.

“Nhưng là làm như thế này, cha các con mới thực sự hạnh phúc nha! Hơn nữa bọn cha cũng nhất định sẽ làm cho cậu ấy hạnh phúc! Các con hoàn toàn tin bọn cha lần này, được không?” Nam Cung Diễm nghiêm trang nói.

“Nghe xong kế hoạch của mấy người, tôi rất cuộc biết chú Giang thua ở chỗ nào. Có lẽ, so với chú Giang, các người thích hợp với cha hơn đi! Dù sao năm người chúng ta cùng một chỗ mới xem như là một nhà đầy đủ. Có điều, tôi có một điều kiện. Trong khoảng thời gian các người theo đuổi cha này, các người tuyệt đối

không thể bắt buộc cha làm việc hần không muốn. Trừ phi cha tự nguyện. Bằng không bọn tôi liền rút lại lời lúc trước, hủy bỏ hợp tác.” Thượng Quan Tả Dực kiên định nói.

“Phải, đây cũng là cái tôi muốn nói. Các người không được phép dựa vào thủ đoạn ép buộc để có được cha. Nhất là cái loại hành vi vô sỉ lên xe trước, sau đó mua vé bổ sung ‘trước tiên chúc cha quá chén, rồi lại 3P, sau cùng phụng tử thành hôn’ (1) ấy, tôi kiên quyết chống lại. A! Tôi còn muốn bổ sung một điểm, chờ sau khi tôi xuất viện, các người mới có thể bắt đầu thực thi kế hoạch. Nếu không, một khi hai người các người đều bị bệnh, ai tới chăm sóc tôi a! Tôi mới không cần ông nội Hiên Viên với ông nội Nam Cung, 24 giờ một ngày chăm sóc a! Bằng không tôi tuyệt đối sẽ vì quá thừa dinh dưỡng mà tiêu tùng. Vì thế, các người tạm thời án binh bất động đi!” Thượng Quan Hữu Dực nghiêm khắc kịch liệt nói.

Trong nháy mắt, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm biến thành hai quả cà chua đỏ điểm đầy hắc tuyến.

Thế là, ngay dưới loại tình huống này, song phương đạt tới hiệp nghị nhất trí. Thượng Quan Thập bị hai đứa con của cậu, hoàn toàn bán cho Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm.

Chú thích

(1) phụng tử thành hôn: kết hôn vì có con, trong ngôn ngữ ngày nay là bác sĩ bảo cưới =)))) ↑

51. Chương 51

Thượng Quan Hữu Dực chịu đựng được đến lúc xuất viện. Về lời đồn đại giữa hai đứa nhóc cùng Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm, tựa hồ cũng nhạt đi rất nhiều. Tình huống thực tế căn bản không có nghiêm trọng như Thượng Quan Thập tưởng tượng lúc đầu. Trong bệnh viện, ngoại trừ những nữ y tá lửa nóng như trước kia ra, người khác căn bản không bình luận, mỗi người duy trì trái tim bình thường không thay đổi. Với lại bọn họ đều giữ một nguyên tắc cơ bản: Dù sao chỉ cần bọn họ hạnh phúc là tốt rồi, những thứ khác căn bản không quan trọng.

Ngay trong bầu không khí ôn hoà này, kế hoạch truy thê của Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm cũng chính thức triển khai toàn diện.

Vì thế, trên hành lang trước cửa phòng khám của Thượng Quan Thập, liền xuất hiện một màn phi thường kỳ quái. Một đám cha mẹ mang theo trẻ con xếp hàng trong hàng khám bệnh, lẫn vào một ông chú cao to cầm sổ khám. Tiếp đây, liền truyền đến tiếng nghị luận hiếu kỳ của mấy đứa bé.

“Me! Lúc lần trước con đến khám bệnh, chú đó hình như từng xuất hiện trong phòng bệnh kia nha! Nhưng mà, vì sao chú ấy đến khoa nhi một mình chứ? Con của chú ấy đâu?” Một bé trai đáng yêu hỏi.

“Ngốc! Vừa nhìn cũng biết chú kia là tự mình đến khám bệnh nha! Cậu không nhìn thấy trên tay chú ý cầm sổ thứ tự sao?” Một bé trai khóc khóc giải thích.

“Mình mới không ngốc! Nhưng là... chỗ này không phải chỗ trẻ em khám bệnh sao?” Bé trai đáng yêu tủi thân nói.

“Nói cậu ngốc, cậu thật đúng là ngốc! Cậu chưa từng nghe sao? Có những người bên ngoài là người lớn, nhưng chỉ số thông minh cũng chỉ mức trẻ con. Vì thế ấy à! Chú kia chính là người như thế, chú ấy mới có thể xuất hiện ở phòng bệnh khoa nhi, mới đến xem ở khoa nhi chứ!” Bé trai khóc khóc kéo kéo nói.

“Oa... Mẹ, nó nói con ngốc, nó bắt nạt con nha! Oa...” Bé trai đáng yêu rớt cuộc cao giọng khóc lớn.

Hiên Viên Diệu xếp hàng ở phía trước, sau khi nghe thấy đoạn đối thoại này, trên trán phủ đầy hắc tuyến. Hần chịu đựng lửa giận, trong lòng càng không ngừng lẩm nhẩm: Minh nhẩn! Vì bà xã, mình ra sức nhẩn!

“Số 11!” Cô y tá gọi số. Hiên Viên Diệu nhìn dãy số trong tay, cuối cùng cũng đến lượt mình. Hần mừng khắp khởi đứng lên, đi vào. Cô y tá sau khi thấy Hiên Viên Diệu đi vào, sẵn sóc đóng cửa lại cho hần. Trong nháy mắt cửa bị đóng, một tia cười gian nổi lên trên khóe miệng cô.

“Người bạn nhỏ! Mời ngồi trước một lúc. Chú gỡ hết bệnh án này, là có thể xem bệnh cho cháu!” Thượng Quan Thập cũng không ngần ngại lên dọn.

“...” Hiên Viên Diệu nhìn thấy người mong nhớ ngày đêm, đã quên trả lời.

Tiếng bàn phím máy tính cuối cùng ngưng lại. Thượng Quan Thập vừa ngừng đầu, vừa ôn nhu hỏi han: “Người bạn nhỏ cháu...”, sau khi Thượng Quan Thập nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Hiên Viên Diệu, tiếng đột nhiên dừng lại.

52. Chương 52

“Hiên Viên Diệu, anh sao lại ở trong này? Tôi bây giờ chính là đang khám bệnh, rất bận rộn. Nếu anh có chuyện gì, buổi trưa chúng ta bàn lại, được không?” Thượng Quan Thập kinh ngạc nói tiếp.

“Tôi là số 11 tới khám. Bác sĩ Thượng Quan, có thể bắt đầu chưa? Tôi nhưng là rất khó chịu nha!” Hiên Viên Diệu cau mày, giả vờ một bộ đáng thương.

“Nhưng là... Nhưng là... Tôi ở khoa nhi a! Anh hẳn là nên đến phòng khám xem chứ!” Thượng Quan Thập dứt quãng nói.

“Không cần! Tả Dực và Hữu Dực nói, kỹ thuật của cậu tốt nhất. Chúng nó đề nghị tôi, đến chỗ cậu xem bệnh. Với lại bệnh của tôi rất nghiêm trọng. Chúng nó sợ người khác khám không tốt!” Hiên Viên Diệu giải thích như đứa bé. Tiểu ác ma trong lòng lại đang không ngừng kêu gào: Mau trả lời được, mau trả lời được đi!

Nhìn thấy bộ dáng suy yếu của Hiên Viên Diệu, Thượng Quan Thập lập tức hiện lên lòng trắc ẩn, quan tâm hỏi han: “A! Rất nghiêm trọng sao? Để tôi xem!”. Thượng Quan Thập vừa nói, vừa cầm ống nghe bệnh đi tới.

“Yeah! Bingo!” Hiên Viên Diệu hưng phấn ở trong lòng hét to một tiếng. Thế nhưng đón lấy chuyện sắp xảy ra, hẳn chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Thượng Quan Thập rất tự nhiên cởi cúc áo âu phục của Hiên Viên Diệu ra, sau đó là áo trong. Rồi lại tay cầm lấy ống nghe, đụng đến ngực hẳn. Tiếp đây là nhẹ nhàng đè lại, chậm rãi nghiêng người, hơi cúi mặt, cẩn thận lắng nghe tim đập của hẳn. Một loạt động tác kiểm tra rất bình thường này, ở Hiên Viên Diệu xem ra, quả thực chính là khảo nghiệm nhân cách đối với hẳn.

Tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, Hiên Viên Diệu cơ hồ có thể hôn đến sợi tóc mang theo một tia thơm ngát của Thượng Quan Thập. Theo đỉnh đầu đen nhánh của cậu nhìn lại, thật có thể nói là ‘phong cảnh nơi này tuyệt đẹp’. Phía sau gáy trắng nõn hơi hạ xuống, sợi tóc tùy ý rải rác, đen trắng rõ ràng, rất là mê người. Eo mảnh khảnh, mùi thơm nhàn nhạt, ngực mềm mại đụng chạm... Trời ạ! Hiên Viên Diệu cảm thấy chính mình đã nhện đến không thể nhện nữa. Hai tay của hẳn bắt đầu không yên xôn xao. Hẳn không chỉ muốn ôm lấy cậu trước mắt, còn muốn hung hăng hôn người trước mắt đã tưởng niệm tám năm này.

Bỗng nhiên, tiếng Thượng Quan Thập quan tâm vang lên trong không khí, cứng rắn cắt đứt hành vi gây rối kế tiếp của hẳn.

“Cũng được, không có gì trở ngại! Chỉ là cảm mạo bình thường mà thôi. Anh không có phát sốt, vì thế không cần tiêm. Chỉ cần đúng hạn uống thuốc, là được rồi!”

Hiên Viên Diệu xấu hổ lùi hai tay đang với ở giữa không trung về, vô hạn thất vọng nói: “Nha! Đã biết!”

“Vậy tôi kê chút thuốc cho anh đi! Có điều anh phải nhớ kỹ uống thuốc đúng giờ, nếu không sẽ càng kéo càng nghiêm trọng.” Thượng Quan Thập vừa nói, vừa kê đơn thuốc.

“Ai! Công việc của tôi rất bận, ngay cả cơm cũng không thể ăn đúng giờ. Vậy sao có thể đúng giờ uống thuốc đây! Quên đi, nghiêm trọng thì nghiêm trọng đi! Dù sao cũng không chết được!” Hiên Viên Diệu cố

ý ở một bên than thở, tranh thủ đồng tình.

53. Chương 53

Nghe được Hiền Viên Diệu lẩm bẩm, tay Thượng Quan Thập cầm bút dừng lại. Nói như thế nào hắn cũng là ba của Tả Dực bọn chúng! Vạn nhất hắn thực sự nghiêm trọng, Tả Dực hai đứa chúng nó nhất định sẽ đau lòng. Cứ tự mình tới nhắc nhở hắn được rồi. Nghĩ nghĩ, Thượng Quan Thập ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: “Địa chỉ công ty anh ở đâu, thời gian nghỉ trưa của tôi mỗi ngày tương đối dài. Mấy ngày này anh bị ốm, tôi và anh cùng nhau ăn cơm đi! Thuận tiện cũng có thể giục anh uống thuốc. Anh thấy thế nào?”

Lập tức, trong lòng Hiền Viên Diệu giống như giội lên mặt ong hảo hạng, ngọt đến tận xương. Xem ra, kết quả thối một đêm gió lạnh đối lấy, rất không tồi!

Vì thế, hắn vui vô cùng liên tục gật đầu đáp ứng, cũng nói: “Không cần cậu tự đi, tôi tới đón cậu là được.”

“A? Anh không phải là rất bận sao? Vẫn là anh cho tôi địa chỉ, tự tôi đi thôi!” Thượng Quan Thập nghi ngờ nói.

“Không bận, không bận chút nào! Hắc hắc! Tôi sinh bệnh mà! Chúng quy phải lấy thân thể làm trọng nha!” Hiền Viên Diệu giải thích.

“Ừ! Vậy được rồi! Mỗi ngày buổi trưa lúc mười hai giờ, anh có thể đến đây! Như vậy bây giờ, xem bệnh của anh đã xong, anh có thể rời đi!” Thượng Quan Thập hạ lệnh trực khách.

“Nhưng là, đầu tôi còn có chút đau, cậu có phải đã quên cái gì hay không?” Hiền Viên Diệu gian trá gợi ý.

“...” Về mặt Thượng Quan Thập dấu chấm hỏi nhìn hắn, không hiểu.

“Vừa rồi lúc cậu giúp bé bệnh nhân kia xem bệnh, bé nói: ‘Đầu của bé rất đau, nếu cậu hôn bé một cái, bé sẽ không đau’. Tiếp đấy, tôi nhìn thấy cậu hôn bé một cái. Sau đó, bé liền kêu rằng: ‘Thực sự không đau!’. Vậy cậu... cậu có thể cũng hôn tôi một cái hay không, đầu của tôi thực sự rất đau a!” Hiền Viên Diệu giả vờ biểu tình khó chịu, giải thích.

Về mặt Thượng Quan Thập hắc tuyến sững sờ tại chỗ. Trong lòng càng không ngừng hò hét: Trời ạ! Hắn biết chính hắn đang nói cái gì sao? Bé trai kia thế nhưng là đứa bé lớn giống như Tả Dực bọn chúng, mình đương nhiên có thể đi hôn nó. Nhưng là, Hiền Viên Diệu chính là người lớn a! Mình làm sao có thể làm như vậy chứ? Làm sao bây giờ? Hắn một bộ biểu tình mình không hôn, hắn sẽ không đi. Ai! Ngoài cửa còn có nhiều bệnh nhân đang chờ kia. Quên đi! Cứ đem hắn xem thành Tả Dực đi! Dù sao bọn họ bộ dạng giống như vậy, không sai!

Vì thế, Thượng Quan Thập đi đến trước mặt Hiền Viên Diệu, kiễng mũi chân, nhanh chóng hôn một cái trên mặt hắn. Sau đó, cậu đột nhiên lui về phía sau, đỏ mặt nói: “Vậy hết đau đi! Anh có thể rời đi chứ!”

“Ha ha ha...” Hiền Viên Diệu ngây ngô cười, không nói gì. Hắn bịt mắt, giẫm lên từng đóa hoa tươi, bỗng bình đi ra, cuối cùng rời khỏi cửa phòng khám.

Thượng Quan Thập nhìn thấy bóng lưng Hiền Viên Diệu, bất đắc dĩ vỗ vỗ hai má mình, lớn tiếng nói: “Kế tiếp!”

54. Chương 54

Khám bệnh buổi sáng cuối cùng cũng xong. Thượng Quan Thập ngồi trên ghế, hơi hoạt động gân cốt một cái. Cậu đang chuẩn bị đi ra ngoài, một trận tiếng gõ cửa vang lên. A! Lúc này rồi, lại có ai tới nhỉ? Cậu sững sốt một chút, lễ độ nói: “Mời vào!”

“Nam Cung Diễm?” Thượng Quan Thập kinh ngạc nhìn về phía Nam Cung Diễm đỏ mặt khác thường, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu.

“Tôi hôm nay tới đưa tin. Bắt đầu từ ngày mai tôi liền đi làm ở chỗ này. Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn. Khụ khụ khụ...” Sau khi Nam Cung Diễm nói xong, một trận tiếng ho khan mãnh liệt vang lên trong không khí.

Thượng Quan Thập vội vàng tiến lên đỡ hắt, quan tâm hỏi han: “Anh làm sao vậy? Sao ho kịch liệt như thế. A! Anh hình như đang phát sốt, mau nằm lên giường kia, tôi giúp anh xem thử!” Thượng Quan Thập vừa nói, vừa dìu Nam Cung Diễm nằm lên trên giường.

Sau khi trải qua một loạt kiểm tra tỉ mỉ của Thượng Quan Thập, Nam Cung Diễm bị cậu chẩn đoán là ‘cảm cúm nặng’. Ngay sau đó, cậu xoay người đi phòng tiêm ngay bên cạnh.

Mà Nam Cung Diễm thì lại là vẻ mặt hạnh phúc nằm trên giường bệnh, ngây ngô cười nhìn quá trình kiểm tra của Thượng Quan Thập: Tiểu Thập Thập, thật ôn nhu nha! Ha ha! Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, biện pháp của Ngừ con nhóc kia mặc dù hơi ngoan một chút, bắt quá vẫn rất hữu dụng! Điều hòa mở cho mình tận hai độ C, chà một khối băng lên người mình. Vừa chà còn vừa nói: ‘Anh hai, tình trạng sức khỏe của anh quá tốt, khó quá, căn bản là không được! Vì chị dâu hai, anh cố gắng hơn đi!’. Phương pháp làm giống nó cứ như thế trực tiếp cởi sạch mình ra ném tới Nam Cực, mình không phát sốt mới là lạ! Có điều, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Thập, trả giá ngày hôm qua của mình cũng không uổng.

Nhưng là, chuyện sắp xảy ra kế tiếp lại làm cho Nam Cung Diễm hoàn toàn há hốc mồm. Hắt ánh mắt sợ hãi, liếc về phía Thượng Quan Thập một ống tiêm trong tay Thượng Quan Thập, dè dặt hỏi: “Kia... Kia dùng để làm gì?”

“Anh không phải cũng là bác sĩ sao? Lễ nào sốt đến hồ đồ, ngay cả ống tiêm cũng không nhận ra? Không tiêm hạ sốt, làm sao nhanh khỏe chứ? Nếu anh là hy vọng y tá tiêm cho anh, tôi chỉ có thể nói tiếng ‘Xin lỗi’ với anh. Bởi vì bây giờ là nghỉ trưa, y tá phòng tiêm đều đi ăn cơm trưa rồi, nhất thời cũng chưa về. Anh sốt kịch liệt như thế, không mau hạ sốt không được, vì thế vẫn là tôi đến tiêm đi!”

55. Chương 55

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Nam Cung Diễm, Thượng Quan Thập nói tiếp: “Không cần lo lắng! Tả Dực bọn nó khi còn bé, mỗi lần sinh bệnh, đều là tôi tiêm. Kỹ thuật của tôi không tệ, yên tâm! Nhất định sẽ không đau. Đến đây đi!” Thượng Quan Thập vừa kiên nhẫn giải thích, vừa đưa tay kéo quần Nam Cung Diễm.

Trời ạ! Ai tới nói cho mình biết, đây là tình trạng gì a! Nam Cung Diễm nắm chặt quần của mình, mặt đỏ tía tai vội vàng nói: “Tôi đã hạ sốt, không cần tiêm!”

“Phì! Anh là người lớn, sao còn giống đứa bé như thế? Hữu Dực hồi nhỏ cũng là bộ dáng này. Hai người thật không hổ là cha con, sợ tiêm giống nhau. Được rồi, lập tức sẽ xong, thật sự không đau nha!” Thượng Quan Thập tiếp tục hành động.

Cuối cùng, Nam Cung Diễm bởi vì sốt cao mà toàn thân vô lực bại trận. Cảm nhận được trên mông truyền đến một trận lạnh lẽo, hắt xấu hổ chôn chính mình trong cái gối, tức giận bất bình nghĩ: Cái này tại sao một trời một vực với kế hoạch của Nam Cung Ngừ hả! Vốn phải là mình cảm mạo, tiểu Thập Thập yêu thương

quan tâm mình, chăm sóc mình. Bây giờ làm sao lại biến thành, tiểu Thập Thập ở cái kia của mình... cái trần trụ kia chằm lên chứ? Hừ! Nam Cung Ngữ, anh hận em!

Sau khi đẩy hết nước thuốc, Thượng Quan Thập vô cùng tự nhiên sửa sang lại quần cho Nam Cung Diễm. Cậu ôn nhu nói: " Không đau đi! Tôi đã thêm một chút thuốc gây mê trong nước thuốc, anh ngủ một hồi đi! Sau khi tỉnh lại sẽ không có gì!"

Vừa nói xong, Thượng Quan Thập liền đắp kín chắn cho Nam Cung Diễm, xoay người chuẩn bị rời đi. Cậu lại bị Nam Cung Diễm, một bàn tay đột nhiên vươn ra giữ chặt. Thượng Quan Thập bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng kéo tay hắn xuống, cũng thả vào trong chắn. Cậu nói với Nam Cung Diễm đang mơ mơ màng màng: "Anh an tâm ngủ đi! Tôi sẽ không rời đi. Tôi ở ngay bên cạnh cùng anh!"

Nam Cung Diễm đã rơi vào trạng thái nửa mơ hồ gập gập đầu. Sau đó, hắn liền tiến vào mộng đẹp. Trước khi hắn ngủ say, hắn vẫn không quên, thề trong lòng: "Lần sau, không bao giờ dùng phương pháp ác như vậy nữa!"

Thượng Quan Thập ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn Nam Cung Diễm đang ngủ say.

Nhìn khuôn mặt cực giống Hữu Dực kia, Thượng Quan Thập cảm thấy trong lòng có thứ gì đang từng mảnh từng mảnh bong ra. Mà thứ ẩn giấu bên trong, tựa hồ cũng bắt đầu trở nên rõ ràng...

56. Chương 56

Thói quen là một thứ rất đáng sợ. Khi nó đã đâm sâu tận xương tủy, bạn sẽ phát hiện bạn cũng không còn thay đổi được nữa rồi.

Thượng Quan Thập ngồi ở trong phòng khám của mình, vuốt cái vòng tay cho nam tinh xảo trên cổ tay. Cậu tinh tế nhớ lại, từ sau khi Hữu Dực xuất viện, hai tháng nay, từng chút từng chút phát sinh cùng Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm.

Kể từ ngày đó, hai người bọn họ mang theo tình trạng ngã bệnh đến, ở nơi này trong hai tháng, bọn họ sẽ thường xuyên mang theo bệnh vặt, đau vặt đến khám chỗ cậu bác sĩ nhi khoa này. Có điều, lúc bọn họ sinh bệnh còn rất đáng yêu! Tựa như Tả Dực và Hữu Dực lúc giận dỗi. Khi đó, chính cậu thậm chí cảm thấy bọn họ chính là đứa trẻ con. Nhưng là, sau đó cậu lại rất nghi ngờ, sức miễn dịch của bọn họ thật sự kém như vậy sao? Làm sao dễ dàng cảm mạo như vậy chứ? Cậu cũng từng hỏi Tả Dực và Hữu Dực, chúng nó lại thở vắn than dài: "Hừ! Con đã sớm biết chiều này rất khó! Ai! Thật khó cho hai ông ba kia! Bọn họ thật đúng là vất vả a!". Nghe dạng trả lời như thế, cậu càng mơ hồ, ai! Thật không biết bốn người bọn họ đang lên lút làm cái trò gì.

Vì cảm ơn điều trị của cậu cho bọn họ, bọn họ cùng nhau tặng chiếc vòng tay nam này. Vốn, cậu là không muốn nhận. Thế nhưng Tả Dực và Hữu Dực lại nói đây là bốn người bọn họ cùng nhau chọn, cậu nhất định phải đeo. Vì thế, cậu ngay từ đầu còn không có thói quen mang đồ trang sức, cũng từ từ bắt đầu tiếp nhận cái vòng tay này thành một phần của mình. Mỗi khi mệt mỏi, cậu đều sẽ nhìn nó một cái, dường như là thấy được, bốn khuôn mặt từng cặp tương tự nhau kia. Sau đó, tất cả vất vả cùng một nhọc đều sẽ trong nháy mắt hóa thành không. Thực sự rất thần kỳ, không phải sao?

Trong hai tháng này, cậu cơ hồ mỗi ngày đến tối đều sẽ ở chung với người nhà của bọn họ. Ba tựa hồ đã hiểu và bỏ qua cho Hiên Viên Diệu với Nam Cung Diễm, cũng ở chung hòa hợp với bọn họ, còn thường xuyên cùng một chỗ thảo luận vấn đề về y học. Mà bác Hiên Viên và bác Nam Cung vẫn là yêu mà lại tranh như thế, mỗi lần đều sẽ vì Tả Dực cùng Hữu Dực mà tranh. Có điều, mọi người đều đã thấy nhưng không thể trách. Bác gái Hiên Viên là một người phụ nữ rất dịu dàng, Tả Dực và Hữu Dực cực kỳ thích thân thiết với bà. Vì thế Hiên Viên Long Nhật và Hiên Viên Liệt, thường xuyên oán giận ở một bên: 'Mẹ hoàn toàn không cho bọn con cơ hội ở chung với cháu trai nha!'. Mà Nam Cung Phong lại là một người rất nội liễm (1). Hắn tuy rằng không thích nói chuyện, thế nhưng mỗi lần tan tầm trở về, hắn luôn có thể mang về thứ Tả Dực và Hữu Dực thích. Vì thế, Tả Dực và Hữu Dực thường xuyên nói với cậu: 'Chú Phong nhất định là

có có thuật đọc tâm, nếu không chú ý làm sao mỗi lần đều mua chuẩn như vậy!'. Cậu chỉ là cười mà không nói. Bởi vì cậu biết, Nam Cung phong là bởi vì cực kỳ thích bọn chúng, mới có thể biết thứ yêu thích của chúng nó.

Cuối cùng chính là Nam Cung Ngữ kia, nói như thế nào đây? Kỳ thực cậu sợ cô. Mỗi lần, lúc nhìn thấy cậu cùng với Hiên Viên Diệu còn có Nam Cung Diễm ở chung một chỗ, ánh mắt của cô sẽ trở nên rất sáng rất sáng, rất là quý dị. Làm cho cậu có một loại cảm giác toàn thân nổi da gà, rất khó chịu. Kỳ thực đây cũng không quan trọng. Cậu lo lắng nhất chính là, Nam Cung Ngữ thường xuyên cùng Hữu Dực trốn ở một bên, nhỏ giọng nói thầm. Sau đó, sẽ truyền đến một số từ trẻ em không nên nghe, giống như 3P gì đó nha! Nam nam sinh tử a! Trời ạ! Lúc đó cậu thật hy vọng Nam Cung Ngữ có thể hoàn toàn biến mất! Bởi vì cô hoàn toàn là đang làm lạc lối trẻ em nha! Ai! Cậu sau này nhất định cố gắng hết mức để cho bọn họ ít tiếp xúc thì tốt hơn.

Chậm rãi, cậu dường như đã bắt đầu quen với sự tồn tại của bọn họ và người nhà bọn họ. Kỳ thực, chính cậu cũng không biết, đây rốt cuộc là tốt hay xấu. Có đôi khi, cậu lại có một loại ảo giác, một loại ảo giác nhìn thấy bọn họ, phẳng phất như nhìn thấy Tả Dực và Hữu Dực sau khi lớn lên. Chính mình thậm chí sẽ cho rằng, có thể được bọn họ ý lại, chính là một loại may mắn, một loại hạnh phúc. Dường như sự tồn tại của bọn họ đã thâm nhập cốt tủy của cậu, phòng không được, xóa không đi...

Chú thích

(1) nội liêm: chỉ một người thâm trầm, có thể không chế tình cảm của mình để không biểu lộ ra ngoài ↑

57. Chương 57

“Thập, tôi muốn nói chuyện với cậu, có được không?” Giang Hoa chẳng biết từ lúc nào xuất hiện trong phòng khám của Thượng Quan Thập, cắt ngang suy tưởng của cậu.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Thượng Quan Thập kinh ngạc ngẩng đầu. Xong rồi, trong khoảng thời gian này, trong lòng tràn ngập sự tình có liên quan đến hai người kia. Về phần lời tỏ tình của Giang Hoa, đã sớm quên không còn một mảnh. Nếu hẳn bây giờ muốn nói chuyện, như vậy cậu liền nói rõ ràng với hắn đi! Ngay sau đó, Thượng Quan Thập mỉm cười trả lời: “Ừm! Được! Anh tìm một chỗ đi!”

Sau đó, hai người bọn họ đi tới sân phía sau tòa nhà chữa bệnh, vì đã gần đến buổi trưa, cho nên sân không tính là rộng rãi này có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Giang Hoa thẳng tắp nhìn về phía Thượng Quan Thập, âm thanh hơi run run vang lên, vang vọng trong sân yên tĩnh.

“Thập, có thể cho tôi đáp án chưa?”

Thượng Quan Thập cảm thấy được ánh mắt Giang Hoa hôm nay có điểm gì là lạ, vì thế cậu tránh né ánh mắt Giang Hoa nói: “Xin lỗi! Tôi không thể chấp nhận anh!”

“Là vì Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm hai người đàn ông kia sao? Tôi cũng biết cậu sẽ yêu bọn họ. Trong khoảng thời gian này, các cậu thật đúng là như hình với bóng, rất thân thiết! Tôi thậm chí ngay cả cơ hội muốn tới gần cậu cũng không có. Chẳng lẽ cậu đã quên? Cậu chỉ là đối tượng tình một đêm của bọn họ a! Cậu làm sao có thể yêu bọn họ chứ? Vậy tôi lại tính là cái gì? Tôi thế nhưng là người đã đợi cậu bảy năm, chẳng lẽ cậu cũng không có một chút cảm giác gì với tôi sao? Tôi thực sự rất yêu cậu! Tôi không để bụng cậu từng ở ‘Đọa Thiên’, tôi cũng không để bụng cậu sinh hạ đứa nhỏ cùng người khác, tôi chỉ muốn cậu có thể đáp lại tình yêu của tôi, chẳng lẽ cậu cũng không làm được sao?” Giang Hoa ngón từ kịch liệt mà nói, tâm tình của hắn cũng bắt đầu trở nên kích động.

Thượng Quan Thập rốt cuộc nghe rõ lời của Giang Hoa, cậu khiếp sợ hỏi: “Anh làm sao có thể biết ‘Đọa Thiên’, chẳng lẽ anh điều tra tôi?”

Giang Hoa kích động tiến lên, hai tay gắt gao bắt lấy hai cánh tay Thượng Quan Thập, ra lệnh: “Cậu không cần lo cho những thứ đó, tôi chỉ cần cậu trả lời tôi: Cậu rốt cuộc có yêu tôi hay không, có nguyện ý chấp nhận tôi hay không. Là được!”

Thượng Quan Thập nhìn thấy Giang Hoa ở trước mắt. Giờ này khắc này, hắn thoát nhìn xa lạ như thế, làm người ta sợ hãi như thế. Hắn vậy mà đi đào vết sẹo từng trải qua kia của cậu, thậm chí còn xé ra từng lớp, làm cho nó máu chảy đầm đìa lại một lần nữa bày ra trước mặt cậu. Không, hắn không còn là Giang Hoa, cũng không còn là tri kỷ điểm đậm kia. Cậu phải chạy trốn, cậu nhất định phải chạy trốn.

58. Chương 58

Thói quen là một thứ rất đáng sợ. Khi nó đã đâm sâu tận xương tủy, bạn sẽ phát hiện bạn cũng không còn thay đổi được nữa rồi.

Thượng Quan Thập ngồi ở trong phòng khám của mình, vuốt cái vòng tay cho nam tinh xảo trên cổ tay. Cậu tinh tế nhớ lại, từ sau khi Hữu Dực xuất viện, hai tháng nay, từng chút từng chút phát sinh cùng Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm.

Kể từ ngày đó, hai người bọn họ mang theo tình trạng ngã bệnh đến, ở nơi này trong hai tháng, bọn họ sẽ thường xuyên mang theo bệnh vặt, đau vặt đến khám chỗ cậu bác sĩ nhi khoa này. Có điều, lúc bọn họ sinh bệnh còn rất đáng yêu! Tựa như Tả Dực và Hữu Dực lúc giận dỗi. Khi đó, chính cậu thậm chí cảm thấy bọn họ chính là đứa trẻ con. Nhưng là, sau đó cậu lại rất nghi ngờ, sức miễn dịch của bọn họ thật sự kém như vậy sao? Làm sao dễ dàng cảm mạo như vậy chứ? Cậu cũng từng hỏi Tả Dực và Hữu Dực, chúng nó lại thở vắn than dài: “Hừ! Con đã sớm biết chiều này rất khó! Ai! Thật khó cho hai ông ba kia! Bọn họ thật đúng là vất vả a!”. Nghe dạng trả lời như thế, cậu càng mơ hồ, ai! Thật không biết bốn người bọn họ đang lên lút làm cái trò gì.

Vì cảm ơn điều trị của cậu cho bọn họ, bọn họ cùng nhau tặng chiếc vòng tay nam này. Vốn, cậu là không muốn nhận. Thế nhưng Tả Dực và Hữu Dực lại nói đây là bốn người bọn họ cùng nhau chọn, cậu nhất định phải đeo. Vì thế, cậu ngay từ đầu còn không có thói quen mang đồ trang sức, cũng từ từ bắt đầu tiếp nhận cái vòng tay này thành một phần của mình. Mỗi khi mệt mỏi, cậu đều sẽ nhìn nó một cái, dường như là thấy được, bốn khuôn mặt từng cặp tương tự nhau kia. Sau đó, tất cả vất vả cùng một nhọc đều sẽ trong nháy mắt hóa thành không. Thực sự rất thần kỳ, không phải sao?

Trong hai tháng này, cậu cơ hồ mỗi ngày đến tối đều sẽ ở chung với người nhà của bọn họ. Ba tựa hồ đã hiểu và bỏ qua cho Hiên Viên Diệu với Nam Cung Diễm, cũng ở chung hòa hợp với bọn họ, còn thường xuyên cùng một chỗ thảo luận vấn đề về y học. Mà bác Hiên Viên và bác Nam Cung vẫn là yêu mà lại tranh như thế, mỗi lần đều sẽ vì Tả Dực cùng Hữu Dực mà tranh. Có điều, mọi người đều đã thấy nhưng không thể trách. Bác gái Hiên Viên là một người phụ nữ rất dịu dàng, Tả Dực và Hữu Dực cực kỳ thích thân thiết với bà. Vì thế Hiên Viên Long Nhật và Hiên Viên Liệt, thường xuyên oán giận ở một bên: ‘Mẹ hoàn toàn không cho bọn con cơ hội ở chung với cháu trai nha!’. Mà Nam Cung Phong lại là một người rất nội liễm (1). Hắn tuy rằng không thích nói chuyện, thế nhưng mỗi lần tan tầm trở về, hắn luôn có thể mang về thứ Tả Dực và Hữu Dực thích. Vì thế, Tả Dực và Hữu Dực thường xuyên nói với cậu: ‘Chú Phong nhất định là có có thuật đọc tâm, nếu không chú ấy làm sao mỗi lần đều mua chuẩn như vậy!’. Cậu chỉ là cười mà không nói. Bởi vì cậu biết, Nam Cung phong là bởi vì cực kỳ thích bọn chúng, mới có thể biết thứ yêu thích của chúng nó.

Cuối cùng chính là Nam Cung Ngữ kia, nói như thế nào đây? Kỳ thực cậu sợ cô. Mỗi lần, lúc nhìn thấy cậu cùng với Hiên Viên Diệu còn có Nam Cung Diễm ở chung một chỗ, ánh mắt của cô sẽ trở nên rất sáng rất sáng, rất là quỷ dị. Làm cho cậu có một loại cảm giác toàn thân nổi da gà, rất khó chịu. Kỳ thực đây cũng không quan trọng. Cậu lo lắng nhất chính là, Nam Cung Ngữ thường xuyên cùng Hữu Dực trốn ở một bên, nhỏ giọng nói thầm. Sau đó, sẽ truyền đến một số từ trẻ em không nên nghe, giống như 3P gì đó nha! Nam nam sinh tử a! Trời ạ! Lúc đó cậu thật hy vọng Nam Cung Ngữ có thể hoàn toàn biến mất! Bởi vì cô

hoàn toàn là đang làm lạc lối trẻ em nha! Ai! Cậu sau này nhất định cố gắng hết mức để cho bọn họ ít tiếp xúc thì tốt hơn.

Chậm rãi, cậu dường như đã bắt đầu quen với sự tồn tại của bọn họ và người nhà bọn họ. Kỳ thực, chính cậu cũng không biết, đây rốt cuộc là tốt hay xấu. Có đôi khi, cậu lại có một loại ảo giác, một loại ảo giác nhìn thấy bọn họ, phảng phất như nhìn thấy Tả Dực và Hữu Dực sau khi lớn lên. Chính mình thậm chí sẽ cho rằng, có thể được bọn họ ỷ lại, chính là một loại may mắn, một loại hạnh phúc. Dường như sự tồn tại của bọn họ đã thâm nhập cốt tủy của cậu, phòng không được, xóa không đi...

Chú thích

(1) nội liêm: chỉ một người thâm trầm, có thể khống chế tình cảm của mình để không biểu lộ ra ngoài ↑

59. Chương 59

Giờ này, Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm đang ngồi trong phòng khám của Thượng Quan Thập, chờ hẳn cùng đi dự bữa ăn liên hoan gia đình.

Một tiếng “Ầm!” vang thật lớn, cửa phòng khám đột nhiên bị đẩy ra. Một nữ y tá thở hồng hộc chạy vào.

Cô đầu tiên dè dặt nhìn nhìn ngoài cửa, sau đó cẩn thận đóng kín cửa. Tiếp đấy, cô nhanh chóng xoay người, không nhìn sự kinh ngạc của Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm, nói không lên câu: “Giang... Giang... Bác sĩ Giang là... là... là người xấu, mau... mau... mau đi cứu... cứu... cứu bác sĩ Thượng Quan, anh ấy bị người xấu mang... mang... mang đi rồi...”

Lập tức, Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm liền hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc. Hiên Viên Diệu lo lắng mà không mất bình ổn nói: “Em không cần sợ, kể lại chi tiết tình huống cho chúng tôi biết!”

Trong ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Diệu, nữ y tá kia rốt cuộc dứt quãng nói ra toàn bộ chân tướng của câu chuyện. Thì ra, cô chỉ là bởi vì hiểu kỳ mối quan hệ ái muội giữa Giang Hoa và Thượng Quan Thập, mới len lén theo dõi. Chỉ là, trăm triệu không có lường trước hành vi lần này của cô lại cứu một mạng của Thượng Quan Thập.

“Vì an toàn của bản thân em, về chuyện này, em tạm thời không nên đề cập với bất cứ ai. Hiểu chưa?” Hiên Viên Diệu dặn dò.

“Em biết. Em sẽ giữ bí mật, xin các anh nhất định phải cứu bác sĩ Thượng Quan ra. Vậy em đi trước.” Nữ y tá vừa nói xong những lời này, liền vội vàng rời khỏi phòng.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của nữ y tá kia, Hiên Viên Diệu lấy di động ra, bấm một dãy số quen thuộc. Chỉ chốc lát sau, đầu kia điện thoại liền truyền đến tiếng Hiên Viên Long Nhật thúc giục.

[Anh cả, còn thiếu mỗi ba người các anh thôi. Mấy người bọn em chờ đến độ mọc nấm rồi! Các anh nhanh lên, có được không hả!]

“... Thập, đã xảy ra chuyện! Chú bây giờ tìm một cái cớ, lập tức trở về công ty điều tra thông tin. Mau mau khởi động máy theo dõi trên vòng tay kia của Thập, tra ra nơi chính xác của cậu ấy. Bọn tôi lập tức đi qua, tụ họp với chú!”

[Hiểu rồi! Em lập tức đi ngay! Tút TUT TUT...]

Hiên Viên Diệu nhìn như bình tĩnh khép di động lại, ngón tay run run lại tiết lộ nội tâm vô cùng sợ hãi của hắn lúc này.

“Khốn kiếp! Tôi muốn đi đánh bẹp tên Giang Hoa kia!” Nam Cung Diễm một quyền hung hăng đánh vào tường. Từ độ sâu của mặt tường, cùng với mấy chấm tơ máu, cũng có thể thấy được, phần nộ của hắn đối với Giang Hoa lúc này lớn thế nào, căm ghét sâu đậm.

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ! Vạn nhất Giang Hoa và tên Hắc Ưng kia vẫn giữ liên lạc, chúng ta sẽ đánh rần động cỏ, không cứu được Thập về! Chúng ta mau đi thôi!” Hiên Viên Diệu vừa bình tĩnh phân tích, vừa đi thẳng khỏi phòng khám của Thượng Quan Thập.

“...” Nam Cung Diễm không nói gì thêm, chỉ lập tức đi theo, cùng Hiên Viên Diệu chạy tới công ty điều tra thông tin Long Đằng.

60. Chương 60

Khi Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm chạy tới công ty điều tra thông tin Long Đằng, Hiên Viên Long Nhật đã đến sớm một bước, cũng bắt đầu tiến hành lùng tìm.

“Em đã tìm được vị trí chính xác của Thập, anh ấy ở chỗ này. Nơi này là một nhà kho bỏ đi. Vì nó nằm ở vùng ngoại thành, hơn nữa khoảng cách rất xa, thế nên, chúng ta có lẽ phải tìm mất một chút thời gian, mới có thể tới đó. Cần báo cảnh sát không?” Hiên Viên Long Nhật chỉ vào chấm đỏ nhỏ trên màn hình máy tính, đầu cũng không quay lại nói.

“Không được, chúng ta không thể báo cảnh sát. Sau khi động đến cảnh sát, Thập có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Còn nhớ chuyện tình lần trước tôi giao cho chú không? Chính là người đó mang Thập đi.” Hiên Viên Diệu kiềm chế lo lắng, giải thích nói.

“Anh là nói... Người sát hại anh trai Thập ở ‘Đọa Thiên’ kia. Không đúng a! Em đã điều tra, người trong giới đều gọi hắn ‘Hắc Ưng’. Mười ba năm trước, hắn bởi vì khiêu khích lão đại của Huyết Sát minh, mà bị bọn chúng theo phép tắc trong giới, xử cực hình rồi. Tất cả tư liệu đều chứng tỏ, hắn đã tử vong. Làm sao có thể? Anh xác định là hắn sao?” Hiên Viên Long Nhật thận trọng suy nghĩ nói.

“Bọn tôi không trông thấy là ai mang Thập đi. Một y tá của bệnh viện, cô ấy tận mắt thấy Giang Hoa thông đồng với người kia mang Thập đi, mà Thập khi nhìn thấy người kia, kêu ‘Hắc Ưng’. Khốn kiếp! Tên Giang Hoa đáng chết kia, hắn sao có thể làm như vậy chứ?” Nam Cung Diễm lửa giận ngút trời giải thích. Hắn một quyền hung hăng nện trên một xấp văn kiện, tựa như xấp văn kiện kia chính là hóa thân của Giang Hoa.

“Nếu là như thế, vậy Thập vô cùng nguy hiểm... Em lập tức triệu tập người của em. Các anh cũng mang vũ khí. Chúng ta lập tức xuất phát!” Hiên Viên Long Nhật vừa phát ra tín hiệu cho đồng bạn, vừa giao.

Rất nhanh, bọn họ liền mang theo lo lắng nồng đậm lên đường...

Còn ở mặt kia, Giang Hoa lúc Thượng Quan Thập bị mang đi, hắn vì không lòng dạ nào làm việc, mà mất hồn mất vía về nhà.

Hắn vừa mới vào cửa nhà, liền truyền đến một trận tiếng rống giận dữ của cha.

“Quỳ xuống!”

“...” Giang Hoa khó hiểu nhìn về phía cha hắn, trầm mặc không nói gì.

Giang Dân Thắng trong cơn thịnh nộ, một tay quăng ra một xấp văn kiện dày. Trong nháy mắt, văn kiện tản ra từng mảnh bay bay, bay xuống bên chân Giang Hoa. Ngay sau đó, Giang Hoa trong ánh mắt lạnh như băng của cha, ngồi xổm xuống, cũng nhặt lên một tờ giấy trắng tràn ngập chữ đen. Hắn chỉ là sau khi thoáng nhìn lướt qua, tay hắn liền bắt đầu run rẩy... Cuối cùng, hắn vô ý thức bắt đầu ôm đầu khóc rống.

Sự ngầm thừa nhận của đứa con, lại một lần nữa thêm một thanh củi vào ngọn lửa trong lòng Giang Dân Thắng. Ông không ngừng gõ gậy chống, lời nói kịch liệt quát: “Nghịch tử! Nhà họ Giang chúng ta sao lại sinh ra nghịch tử như mày hử! Mày nói đi, mày vì sao muốn tham ô khoản tiền điều trị, còn đi vay nặng lãi. Điện thoại đe dọa của người ta cũng đánh tới nhà này rồi, mày còn muốn giấu giếm tao tới khi nào

61. Chương 61

Ý thức được sự kích động của cha, Giang Hoa lập tức quỳ xuống, hướng về phía Giang Dân Thắng đang vô cùng thịnh nộ, mang theo xin lỗi vô hạn, giải thích: “Cha, con cũng không còn cách nào khác a! Con đầu tư hạng mục chữa bệnh, bị người ta ác ý lật mặt. Không chỉ có công quỹ mất, hơn nữa còn thiếu tiền những đồng nghiệp khác. Con buộc lòng phải đi vay nặng lãi. Nhưng mà, bây giờ hết rồi, tất cả số tiền đều đã trả sạch. Vì thế, cha người không cần tức giận nữa, coi chừng tim của người, có được không? Đều là lỗi của con, con sau này không bao giờ lại làm như vậy nữa. Xin lỗi!”

“Trả sạch? Mà vẫn còn có mặt mũi thừa nhận! Dùng tiểu Thập đổi lấy tiền sao... Mà đã muốn gạt tao, vậy mà phải xóa đi bản thu của máy trả lời tự động chứ! Vì sao còn để cho tao biết, tao có một đứa con ác nghiệt tàn nhẫn đến thế. Mà bảo tao làm sao đi gặp mẹ của mày ở dưới đất hả? Mà bảo tao sau này làm sao đối mặt ông Lương hả? Vạn nhất tiểu Thập có gì không hay xảy ra, chúng tao phải làm sao đối mặt hai thằng bé kia đây? Con ơi! Mày biết không? Đến lúc đó, mày chính là hung thủ giết mẹ chúng nó a! Mày cả đời đều phải gánh khoản nợ lương tâm, a... a...” Lúc Giang Dân Thắng nói tới đây, đột nhiên ngực truyền đến đau nhức, khiến cho ông ôm ngực ngã xuống.

“Cha...” Giang Hoa hoảng sợ ôm lấy cha đã ngã xuống đất. Hắn vui đầu ở ngực cha, vì rơi vào hồi hận mà không tiếng động rơi lệ.

Đột nhiên, Giang Dân Thắng giật mạnh tay Giang Hoa, kích động ra lệnh: “Mau, mau đi nhà tiểu Thập... để cho Hiền Viên Diệu bọn họ đi cứu tiểu Thập... Tao và mày... đi chịu đòn nhận tội...”

Giang Hoa cúi đầu, cha dường như lập tức già hơn mười mấy tuổi đứng trong phòng khách nhà giáo sư Lương, bọn họ vừa mới vào cửa phát hiện mọi người trong nhà Hiền Viên Diệu và Nam Cung Diễm cũng ở đây, bọn họ tụ tập lại, hình như chuẩn bị ăn mừng cái gì.

Đột nhiên, Thượng Quan Hữu Dực hưng phấn mà chạy tới, kéo hai người bọn họ đi đến phòng ăn. Vừa kéo còn vừa vui vẻ nói: “Ông Giang, chú Giang, mau tới! Mau tới! Hôm nay bọn con tụ họp nha! Thật tốt quá, hai người cũng đến đây! Vậy bây giờ cũng chỉ thiếu cha, ba Diệu với cả ba Diễm!”

Giang Dân Thắng vẫn không nhúc nhích, ông chỉ là lệ già ngang dọc nhìn Lương Vinh Tắc, dùng âm thanh run rẩy nói: “Ông Lương a! Tôi mang theo... nghiệt tử này... tới nhận tội với ông...” Nói, nói xong, ông bỏ đi gậy chống, định quỳ xuống.

Thấy thế, giáo sư Lương lập tức đi tới, đỡ lấy Giang Dân Thắng, kinh ngạc nói: “Ông Giang, ông làm cái gì vậy? Mau đứng lên! Người trẻ tuổi thôi! Ai chẳng phạm sai lầm, dạy bảo một cái là được. Ông cũng không cần thiết như thế nha! Không phải tôi nói ông, ông phải cẩn thận trái tim của ông nha! Được rồi! Đến sofa ngồi ngồi, chúng ta từ từ nói!”

“Ai! Ông như vậy, tôi thật sự là không đất dung thân a!” Giang Dân Thắng hổ thẹn nói xong. Sau đó, ông quay đầu nghiêm khắc nói với Giang Hoa: “Quỳ xuống cho bác Lương của mày! Tự mày nói đi!”

Giang Hoa trong kinh ngạc của mọi người, không chút do dự quỳ xuống. Hắn cúi đầu, khiến người ta thấy không rõ biểu tình của hắn lúc này, âm thanh run run rả rả khắp không khí.

62. Chương 62

“Bác Lương, cháu xin lỗi! Cháu đem... đem Thập bán cho...bán cho người yêu cũ trước đây của cậu ấy... Cháu xin lỗi!”

“Người yêu cũ? Bán cho người yêu cũ gì? Giang Hoa cháu nói nói cho rõ ràng một chút!” Giáo sư Lương bắt đầu trở nên lo lắng.

Ngay sau đó, trong không khí tiếp tục truyền đến tiếng Giang Hoa chậm chạp mà run run.

“... Người yêu cũ của Thập gọi là Hắc Ưng. Cháu vì bị người ta lật mặt mà nợ Hắc Ưng vay nặng lãi. Một lần vô tình, cháu thấy được bức ảnh của Thập trên tay Hắc Ưng. Vì thế cháu liền hỏi hắn một chút tình huống. Hắn nói, mười bốn năm trước, Thập từng ở chốn thanh sắc ‘Đọa Thiên’. Ở nơi đó, hắn giúp đỡ Thập thoát khỏi bể khổ, cũng trở thành người yêu của Thập. Về sau, bọn họ bởi vì một chút hiểu lầm, ra tay quá nặng. Thập không cẩn thận phé đi hắn, làm cho Hắc Ưng không thể quan hệ nữa. Sau đó, Thập bởi vì sợ mà chạy. Thế nhưng Hắc Ưng lại vẫn đang tìm cậu ấy... Bởi vì không thể có đủ tiền, nên, cháu liền nói cho Hắc Ưng tình hình có liên quan đến Thập, điều kiện... điều kiện là... là bù cho tất cả tiền nợ của cháu...”

Đang khi mọi người còn chưa kịp tiêu hóa những lời khiến cho người ta hết hồn kia, “A!”, tiếng thét chói tai của Thượng Quan Hữu Dực truyền đến, thu hút lực chú ý của mọi người. Sau đó, mọi người liền thấy Thượng Quan Hữu Dực lo lắng chạy đến trước mặt Giang Hoa, đỏ hồng mắt, nghiêm khắc lên án: “Những thứ này đều là Hắc Ưng nói cho chú biết sao? Hừ! Người yêu cũ! Hắn chính là hung thủ giết chết anh trai cha. Mười bốn năm trước, cha bởi vì bệnh của bà nội đích thực là từng ở ‘Đọa Thiên’. Có điều, cha chỉ là một nhân viên phục vụ bình thường. Một lần, Hắc Ưng cưỡng bức cha, anh trai cha vì cứu cha mà bị Hắc Ưng giết chết. Vì thế cha phé đi hắn. Chú... Chú... thế nhưng đem cha bán cho loại người như vậy... Chú Giang, cháu thực sự là nhìn lầm chú! Nếu cha xảy ra chuyện gì, cháu cả đời cũng không tha thứ cho chú...”. Sau khi nói xong những lời này, Thượng Quan Hữu Dực liền bổ nhào vào trong lòng ông nội bên cạnh, bắt đầu lên tiếng khóc lớn.

Thượng Quan Tả Dực ở bên cạnh gắt gao nhìn chăm chăm Giang Hoa bởi vì lời nói của Thượng Quan Hữu Dực mà hoàn toàn nghệt ra, lạnh lùng mở miệng nói: “Cháu rất may mắn cha cự tuyệt chú. Chú thật sự là một chút cũng không xứng với cha chúng cháu. Nếu như cha xảy ra chuyện gì, cháu cũng không phải là chỉ đơn giản hận chú như vậy!”

Sau khi nói xong những lời, Thượng Quan Tả Dực lo lắng nói với Hiên Viên Liệt: “Chú Liệt, chú mau gọi điện thoại cho chú Long Nhật, chú ấy nhất định là đã biết gì đó. Nếu không, chú ấy ban nãy không đi gấp như thế!”

Hiên Viên Liệt thật vất vả kịp phản ứng từ trong kinh ngạc, lấy di động trên người ra, dùng ngón tay hơi run rẩy bấm dãy số của Hiên Viên Long Nhật, sau một hồi “tút – TUT – TUT”, bên kia điện thoại truyền đến tiếng Hiên Viên Long Nhật.

[Liệt! Có gì vậy? Anh chính là đang bẽ bộn nhiều việc nha!]

“... Giang Hoa đang ở đây, bọn em đều biết rồi. Anh với anh cả bọn họ có phải đang vội cứu Thập hay không, bọn em đều rất lo lắng, nhất là Tả Dực và Hữu Dực.”

[... Vậy à? Nói cho Tả Dực và Hữu Dực, bọn anh nhất định sẽ mang cha của chúng nó hoàn hảo không tổn hao gì về. Mọi người cứ yên tâm chờ đi! Có chuyện gì, anh sẽ liên lạc với bọn em. Anh cúp máy... TUT... TUT... TUT...]

63. Chương 63

Hiên Viên Liệt bắn khoả nặng nề đóng nắp di động. Sau đó, hắn ra vẻ bình tĩnh trấn an với Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực: “Mấy người ba của cháu, còn cả chú Long Nhật cũng đã đi cứu cha các cháu rồi. Đừng lo! Có bọn họ, Thập nhất định sẽ không có việc gì!”

“...” Tất cả mọi người đều trầm xuống, biểu tình lo lắng mà sốt ruột trên mặt rõ ràng.

“Tả Dực! Tiểu Thập có anh trai sao? Nó không phải một đứa trẻ bị bỏ rơi sao? Còn có, nó năm mười sáu tuổi ấy rồi cuộc xảy ra chuyện gì? Cháu có thể nói cho ông nội không?” Tiếng giáo sư Lương lo âu mà không mất thận trọng phá vỡ yên tĩnh đầy khắp phòng.

“Dạ! Cháu với Hữu Dực cũng là mới biết không lâu. Cha bởi vì sợ ông nội lo lắng, vì thế chưa từng nói cho người. Có điều, may mắn cháu và Hữu Dực còn có ba Diệu bọn họ có dự kiến trước. Sau khi biết rõ sự kiện kia, vì phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, trong chiếc vòng tay chúng cháu tặng cha kia, để cho chú Long Nhật thả máy theo dõi. Vì thế lần này mấy người ba bọn họ mới có thể phát hiện cha nhanh như vậy. Có điều, cháu vẫn rất lo lắng. Bởi vì gã gọi là Hắc Ưng kia, hẳn chính là hận cha muốn chết. Hẳn nhất định sẽ tra tấn cha. Thật hy vọng mấy ông ba bọn họ có thể nhanh một chút tìm được cha...” Thượng Quan Tả Dực lo lắng giải thích.

Sau đó, bé liền nói cặn kẽ cho mọi người mười bốn năm trước, cảnh ngộ của Thượng Quan Thập, cùng với áy náy và tự trách mười sáu năm qua của cậu kể từ sau sự kiện kia.

Nghe xong lời của Thượng Quan Tả Dực, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Giang Hoa vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, trong ánh mắt tràn ngập khiển trách cùng khinh bỉ.

Mà Giang Hoa lại không nhìn những ánh mắt tập trung trên người hắn. Hắn chỉ là chìm đắm trong vòng xoáy hồi hận, không ngừng thì thầm: “Thì ra là như vậy... Thì ra là như vậy... là như vậy...”

Chợt, hắn bỗng nhiên đứng lên, trong kinh ngạc của mọi người cấp tốc lao về phía ngoài cửa.

“Quay lại, mày nghiệt tử này! Đã lúc này, mày còn muốn đi đâu?” Giang Dân Thắng tức giận cả người phát run, tay ôm ngực, không ngừng run rẩy.

“Con đi tìm Thập. Con biết nơi Hắc Ưng bọn chúng có thể đợi, con muốn đi chuộc lỗi của con!” Giang Hoa đầu cũng không quay lại nói, như trước rất nhanh đi hướng cửa.

“Tôi cũng đi!” Tiếng Nam Cung phong, Hiên Viên Liệt, cùng với Thượng Quan Tả Dực và Thượng Quan Hữu Dực gần như vang lên cùng lúc.

“Không được, hai người các cháu ngoan ngoãn ở nhà. Bác và chú Liệt của các cháu đi, là được rồi. Thời điểm thế này, các cháu không được lại tùy hứng. Các cháu là trẻ con, nếu các cháu đi, sẽ chỉ tăng thêm lo lắng cho các bác, không phải sao? Vì thế các cháu ngoan ngoãn ở nhà chờ với mấy ông bà, các cháu cũng không muốn mấy ông bà lại gánh thêm lo lắng đi!” Nam Cung phong nghiêm túc giải thích.

“...” Thượng Quan Tả Dực cùng Thượng Quan Hữu Dực không lời nào để nói, đành phải tức tối nhìn bóng lưng Nam Cung Phong và Hiên Viên Liệt đi xa, hoàn toàn thỏa hiệp.

Bọn chúng cùng những người còn lại, gần như đồng thời dặn dò trong lòng: Mấy người, nhất định phải cứu cha (tiểu Thập) trở về nhé!

64. Chương 64

“Ừm...” Thượng Quan Thập trong hôn mê dần dần tỉnh táo lại. Cậu nằm trong trạng thái nửa thanh tỉnh, theo bản năng giật giật cơ thể. Thế nhưng, cảm giác trói chặt hai tay cùng với khí lạnh lòng bàn chân truyền đến, khiến cho Thượng Quan Thập trong nháy mắt tỉnh lại.

Cậu mở hai mắt sương mù ra, bản năng liếc mắt nhìn xuống phía dưới. Cậu phát hiện mình đứng trên một khối băng dày, từng đợt khí lạnh đến thấu xương, đang thông qua lòng bàn chân trần của mình đánh lên đầu. Cậu khó chịu động một cái, nỗ lực rời xa khí lạnh, thế nhưng lại bởi vì hai tay bị trói mà không thành công. Rất nhanh, theo sự khôi phục ý thức của Thượng Quan Thập, thân thể cậu bởi vì rét lạnh mà bắt đầu run rẩy. Thượng Quan Thập cắn môi đã muốn xanh đen, nhìn cảnh vật xung quanh, tính phân tán lực chú ý của mình.

Đạp vào mắt là một gian nhà kho tương đối rộng rãi mà cũ kỹ. Từ tạp vật đầy đất cùng với bụi bặm dày đặc, không khó nhìn ra gian nhà kho này bị bỏ hoang đã lâu. Đột nhiên, cửa nhà kho truyền đến tiếng động, ở trong lòng Thượng Quan Thập dậy lên sóng to gió lớn.

“Xem ra cậu tỉnh rất sớm nha! Rất lạnh sao?” Hắc Ưng đồng thời nói chuyện, đã đi tới bên cạnh Thượng Quan Thập, cũng đứng trên đài cao bằng cậu. Sau đó, tay phải Hắc Ưng, liền hơi trừng phạt xoa nhẹ khuôn mặt bị đông cứng đến tái nhợt phát xanh của Thượng Quan Thập. Hắn ra vẻ đáng thương, nói: “Chắc chắc... Nhìn cậu cái bộ dáng này, thật đúng là khiến người ta thương yêu a!”

Thượng Quan Thập phản xạ hất mặt mình ra, lại vì lòng bàn chân trơn trượt mà đụng vào người Hắc Ưng. Thuận thế, Hắc Ưng một phen nắm lấy Thượng Quan Thập, cũng tựa vào bên tai cậu, ái muội trêu chọc nói: “Nha! Nhanh như vậy liền ôm ấp yêu thương rồi. Xem ra cậu so với tôi còn nôn nóng hơn nha!”. Sau khi nói xong những lời này, Hắc Ưng dùng đầu lưỡi hung hăng dán lên gò má của Thượng Quan Thập ý do vị tấn ở một bên ảo tưởng, Thượng Quan Thập vì xấu hổ mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi.

Thượng Quan Thập chịu đựng cảm giác buồn nôn ủa đến. Cậu chậm rãi quay đầu, đóng băng ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt Hắc Ưng. Đêm mười bốn năm trước đó, rõ ràng có thể thấy được.

Cậu nghe thấy, tiếng kêu thảm thiết của anh trai trong phòng như địa ngục đó; cậu cũng thấy, thân thể đầy vết thương máu chảy đầm đìa của anh; Cậu lại đụng vào, dao ăn chỉ còn nửa đoạn trước ngực anh. Trong nháy mắt, cảm hận mãnh liệt che đi xấu hổ của cậu lúc này, cũng tràn ngập mỗi một mạch máu toàn thân cậu, trong khoảnh khắc thiêu đốt huyết dịch của cậu. Lửa giận nhanh chóng bốc lên vì tìm cách bộc phát xuất ra, mà đang không ngừng kêu gào: Hung thủ, hắn là hung thủ, giết hắn, mình phải giết hắn!

Sau đó, khoe miệng Thượng Quan Thập, liền nổi lên một tia mỉm cười mang theo châm chọc dày đặc. Cậu sau khi cười lạnh một tiếng, nói: “Hừ! Cho dù là tôi chờ không kịp, chỉ sợ... ông cũng lực bất tòng tâm thôi! Ha ha ha... Đây thật đúng là báo ứng của ông! Mùi vị không phải đàn ông, nhất định rất dễ chịu đi!”, nói nói, Thượng Quan Thập còn cố ý liếc mắt một cái về phía thân dưới của Hắc Ưng, ý châm chọc, không cần nói cũng biết.

65. Chương 65

Lời nói của Thượng Quan Thập hung hăng kích thích lòng tự trọng vào tư cách đàn ông của Hắc Ưng, cũng gọi lại cảm hận mạnh mẽ của Hắc Ưng với cậu. Thế là, Hắc Ưng tức giận công tâm, hắn một cái tát hung hăng lướt về phía má phải của Thượng Quan Thập. Sau một tiếng “bộp!”, má phải của Thượng Quan Thập bỗng nhiên lệch sang một bên. Dấu năm ngón tay đỏ tươi, trên khuôn mặt tái nhợt có thể thấy được rõ ràng.

Sau đó, Hắc Ưng lại một phen kéo tóc Thượng Quan Thập qua, khát máu nói với cậu: “Thằng đi! Nếu không phải là mày, tao có biến thành như vậy không? Đây đều là lỗi của mày. Là mày, làm cho tao bị người trong giới nhạo báng; cũng là mày, làm hại tao bị người Huyết Sát minh truy sát, làm cho tao giống như chuột chạy qua đường, bị người cười nhạo, bị người truy đánh. Thằng đi! Tao nhất định phải làm cho mày sống không bằng chết!”.

Thượng Quan Thập bị thù hận bao trùm, dường như đã không còn cảm thấy đau đớn, cậu chỉ là khuôn mặt lửa giận nhìn về phía Hắc Ưng, lạnh lùng nói: “Dù cho tôi có chết, tôi tình nguyện xuống địa ngục biến thành ma quỷ, cũng không nguyện bay lên thiên đường. Bởi vì như thế tôi có thể biến thành ác quỷ, hướng ông đòi mạng.”

“Ha ha ha...”, bất thành lời, Hắc Ưng sau một hồi cười to, đột nhiên đẩy Thượng Quan Thập ra. Thượng Quan Thập trượt mấy lần, mới cố đứng lại được. Cậu tức giận nhìn về phía Hắc Ưng, vẻ mặt cảm hận, vẻ mặt không cam lòng.

“Kỳ thực, mày không cần nhìn tao như thế. Đây chính là trừng phạt tao đặc biệt thiết kế cho mày. Mày hẳn là nên cảm ơn tao cho tốt mới đúng. Tao không có tìm mấy thằng đàn ông đến thay phiên làm mày, cũng đã rất không tệ rồi! Biết không? Đối với mày như vậy, là căn bản không làm dịu được sự hung ác của tao đối với mày. Vì thế, tao phải chậm rãi hành hạ mày, cho đến khi mày tắt thở mới thôi. Thấy không? Khối đài cao này rộng. Theo tan chảy của băng dưới chân mày, dây da treo trên cổ mày kia sẽ càng ngày

càng chặt! Cẩn thận giẫm lên một chút, mảy ráng sức làm cho băng chậm một tan chút đi! Có điều để tăng thêm lạc thú chơi đùa, tao sẽ động tay chân một chút, mảy cứ chờ mong đi! Ha ha ha...” Hắc Ưng vừa nói xong, hần liền cười lớn xoay người. Huýt gió một tiếng hướng phía ngoài cửa. Sau đó, từ bên ngoài đi vào một người áo đen.

Hắc Ưng lạnh lùng hạ mệnh lệnh với người áo đen kia: “Cho hần mười lăm ml!”

Người áo đen sợ run một cái, do dự mở miệng nói: “... Anh cả, hần...”

“Đồ ăn hại! Ngần ra để làm gì! Tao nói bao nhiêu, chính là bấy nhiêu! Sau khi tiêm xong, lấy cái roi da đặc chế của tao tới. Hôm nay, tao không thể không dạy dỗ thằng đi này, tao nhất định phải cho nó sống không bằng chết!”

Thượng Quan Thập mặt không chút thay đổi nhìn người áo đen kia đẩy chất lỏng màu đỏ trong ống tiêm vào cơ thể mình. Cậu biết mình lần này là trốn không thoát, bởi vì Hắc Ưng kia tuyệt đối sẽ không để cho cậu còn sống đi ra. Bởi vậy, chính cậu đã làm xong dự định ven toàn trong lòng, cùng lắm thì chính là một đường chết. Với cậu mà nói, mình bây giờ đã không còn chuyện gì phải lo lắng nữa rồi. Tả Dục cùng Hữu Dục yêu nhất đã có chỗ dựa tốt nhất. Vì thế cậu có thể thản nhiên đối mặt bất cứ chuyện gì sắp sửa xảy ra. Cậu giờ này chỉ có một nguyện vọng, đó chính là, hi vọng ông trời có thể cho cậu một cơ hội cùng đến chỗ chết với Hắc Ưng.

66. Chương 66

“Hừ! Mày bây giờ còn rất bình tĩnh nha! Sau hai phút, tao xem mày còn có thể bình tĩnh như thế nào? Đây chính là ‘Mị Hoặc’ bên trong ‘Đọa Thiên’, chuyên dạy dỗ những đứa nhỏ không nghe lời. Chờ được hiệu bắt đầu, tao xem mày còn có thể có khí thế như vậy hay không? Thực sự chờ mong a!” Hắc Ưng hai tay ôm ngực, cười lạnh nói.

Rất nhanh, Thượng Quan Thập liền cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa khác thường, dâng lên trong lòng, liền tiếp bắt đầu nhanh chóng lan ra, đến toàn thân. Cậu biết đây là hiệu lực của ‘Mị Hoặc’. Cậu từng tận mắt thấy, mấy đứa bé trai mới vào ‘Đọa Thiên’, bởi vì chống cự không theo, mà bị mạnh mẽ tiêm vào ‘Mị Hoặc’. Sau đó, bọn chúng ngay trong ảo cảnh cùng dục vọng, bị đám khách kia mang đi. Cuối cùng, mấy bé trai này liền đắm chìm vào trong hiệu lực của thuốc...

Theo sự lên cao của nhiệt độ cơ thể Thượng Quan Thập, một trận cảm giác trống rỗng mạnh mẽ sinh ra bên trong. Dục vọng của cậu rốt cuộc ngắc đầu, cậu không ngừng giãy dụa cơ thể, mãnh liệt khát vọng, có thứ gì đó có thể tiến vào trong cơ thể cậu, thay cậu dập tắt ngọn lửa ngọn lửa khí thể bốc cháy. Dần dần, ý thức của cậu bắt đầu trở nên mơ hồ, trong ảo giác, cậu cảm thấy lạnh ngắt của lòng bàn chân dường như có thể làm dịu phần nóng rực trong cơ thể kia. Vì thế, cậu không ngừng cọ khối băng dưới lòng bàn chân, nỗ lực khiến cho khí lạnh thấu xương này đuổi phần dục vọng, cùng với phần lửa nóng kia của cậu đi...

Hàng loạt các động tác của Thượng Quan Thập gia tăng tốc độ tan chảy của khối băng dưới lòng bàn chân. Dần dần, cái dây thừng trên cổ cậu kia bởi vì sự hạ thấp của chiều cao cơ thể, bắt đầu từ từ biến chặt... Đau đớn trên cổ truyền đến, cùng với sự khó thở vì thiếu không khí xuất hiện, cho Thượng Quan Thập một tia ý thức sau cùng: Thì ra khối băng bắt đầu thấp xuống a! Chẳng lẽ cậu cứ như vậy mà chết sao? Cậu đã có chuẩn bị rồi không phải sao? Cậu hình như lại đang nhìn thấy Hiên Viên Diệu bọn họ! Anh, xin lỗi! Xem ra em không cách nào thực hiện di nguyện của anh rồi.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Thập đã rơi vào trạng thái nửa ảo giác, trước mặt cậu xuất hiện khuôn mặt hai lớn hai nhỏ, cùng với anh trai. Thượng Quan Thập nhìn thấy nụ cười khê của bọn họ, bỗng nhiên đánh một cái lạnh run. Sau đó, cậu hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Cậu không ngừng tự nói với mình: Mình hoàn toàn sai rồi. Mình còn chưa thể buông tha, bọn họ sẽ đến cứu mình. Mình còn chưa thể chết được, mình còn chưa thể bay ra. Mình phải sống, sống... Vì thế, Thượng Quan Thập vì để cho chính mình duy trì tỉnh táo, móng tay của hai tay cậu hung hăng chọc vào lòng bàn

tay mình. Lập tức, từng dòng máu tươi đỏ sẫm dọc theo hai cánh tay bị trói ngược của cậu uốn lượn chảy xuống... Đau đớn kịch liệt kích thích thần kinh Thượng Quan Thập, cậu cảm thấy mình rất cuộc có thể tạm thời duy trì tỉnh táo.

Mà Hắc Ưng xem cuộc vui ở một bên cũng ý thức được mục đích của Thượng Quan Thập, hần cười lạnh một tiếng, đi lên phía trước, dùng roi da đè hàm dưới của Thượng Quan Thập: “Nhìn xem, sắc đỏ này chiếu lên trên làn da tuyết trắng của mày thật đúng là đẹp a! Mày muốn duy trì tỉnh táo sao? Vậy tao giúp mày một chút đi! Không biết roi da này sau khi đánh lên người mày, lại sẽ là một phen cảnh đẹp thế nào đây? Nhưng mà mày yên tâm, đây là roi đặc chế, nó sẽ không lưu lại vết sẹo trên thân thể xinh đẹp của mày. Nó sẽ chỉ làm dưới da mày tụ huyết mà thôi! Mày là thầy thuốc, hẳn biết cái gì là tụ huyết dưới da đi! Nếu một đạo lại một đạo sắc đỏ tím chiếu lên làn da trắng như tuyết của mày, hẳn là so với màu đỏ này còn đẹp hơn đi! Mày cứ hảo hảo chờ mong tỉnh táo của mày đi!”

67. Chương 67

Sau khi Hắc Ưng nói xong, hần một phen xé rách quần áo lót của Thượng Quan Thập. Dù cho nước da Thượng Quan Thập vì ảnh hưởng của dược vật mà trở nên ửng hồng, trở nên nóng như lửa, nhưng vừa tiếp xúc không khí lạnh lẽo xung quanh, cậu vẫn là đánh một cái lạnh run. Thượng Quan Thập chậm rãi quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía Hắc Ưng, dùng lý trí còn sót lại châm biếm nói: “Đồ vô dụng... Ông chẳng qua... chẳng qua chính là... tra tấn tôi thôi... Ông còn có thể làm cái gì chứ... Hừ hừ... Cho dù tôi chết... Ông cũng không thay đổi... thay đổi được sự thực ông là... ông là thái giám... Ha ha ha... Ông thật đúng là một đồ vô dụng...”

Lời nói của Thượng Quan Thập lại một lần nữa hung hăng châm vào tự tôn của Hắc Ưng. Hần tức giận đến mức cả người phát run, dùng hết khí lực toàn thân quát roi về phía Thượng Quan Thập, một roi lại một roi đánh lên cơ thể gầy yếu của Thượng Quan Thập. Tiếng roi “bộp – bộp – bộp”, trong kho hàng rộng lớn mà trống trải lộ ra vẻ cực kỳ vang dội, cực kỳ làm cho kẻ khác táng đờm kinh hồn.

Hắc Ưng vừa quát, còn vừa gào thét: “Mày thằng đĩ này, mày còn tiếp tục chê bai tao sao! Xem thường tao sao! Tao cho mày châm biếm, tao cho mày xem thường, tao xem mày còn có sức để mắng tao không? Tao đánh chết mày thằng đĩ này! Mày cùng với anh trai mày, đáng chết như nhau...”

Theo một roi lại một roi Hắc Ưng quát đến, trên thân Thượng Quan Thập xuất hiện một đạo lại một đạo tụ huyết màu tím đỏ, rất làm cho người ta sợ hãi! Thượng Quan Thập bởi vì ảnh hưởng của ‘Mị Hoặc’, làn da của cậu trở nên đặc biệt mẫn cảm, mỗi một roi quát xuống, cậu chẳng những không cảm thấy đau đớn, ngược lại cảm thấy một trận lại một trận khoái cảm. Vì thế, cậu cắn thật chặt môi dưới của mình, không để mình phát ra cái loại tiếng rên rỉ làm kẻ khác cảm thấy buồn nôn này. Làm bác sĩ, cậu biết rõ, cho dù bản thân không có cảm giác đau, thế nhưng, thân thể cậu dưới sự kích thích đồng thời của dược vật cùng vết thương do roi, là không chống đỡ được bao lâu. Vì thế, Thượng Quan Thập vì duy trì tỉnh táo, cậu không ngừng nguyện rửa trong đầu kẻ thù trước mắt. Cậu nỗ lực dùng sự căm hận mãnh liệt để làm dịu tất cả khó chịu trên người, để mà chống đỡ chính mình. Không biết, một tia cười lạnh mang theo ý tứ khinh bỉ mãnh liệt nổi lên nơi khóe miệng của cậu.

Nụ cười khê kia đối với Hắc Ưng mà nói, không thể nghi ngờ là trên tuyết thêm sương. Khi Hắc Ưng nhìn thấy người bị mình tra tấn vẫn còn một bộ biểu tình mỉa mai, hần cảm giác vũ nhục sâu sắc tăng nhanh tốc độ quát trên tay, dường như mỗi một roi đều muốn đưa người trước mặt này vào chỗ chết...

Từ từ, ý thức của Thượng Quan Thập bắt đầu phân tán, cậu buông ý thức, dần dần lâm vào trạng thái nửa hôn mê...

Mà lúc này hai tên đàn em ở ngoài nhà kho, bọn họ vừa nghe tiếng roi kinh tâm, vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Này! Anh cả có phải điên rồi hay không. Hắn còn đánh tiếp như vậy, tiểu mỹ nhân kia chắc chắn xong đời! Tao còn hi vọng anh cả thưởng cậu ta cho bọn mình!”

“Đừng có nằm mơ! Mày không nghe thấy anh cả vừa mới nói sao! Người kia chính là người đã phế đi anh cả, anh cả uất ức nhiều năm như vậy, không chừa cậu ta chết mới là lạ! Hơn nữa hắn vừa mới tiêm vào người kia mười lăm ml ‘Mị Hoặc’ nha! Người bình thường năm ml cũng đã không được, huống chi là mười lăm ml. Vậy không rành rành là muốn mạng nhỏ của người kia sao?”

“Mẹ ơi! Mười lăm ml! Cậu ta tuyệt đối sẽ vỡ mạch máu! Anh cả không phải quá độc ác sao. Người ta da mỏng thịt mềm, sao có thể chống lại hành hạ của hắn như vậy? Tiểu mỹ nhân kia khẳng định chết chắc rồi!”

“Mày nói ai chết chắc rồi!” Hiên Viên Long Nhật đứng ở sau lưng một gã đàn em, lạnh lùng mở miệng hỏi.

68. Chương 68

Hai người kia kinh ngạc quay đầu lại. Khi bọn hắn nhìn thấy đoàn người Hiên Viên Long Nhật bọn họ, mỗi người mang súng đứng ở phía sau hai người bọn hắn, lập tức song song quỳ xuống, không ngừng xin tha.

“Xin đừng nổ súng, không nên giết bọn tôi, chuyện không liên quan tới chúng tôi! Đây là anh cả ép bọn tôi! Thật sự chuyện không liên quan tới chúng tôi...”

Nghe được trong kho hàng truyền đến tiếng roi rõ ràng có thể phân rõ, Nam Cung Diễm một cước đá văng hai tên đàn em đã mất hồn mất vía kia. Hắn không để ý ánh mắt ngăn lại của Hiên Viên Long Nhật cùng với Hiên Viên Diệu, dẫn đầu đẩy cửa chính nhà kho ra.

Một tiếng “rầm”, cánh cửa cũ nát bị Nam Cung Diễm một cước đá văng. Bụi đất bay lên, một mảnh dày đặc. Khi hắn rút cuộc thấy rõ tình cảnh trước mặt, trong nháy mắt, Nam Cung Diễm giống như ma quỷ hóa thân địa ngục, sắc mặt dữ tợn đáng sợ. Ánh mắt đỏ tươi của hắn phần nộ nhìn về phía Hắc Ưng đang cầm trong tay roi da, tựa như một giấy sau, Hắc Ưng sẽ bị hắn xé rách tan tành.

Hiên Viên Diệu cùng với Hiên Viên Long Nhật bọn họ theo sau vào, cũng giống như núi lửa phun trào, khói đặc nổi lên bốn phía, ánh lửa ngút trời.

Hắc Ưng kinh ngạc nhìn về phía người tới, kinh nghiệm xã hội đen hàng năm nói cho hắn biết, nguy hiểm đã tới gần. Ngay sau đó hắn nhanh chóng dùng roi da siết cổ Thượng Quan Thập, hung tợn nói: “Bọn mày đừng tới đây! Nếu bọn mày muốn nó sống sót, để đàn em của tao lái một chiếc xe vào đây. Nếu không tao sẽ đẩy khối băng này ra, như thế, thằng đi này liền chết chắc! Bọn mày suy nghĩ đi! Là để cho thằng đi này chôn cùng, hay là bọn mày thả tao, chọn một đi!”

Nhìn Thượng Quan Thập hấp hối trong lòng Hắc Ưng, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung tìm đầu rỉ máu! Bọn họ nói cho chính mình: Thà rằng thả ma quỷ kia, cũng không thể để cho Thập có bất kỳ nguy hiểm gì. Vì thế, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm trao đổi một ánh mắt. Sau đó, Nam Cung Diễm đang chuẩn bị đi ra ngoài lái xe, Hiên Viên Long Nhật dùng ánh mắt của mình ngăn hắn lại: Dù cho anh thả Hắc Ưng, Thượng Quan Thập cũng không thể sống! Tin em, em có biện pháp!

Trong nháy mắt ra hiệu của Hiên Viên Long Nhật, hắn ngay ở phía sau mình làm một cái ra dấu tay với một trong những đồng nghiệp của hắn. Lập tức sau một tiếng súng “pằng”, Hắc Ưng ôm tay phải nắm roi, suy sụp quỳ xuống đất, mặt đất một mảnh màu đỏ.

Trông thấy thế cục đã được nắm giữ. Nam Cung Diễm tức giận khí thế chạy đến phía Hắc Ưng, một trận quyền đấm cước đá với gã, bỏ đá xuống giếng tiêu chuẩn. Mà Hiên Viên Diệu thì nhanh chóng chạy tới bên người Thượng Quan Thập. Khi hắn nhìn thấy bộ ngực Thượng Quan Thập khê phập phồng, hắn rút cuộc buông được tảng đá lớn trong lòng. Thật tốt quá! Thập còn sống!

Hiên Viên Diệu thật cẩn thận cởi hai tay bị trói cao, cùng với sợi dây thừng mảnh trên cổ kia của Thượng Quan Thập. Sau đó, hắn liền nhẹ nhàng ôm Thượng Quan Thập vào trong lòng mình, cẩn thận kiểm tra. Bởi đụng chạm, thân thể Thượng Quan Thập vì đau đớn mà khẽ run rẩy. Hiên Viên Diệu bắt đầu trở nên không biết làm sao, hắn đành phải run rẩy giải thích với Thượng Quan Thập đã nửa hôn mê: “Tôi biết cậu rất đau... Thế nhưng... cậu nhin một chút... Để cho tôi xem thử vết thương của cậu, có được không?”

69. Chương 69

Hơi thở nam tính đặc hữu của Hiên Viên Diệu chậm rãi tản ra trên mặt Thượng Quan Thập. Đối với Thượng Quan Thập đã hãm sâu vào được lực của ‘Mị Hoặc’ mà nói, không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa. Ngọn lửa dục vọng trong cơ thể cậu kia cháy càng thêm rực... Thượng Quan Thập rơi vào ảo tưởng đã không còn cảm giác đau, dưới sự khống chế của ‘Mị Hoặc’, cậu không tự chủ được vòng quanh nơi phát ra hơi thở, giãy dụa một hồi trong lòng Hiên Viên Diệu, hai mắt sương mù đầy nước, thổ khí như lan (1) nỉ non nói: “Mau... Mau cho tôi... Tôi nóng quá... nóng quá... Giúp tôi... Tôi muốn...”

Trong nháy mắt, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm bọn họ toàn bộ sững sờ tại chỗ. Hiên Viên Diệu nhìn trong lòng, thân hình hiện đây *** ứng hồng của Thượng Quan Thập, thấp thoáng dưới vô số đạo dấu vết màu tím đỏ, càng lộ vẻ đẹp dễ mị hoặc. Còn có rên rỉ tựa như cầu xin kia, đều mang theo hấp dẫn trí mạng. Nhìn cảnh đẹp ảo tưởng suốt tám năm trước mắt, hắn thiếu chút nữa không khống chế được. Nhưng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại của hắn, không tiếng động lên án chính hắn: Mày thật đúng là tên khốn kiếp! Thập cũng biến thành như vậy! Minh tại sao còn có thể có dục vọng với cậu ấy, vậy không phải là giống như gã Hắc Ưng kia sao?

Vì thế, Hiên Viên Diệu hít sâu một hơi. Sau đó, hắn liền cởi áo khoác âu phục của mình, mặc vào cho Thượng Quan Thập trong lòng. Cũng chặn lại cho hắn, ánh mắt ở hắn xem ra sở hữu tươi đẹp mà lòng dạ bất chính.

Hiên Viên Diệu lại kiểm tra Thượng Quan Thập trong lòng. Ừ! Tốt lắm. Che rất tốt! Mới không tiện nghi các người a! Sau khi hắn nói xong trong lòng như thế, hắn quay đầu nhìn về phía Hắc Ưng đã vết thương met met, chật vật không chịu nổi trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Mày làm gì với cậu ấy? Cậu ấy sao lại biến thành như vậy?”

“Hừ!” Hắc Ưng không cam lòng phát qua, không rảnh mà để ý.

“Tôi nói, tôi nói, tôi biết, tôi biết!” Một gã đàn em của Hắc Ưng tranh lập công chuộc tội.

“Anh cả cho cậu ta mười lăm ml ‘Mị Hoặc’. Đó là... Đó là chuyên môn dạy dỗ tay mới trong ‘Đọa Thiên’ dùng. Bình thường năm ml cũng đã là cực hạn. Mà anh cả lại dùng mười lăm ml... Tôi đã nói với anh, không thể dùng nhiều như vậy. Anh cả lại không nghe... Hắc hắc! thật không hổ là Mị Hoặc, nếu anh cả còn là đàn ông, hẳn đã sớm nhào tới rồi... Ai u...”

Gã đàn em kia ôm đầu, sợ hãi nhìn về phía nắm đấm của Hiên Viên Long Nhật. Hắn biết mình lại nói lời không nên nói! Vì thế hắn lập tức một bộ chân chó quỳ xuống, vừa dập đầu, vừa nói nói: “Tôi sai rồi, không nên giết tôi. Tôi nói, tôi nói! Hẳn tiêm vào được vật đã sắp một giờ. ‘Mị Hoặc’ này là ‘Đọa Thiên’ đặc chế, không có thuốc giải. Chỉ có cùng đàn ông... cùng đàn ông lên giường, mới có thể giải... Nếu không, cậu ta tuyệt đối sẽ vỡ mạch máu mà chết...”

Nghe xong lời của người kia, Hiên Viên Long Nhật hiểu rõ nhìn thoáng qua Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm. Sau đó hắn quay đầu, nói với một trong những đồng bọn: “Thánh, trói chặt Hắc Ưng cùng với hai người kia, vứt thẳng đến cửa tổng bộ Huyết Sát minh. những người khác đều đi về trước đi!”

“Chậm đã!” Hiên Viên Diệu đột nhiên lên tiếng, ngăn trở kế hoạch của em trai. Lập tức, Hiên Viên Long Nhật nhìn về phía anh cả của hắn, tràn ngập khó hiểu cùng nghi hoặc.

Chú thích

(1) thổ khí như lan: hơi thở tựa như hương hoa lan, chỉ hơi thở của mỹ nhân ↑

70. Chương 70

“Diễm, anh ôm Thập! Tôi còn có một việc chưa làm xong.” Hiên Viên Diệu vừa nói, vừa thật cẩn thận đặt Thượng Quan Thập vào trong lòng Nam Cung Diễm. Sau đó, hắn liền lấy ra một cái bình sứ màu đen, đi đến đứng lại trước mặt Hắc Ưng. Hắn từ trên cao nhìn xuống Hắc Ưng chặt vật không chịu nổi, đổ một viên thuốc màu đen ra. Sau đó, hắn ngồi xổm xuống, cũng rất nhanh nắm hàm dưới của Hắc Ưng, nhét viên thuốc vào trong.

Hắc Ưng cuối cùng cũng kịp phản ứng, gã không ngừng dùng ngón tay móc yết hầu, hi vọng có thể nhổ viên thuốc kia ra. Nhưng hành vi của gã chỉ là vô dụng, viên thuốc sớm bị cơ thể gã tiêu hóa hấp thu.

Hiên Viên Diệu cười lạnh nhìn chằm chằm vào hành động của Hắc Ưng. Bỗng nhiên, hắn lạnh lạnh mở miệng nói: “Mày không cần uống phí hơi sức! Đây chính là viên thuốc tao nghiên cứu tám năm trước, vào miệng liền tan. Mày đã hạ thuốc bà xã tao, xem như có qua có lại, tao không cho mày một viên cũng không được. A! Đúng rồi! Đã quên nói cho mày, tao trước kia là chuyên nghiên cứu khoa não. Bởi vậy, tao đã nghiên cứu một số thuốc ức chế tế bào não sinh trưởng. Một viên mày nuốt kia, không những ức chế nguyên tế bào thần kinh của mày, hơn nữa còn sẽ gia tốc sự thoái hoá của tế bào não. Tao nói như thế mày có thể không hiểu rõ, đơn giản mà nói chính là khiến cho não tê liệt. Ủ! Mày hình như là vật thí nghiệm thuốc đầu tiên, rất chờ mong a!Ok! Long Nhật, chú có thể dẫn gã đi rồi!”

Trong nháy mắt Hiên Viên Diệu ngừng nói, Hắc Ưng đã ngất đi rồi. Mà những người khác thì lại là không ngừng bốc mồ hôi như thác, trong lòng đồng thời nghĩ: Trời ạ! May là mình không phải là kẻ địch của hắn, nếu không thật đúng là thảm a!

Cuối cùng, Hiên Viên Long Nhật mang theo Hắc Ưng đã chết ngất rút đi. Mà Hiên Viên Diệu cùng với Nam Cung Diễm đang ôm Thượng Quan Thập đi tới một gian được ngăn trong nhà kho, chuẩn bị giải dược lực của ‘Mị Hoặc’ cho Thượng Quan Thập.

Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm hai người, vẫn nhìn gian phòng coi như ngăn nắp này, đều thở dài một hơi trong lòng. Mặc dù chính bọn họ vẫn luôn luôn ảo tưởng có thể lại lần nữa ôm Thượng Quan Thập, nhưng không có nghĩ đến chính là tiến hành dưới tình huống như vậy.

Hiên Viên Diệu cầm lấy kiện áo khoác trên người Thượng Quan Thập, cũng phủ trên mặt đất. Sau đó, hắn liền dùng ánh mắt ra hiệu cho Nam Cung Diễm: Thả Thập xuống đất đi! Sau đó, Nam Cung Diễm liền thật cẩn thận buông Thượng Quan Thập, cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cậu, dịu dàng hỏi: “Thập, tỉnh tỉnh! Cậu thế nào? Có ổn không?”

Thượng Quan Thập đang lâm vào trạng thái nửa hôn mê lại bởi vì hơi thở của đàn ông mà mà tỉnh lại. Cậu run run vươn hai tay, cũng dùng sức ôm nơi phát ra hơi thở. Cậu không ngừng vừa cọ xát, vừa nỉ non: “Mau cứu cứu tôi... Tôi sắp chết cháy... Cơ thể nóng quá... nóng quá... Cứu cứu tôi...”

71. Chương 71

Hiên Viên Diệu ở bên cạnh qua giúp, hắn cởi tất cả quần áo trên người Thượng Quan Thập... Bởi vì lời mời ngọt ngào mà hấp dẫn của Thượng Quan Thập, chỉ chớp lát, ba người bọn họ đã là thẳng thân gặp lại. Thượng Quan Thập như trước mắc trên người Nam Cung Diễm, mặc cho nụ hôn cùng vuốt ve của Nam Cung Diễm cùng Hiên Viên Diệu.

Giờ khắc này, cậu đã rơi vào ảo giác, cũng không biết người lúc này là ai, nhưng cậu biết bất luận đụng chạm nào của bọn họ, đều có thể giảm bớt phần lửa nóng trong cơ thể mình... Vì thế, dưới sự đụng chạm dịu dàng của bọn họ, Thượng Quan Thập bắt đầu thoải mái rên rỉ : “A... Ừm... Ừm...”

Để không chạm phải vết thương đau của Thập, mỗi một nụ hôn, mỗi một cái vuốt ve của bọn họ đều là dịu dàng như thế, cẩn thận như thế. Cuối cùng, Nam Cung Diễm nhìn không được, hắt một cái xoay người, làm cho Thượng Quan Thập ngồi ở trên đùi của mình.

Hiên Viên Diệu ở phía sau Thượng Quan Thập lập tức hiểu được ý đồ của Nam Cung Diễm. Để không cho Thượng Quan Thập bị thương, Hiên Viên Diệu vòng quanh hai tay Thượng Quan Thập, cố ý xẹt qua thù du mẫn cảm mà đỏ tươi của cậu, bắt đầu từ từ xuống dưới, từng chút từng chút, cho đến lúc xoa đến dục vọng đã sớm cứng ngắc. Hiên Viên Diệu bắt đầu từ chậm đến nhanh vừa xoa, vừa cọ xát...

“A... A... Ừm...”, Thượng Quan dưới sự thúc đẩy của dục vọng, gương cổ trắng nõn lên, bật ra tiếng rên rỉ.

Ngay sau đó, ngón tay của Nam Cung Diễm từ từ đi vòng qua cúc hậu phía sau Thượng Quan Thập, hắt thăm dò đưa vào một ngón tay. Sít chặt phi thường cùng với lửa nóng, khiến cho hắt nhìn không được lại thêm một ngón, hai ngón... Cuối cùng, Nam Cung Diễm ý thức được Thượng Quan Thập đã tới cực hạn. Vì thế, hắt sau khi rút tất cả ngón tay của mình, bỗng nhiên động thân một cái, dục vọng của hắt cuối cùng cũng tiến vào dũng đạo nóng như lửa kia...

“A...” Một tiếng thét chói tai của Thượng Quan Thập, ngăn trở ý đồ kế tiếp của Nam Cung Diễm. Thượng Quan Thập bởi vì đau đớn mà mãnh liệt co rút nơi tiếp nhận dị vật. Mà Nam Cung Diễm lại vì cảm giác siết chặt đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa không khống chế được. Vì thế, Nam Cung Diễm rất nhanh hôn Thượng Quan Thập, tinh tế nhấm nháp từ nhanh tới chậm, ý đồ để cho cậu trầm tĩnh lại. Cuối cùng, Thượng Quan Thập từ từ tiếp nhận sự tiến nhập của Nam Cung Diễm. Nam Cung Diễm bắt đầu chậm rãi luật động... Thượng Quan Thập dưới sự kích thích một trước một sau của bọn họ, hoàn toàn đắm chìm, cuối cùng phóng ra dục vọng của mình. Đồng thời, một dòng nước ấm cũng phun ra ở trong chỗ sâu nhất của cơ thể cậu.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn dị thường đỏ tươi của Thượng Quan Thập, Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm cũng không cho cậu một cơ hội để tạm nghỉ. Kế tiếp, Hiên Viên Diệu đỡ Thượng Quan Thập vào trong lòng mình. Bởi vì tiểu huyết của Thượng Quan Thập trải qua mở rộng vừa rồi, đã trở nên trắng mịn mà ẩm ướt, vì thế dục vọng cứng ngắc của Hiên Viên Diệu, dễ dàng liền tiến vào trong cơ thể Thượng Quan Thập, cũng hợp hai làm một với cậu... Dưới các cú nhấp từ chậm tới nhanh của Hiên Viên Diệu, cùng với ma sát ấm áp của ngón tay Nam Cung Diễm, Thượng Quan Thập lại một lần nữa rơi vào vòng xoáy ***, không thể tự thoát ra được...

Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm cứ như vậy đối chỗ nhau, giữ lấy tình yêu của bọn họ. Bọn họ không ngừng ở trong cơ thể sít chặt mà nóng như lửa của Thượng Quan Thập, phát tiết dục vọng mà mỗi người đều đã kiềm chế tám năm.

Tiếng rên rỉ mê hoặc quyến rũ, tiếng thở dốc ồ ồ, cùng với tiếng va chạm thể xác giống như nguyên thủy nhất của giới tự nhiên, hòa âm chân thực nhất, trong gian phòng nhỏ nhỏ này không ngừng mà được soạn lên, không ngừng được diễn tấu...

72. Chương 72

Hiên Viên Long Nhật dựa vào ô tô, vừa phun vòng khói, vừa chờ ba người đang chăm chỉ cày cấy trong kho hàng. Trong óc của hắt còn thiên mã hành không nghĩ: Không biết Thập còn có thể mang thai hay không a! Nếu như anh cả bọn họ lần này lại gieo giống thành công, mình không phải lại sẽ thêm mấy đứa cháu đáng yêu sao? Trời ạ! Vừa nghĩ tới lại có mấy quỷ nhỏ đáng yêu, gọi mình chú, mình cũng sắp muốn hôn mê rồi!

Nam Cung Phong đột nhiên xuất hiện cắt ngang ảo tưởng của Hiên Viên Long Nhật: “Long Nhật, sao chỉ một mình chú? Diễm bọn họ đâu?”. Nam Cung Phong vừa lo lắng, vừa muốn bước vào trong kho hàng xem kết quả.

“Anh hai, anh cả đâu?” Hiên Viên Liệt đi theo Nam Cung Phong, cũng muốn đi xem nguyên do.

“Anh Phong, Liệt, đừng nói tôi chưa nhắc nhở mấy người nha! Anh cả ba người bọn họ đang bề bộn bên trong a! Đến giờ, bọn họ tự nhiên sẽ đi ra, mấy người cũng không nên đi quấy rầy chuyện tốt của bọn họ!” Hiên Viên Long Nhật trộm cười ngăn cản Nam Cung Phong cùng Hiên Viên Liệt.

“...” Nghe xong lời nói có ý nghĩa ám chỉ mạnh mẽ của Hiên Viên Long Nhật, Nam Cung Phong không mở miệng nói chuyện nữa. Hắn chỉ là đi đến bên cạnh xe, cũng châm một điếu thuốc lá, bắt đầu nuốt mây phun khói. Mà Hiên Viên Liệt thì lại là đứng ở một bên, bấm di động báo bình an về nhà.

Mà Giang Hoa ở bên cạnh nhưng cũng không có hưởng thụ như bọn họ. Hắn mang hối hận cùng tự trách ép buộc chính hắn mở miệng hỏi: “Thập... cậu ấy có ổn không?”

Hiên Viên Long Nhật mang theo ánh mắt ý tứ khiến trách nặng nề liếc Giang Hoa một cái. Sau đó, hắn chậm rãi phun ra một ngụm khói trắng, không chút để ý đáp: “Nhờ anh ban tặng, Thập rơi vào trong tay loại người cặn bã như vậy còn có thể còn có thể ổn sao? Không chết cũng đã rất may mắn rồi!”

Sau khi nói xong những lời này, Hiên Viên Long Nhật liền phun ra điếu thuốc trong miệng, cũng dùng chân nghiền mấy cái trên mặt đất. Trong nháy mắt kia, Giang Hoa dường như nhìn thấy Hiên Viên Long Nhật nghiền không phải là điếu thuốc mà là chính hắn.

Giang Hoa cũng không nói nữa, hắn chỉ là ôm tình cảm phức tạp đứng ở một bên. Hắn ngửa đầu nhìn trời xanh, bức nước mắt tràn mi ra vào trong. Hắn biết, hắn lần này chẳng những vĩnh viễn mất đi tư cách có được Thượng Quan Thập, hơn nữa còn mất đi tín nhiệm cùng tình bạn bè của mọi người đối với hắn.

Qua hồi lâu, một tiếng “két”, cửa nhà kho cuối cùng cũng được mở ra. Hiên Viên Diệu ôm Thượng Quan Thập đang mê man đi ra. Hiên Viên Long Nhật, Nam Cung Phong cùng với Hiên Viên Liệt lập tức đón, chỉ lưu lại Giang Hoa một mình cô độc đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Giang Hoa không dám tiến lên, hắn chỉ là xa xa, tràn ngập áy náy ngóng nhìn. Bởi vì hắn thấy được vết dây nhìn thấy mà giật mình trên cổ Thượng Quan Thập kia, hắn cũng thấy được vết máu loang lổ trên bàn tay Thượng Quan Thập. Mà này đó mới chỉ là những gì hắn thấy được thôi. Hắn sâu sắc biết vết thương trên người Thượng Quan Thập tuyệt đối không chỉ có ngần này. Từ sắc mặt phát xanh, cùng với đôi môi tái nhợt của cậu cũng có thể thấy được, hắn là còn có rất nhiều, rất nhiều.

Nam Cung Diễm sau khi nhìn thấy Giang Hoa, nhanh chóng chạy tới, một quyền mạnh đánh vào bụng Giang Hoa. Sau đó, hắn lạnh lùng nói: “Một quyền này là mày nợ Thập!”. Nói xong, Nam Cung Diễm cũng không quay đầu lại mà đi.

Mà Hiên Viên Diệu thì ôm Thập đi qua người hắn, y chỉ là lạnh nhạt Giang Hoa một cái, cũng không nói lời nào, liền trực tiếp lên xe. Sau đó, hai chiếc xe hơi phát động, cuốn bụi rời đi.

Giang Hoa ôm bụng, nhìn về phương hướng ô tô biến mất, rất lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Lúc này đây, hắn rốt cuộc không thể nhịn xuống áy náy cùng đau đớn mãnh liệt trong lòng, nước mắt hối hận tràn mi mà ra...

73. Chương 73

Sáng sớm ngày hôm sau. Thượng Quan Thập từ từ tỉnh lại. Khi cậu hồi tưởng lại chuyện phát sinh ngày hôm qua, cậu bỗng nhiên ngồi dậy. Thế nhưng, hông của cậu còn chưa có cong được ba mươi độ, liền có một trận cảm giác co rút đau đớn truyền đến. Bất đắc dĩ, cậu đành phải lại nằm xuống.

Thượng Quan Thập nhớ mang máng có người cứu cậu, thế nhưng chuyện xảy ra sau đó, cậu cố nhớ lại cũng không ra. Cậu lắc lắc đầu của mình, theo bản năng nhìn về phía bên giường. Cậu phát hiện Hiên Viên Diệu và Nam Cung Diễm đều đang gục ở chỗ này. Trong nháy mắt, một trận cảm động nảy lên trong lòng, nước mắt ức chế không được rốt cuộc tràn mi mà ra, thấm ướt gối đầu bên tai.

Hiên Viên Diệu tỉnh lại trước tiên, sau khi nhìn thấy Thượng Quan Thập đang khóc, hấn sốt ruột mà quan tâm nói: “Thập! Làm sao vậy? Có phải nơi nào đau hay không?”

Thượng Quan Thập lắc lắc đầu, nước mắt chảy càng nhiều. Lúc này, Nam Cung Diễm cũng đã tỉnh lại. Nhìn thấy tình hình này, bọn họ lập tức mang theo vẻ mặt lo lắng, mỗi người một bên đỡ Thượng Quan Thập dậy.

“Là chỗ nào đau sao? Gã lang băm chết tiệt kia! Hấn không phải nói không có gì trở ngại sao?” Nam Cung Diễm phát giận lên người bác sĩ đáng thương tối hôm qua kia.

“Tôi... không có việc gì, tôi chỉ là cảm động thôi! Cảm ơn! Vô cùng cảm ơn!” Sau khi nói xong những lời này, Thượng Quan Thập liền dùng hai tay che mặt mình, bắt đầu lên tiếng khóc lớn. Giờ khắc này, cậu cuối cùng cũng hiểu rõ, nguy trạng của cậu mười mấy năm qua rốt cuộc bị hai người kia xé rách. Ở trước mặt bọn họ, cậu không cần lại che giấu chính mình nữa, cậu có thể yên tâm đi ý lại vào bọn họ, đi tin tưởng bọn họ. Bởi vì bọn họ tuyệt đối sẽ không phản bội cậu, cũng sẽ không vứt bỏ cậu mà đi. Vì thế cậu muốn khóc, muốn lớn tiếng khóc, vì quá khứ sắp từ biệt mà khóc. Thì ra, ý lại cùng bị ý lại đều là một loại hạnh phúc...

Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm tựa hồ cảm nhận được tâm tình của Thượng Quan Thập lúc này, bọn họ cũng không nói lời nào, chỉ là cùng nhau ôm Thượng Quan Thập, cùng nhau nói tạm biệt với thế giới khép kín của cậu.

Hồi lâu, Thượng Quan Thập ngưng khóc. Nhìn thấy cậu ánh mắt đỏ hồng, Nam Cung Diễm do dự hỏi: “Thập, cậu còn nhớ rõ... nhớ rõ chuyện ngày hôm qua không?”

“...” Thượng Quan Thập cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó cậu buồn rầu đáp lại: “Trí nhớ của tôi chỉ có trước khi tôi bị Hắc Ứng đánh bất tỉnh, còn sau đó xảy ra chuyện gì tôi không có ấn tượng...” Nói tới đây, Thượng Quan Thập bởi vì nhớ tới khuôn mặt dữ tợn của Hắc Ứng mà run run một cái.

Nam Cung Diễm vội vàng ôm chặt cậu, an ủi: “Không có việc gì, yên tâm! Hắc Ứng sẽ không còn tới tìm cậu nữa!”

Bởi vì tín nhiệm, Thượng Quan Thập tin tưởng lời nói của bọn họ. Vì thế, cậu hỏi tiếp: “Tả Dực và Hữu Dực biết tôi không sao chưa? Sau ngày hôm qua, có phát sinh cái gì không? ‘Mị hoặc’ trong cơ thể tôi là lang băm mà các anh nói kia giải sao? Còn có, quần áo của tôi cũng là các anh đổi à?”

Câu hỏi liên tiếp của Thượng Quan Thập giống như bom dữ, không ngừng nổ tung bốn phía Nam Cung Diễm. Liên tiếp nổ đến mức hấn linh hồn xuất khiếu, mắt hấn mất vía. Mà Thượng Quan Thập thì lại là khuôn mặt dẫu chấm hỏi nhìn Nam Cung Diễm, tràn đầy không hiểu.

“Tả Dực cùng Hữu Dực và mọi người bọn họ, buổi chiều sẽ tới. Về phần chuyện đã xảy ra sau đó, đã là chuyện quá khứ, không cần đề cập tới! Trái lại bộ dáng cậu bây giờ vết thương đầy người, hai đứa nhóc nhìn thấy, không khóc như mưa mới là lạ! Vì thế bọn tôi thay áo ngủ kín cho cậu, ít nhất có thể lừa dối qua cửa. Không nghĩ nhiều như thế! Đến, uống nước đi! Cậu tối hôm qua thể nhưng sốt cả một đêm, bây giờ cần bổ sung một chút lượng nước nha!” Hiên Viên Diệu hợp thời mà khéo léo kéo đề tài nói chuyện.

74. Chương 74

“Cảm ơn!” Thượng Quan Thập mỉm cười đỡ lấy cái chén thủy tinh trên tay Hiên Viên Diệu.

“Đúng rồi, Giang Hoa... hắn vẫn luôn ở ngoài cửa, cậu... muốn gặp hắn không? Nếu cậu muốn gặp hắn, tôi giúp cậu gọi hắn vào.” Hiên Viên Diệu vẻ mặt thận trọng.

“...” Tay Thượng Quan Thập nắm chén nước dừng một chút, trầm mặc không nói gì.

“Tên khốn kia có cái gì tốt mà gặp. Thập, cậu không cần để ý đến y! Y cho dù là chờ một đêm, cũng là y tự tìm. Tôi giúp cậu đi đuổi y đi!” nói xong, nói xong, Nam Cung Diễm đứng dậy liền đi hướng phòng khách. hắn lại bị Thượng Quan Thập vươn một bàn tay giữ chặt.

Thượng Quan Thập đầu cũng không ngẩng lên nhỏ giọng nói: “Không! Để cho anh ta vào, tôi muốn nói chuyện với anh ta!”

Lập tức, lửa giận của Nam Cung Diễm bốc lên. Hắn vừa muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Hiên Viên Diệu làm nghen lại. Sau đó, tiếng nói nghiêm túc của Hiên Viên Diệu cất lên bên tai Thượng Quan Thập.

“Được rồi! Tôi và Diễm đi gọi hắn, cậu một mình nói chuyện với hắn. Bọn tôi ở ngay phòng khách, nếu có chuyện gì, nhất định phải gọi chúng tôi, biết không?”

“Ừ!” Thượng Quan Thập gật đầu nhận lời, sau đó, cậu đưa mắt nhìn bóng lưng của Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, cho đến khi bọn họ biến mất ở cửa.

Đi tới phòng khách, Hiên Viên Diệu mở cửa phòng khách ra. Hắn lạnh lùng nói với Giang Hoa đang ở ngoài cửa: “Đi đi! Chỉ có mười phút!”

Giang Hoa lập tức cũng không quay đầu lại vọt vào phòng Thượng Quan Thập.

“Hừ, tiểu Thập Thập chính là mềm lòng! Nếu như tôi sớm báo cảnh sát, không cho hắn mấy năm tù, tôi mới khó hã giận a!” Nam Cung Diễm ngồi trên sô pha, hai chân tréo nguẩy oán giận.

“Đây là chuyện giữa Thập và Giang Hoa, chúng ta không thể can thiệp. Có điều, bởi vì thiện lương của Thập, Giang Hoa... hắn có lẽ cả đời cũng không thể an tâm đi!” Hiên Viên Diệu theo quán tính đốt lên một điếu thuốc lá.

Hai người bọn họ không nói gì thêm, chỉ là yên lặng chờ đợi trong phòng khách.

Giang Hoa đứng trong phòng của Thập, nhìn nhìn Thượng Quan Thập ánh mắt vẫn đỏ hồng, tiếng nói run run phá vỡ yên tĩnh ngập phòng.

“Thập... Tôi... xin lỗi! Tôi biết... tôi không có tư cách lại đến gặp cậu, nhưng tôi vẫn là muốn nói với cậu tiếng ‘xin lỗi’...”

Ánh mắt trong suốt của Thượng Quan Thập nhìn về phía Giang Hoa, chậm rãi nói: “Không, tôi cũng có sai. Có lẽ chính là lỗi của tôi, giữa chúng ta mới biến thành như thế này... Tôi sai ở hắn là nên sớm một chút cự tuyệt tâm ý của anh, sai ở coi tình yêu của anh xem như tình bằng hữu. Vì thế, hắn là tôi phải nói tiếng ‘xin lỗi’ trước...”

Nhìn ánh mắt chân thành của Thượng Quan Thập, Giang Hoa vì không kiềm chế được đau đớn cùng cảm động của nội tâm, mà lệ nóng doanh tràn...

“Này! Mọi người đều là đàn ông, anh sao lại sao lại khóc sụt sùi giống như phụ nữ thế! Chuyện đã qua, xem như qua rồi. Chúng ta vẫn là bạn bè, không phải sao?” Thượng Quan Thập một bộ trêu chọc.

“Bạn bè... Cảm ơn... Cảm ơn...” Giang Hoa không ngừng thì thầm, ý cảm kích, không cần nói cũng biết.

Mà Nam Cung Diễm lúc này ghé vào cạnh cửa nghe lén tức giận oán thán nói: “Hừ! Tôi mới sẽ không coi anh là bạn bè! Tiểu Thập Thập quá thiện lương. Về sau, tôi tuyệt đối sẽ không cho anh đến gần tiểu Thập Thập!”

Mà Hiên Viên Diệu thì coi thường hành vi nghe trộm của Nam Cung Diễm, ở một bên cảm thán trong lòng: Ai! Sau cơn mưa trời lại sáng! Xem ra Thập, cuối cùng cũng đã có thể từ trong thế giới trong thế giới nhỏ nhỏ của cậu ấy đi ra!

75. Chương 75

Từ sau chuyện ấy, hơn một tháng đã qua. Thân thể Thượng Quan Thập cũng dưới sự tẩm bổ hợp lực của người hai nhà kia, khôi phục hoàn toàn. Cậu bây giờ, rốt cuộc cũng cảm nhận được khổ não của Thượng Quan Hữu Dực nằm viện khi đó. Bởi vì cậu hiện tại có thể nói là cứ nhắc đến canh là biến sắc. Lúc này, cậu chính là vì tránh né canh thập toàn đại bổ của mẹ Hiền Viên, mới trốn đến phòng khám bệnh, tiến hành tăng ca ngoài định mức.

Thượng Quan Thập ngồi trên ghế, tỉ mỉ hồi tưởng từng chút từng chút phát sinh một tháng nay, lơ đãng, một nụ cười khê nổi lên ở khóe miệng của cậu.

Từ sau ngày đó, cậu cũng chưa từng gặp lại Giang Hoa. Mấy ngày hôm trước, cậu mới nghe được bác Giang nói cho lí do: Giang Hoa bởi vì không trốn tránh được lên án của lương tâm, mà đi nước ngoài tiến tu. Khả năng trong thời gian ngắn là sẽ không trở lại. Mà Tả Dực cùng Hữu Dực, dưới sự giải thích kiên trì mà tỉ mỉ của mình, tựa hồ buông được Giang Hoa. Nhìn thấy hai đứa chúng nó như vậy, cậu cũng yên lòng. Cậu không hi vọng bởi vì chuyện này, mà trong lòng hai đứa chúng nó chôn giấu hạt giống căm hận, dù sao Giang Hoa là người nhìn thấy bọn chúng lớn lên.

Mà quan hệ giữa cậu với Hiền Viên Diệu cùng với Nam Cung Diễm cũng trở nên vô cùng tế nhị. Nếu nói, cậu trước kia không hiểu được cái gì gọi là tình yêu, như vậy hai bọn họ bây giờ đã dạy được cậu đi yêu như thế nào. Bọn họ giúp cậu lột đi từng lớp nguy trang, làm dịu đi tự trách cùng sợ hãi của cậu tới nay. Để cho cậu có thể thân nhiên đối diện tất cả những người quan tâm và bảo vệ cậu. Trong bất giác, bọn họ cũng dạy cho cậu: Cái gì gọi là nương tựa lẫn nhau. Cậu từ trong lòng cảm ơn bọn họ. Cậu nghĩ cậu là đồng thời yêu hai người bọn họ. Có điều, cậu không tính nói cho bọn họ. Bởi vì cậu cảm thấy cậu không cần những thứ hình thức ấy, chỉ cần đơn giản là được rồi, chỉ cần năm người bọn họ có thể vui vẻ sống chung một chỗ là được.

Một hồi chuông điện thoại di động dễ nghe cắt ngang mạch suy nghĩ của Thượng Quan Thập. Cậu thuận tay cầm lên vừa nhìn, trên mặt lập tức hiện đầy hắc tuyến cùng mồ hôi. Ai! Giờ cơm trưa sao lại đến nhanh như vậy chứ! Sau đó, Thượng Quan Thập liền bất chấp khó khăn về nhà.

Bởi vì tình huống đặc thù, xử lý đặc thù. Phòng ăn trong nhà đã thiết kế lại hoàn toàn. Chính giữa đặt một cái bàn ăn cực lớn. Hiện tại, tất cả mọi người đã ở trên bàn, đang chờ Thượng Quan Thập lĩnh đầu ngũ này.

“Cha! Mau tới, cha xem, đây là canh bà hầm cho cha nha! Vẫn còn nóng hôi hổi đấy. Mau tới thưởng thức đi!” Thượng Quan Hữu Dực vẻ mặt biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

“Mẹ, Thập đã khôi phục sức khỏe rồi, cũng không cần cố ép cậu ấy uống thứ canh kỳ kỳ quái quái kia!” Hiền Viên Diệu hợp thời phản nài.

“Tôi vẫn là uống đi! Dù sao cũng có thể bảo vệ sức khỏe mà!” Thượng Quan Thập mỉm cười nói. Cậu cũng không muốn phụ ý tốt của mẹ Hiền Viên.

Sau đó, Thượng Quan Thập liền chậm rãi ngồi xuống, chậm chậm bưng bát canh đen sì kia lên. Cậu đang chuẩn bị uống, đột nhiên, một trận cảm giác buồn nôn nẩy lên từ trong bụng. Cậu lập tức che miệng để bát xuống, trong kinh ngạc của mọi người, chạy về phía phòng vệ sinh.

Trong nháy mắt, mười ánh mắt tất cả đều dán trên người Hiền Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm. Có điều, chỉ có hai đôi chứa lên án.

“Tôi chán ghét các người, các người bội ước.” Thượng Quan Hữu Dực lập tức đứng lên oán trách. Thượng Quan Tả Dực ở bên cạnh mặc dù không nói gì, nhưng bé lại khuôn mặt tràn ngập sáu chữ to ‘Hừ! Tôi khinh bỉ các người’ này. Mà người khác thì lại là vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía hai người bọn họ, trong mắt lóe lên lấp lánh.

“Hữu Dực, bội ước cái gì thế?” Thượng Quan Thập từ phòng vệ sinh đi ra đột nhiên hỏi.

“Không có, không có a! Là con nói sao? Tả Dực, là em nói à?” Thượng Quan Hữu Dực kiên quyết chơi xấu tới cùng.

“Cậu không sao chứ!” Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm ở bên cạnh trăn miện một lời hỏi, tâm tình lo lắng rõ ràng.

Thượng Quan Thập kinh ngạc nhìn về phía mọi người, khó hiểu nói: “Mọi người vì sao nhìn tôi như vậy? Vết thương lần trước đã khỏi rồi. Tôi chỉ là lạnh dạ dày mà thôi, không đáng ngại gì.”

76. Chương 76

“Cha, chẳng lẽ chúng con không phải có em gái hay em trai sao?” Tả Dực nghiêng, vẻ mặt biểu tình nghi ngờ.

Ầm một cái, khuôn mặt Thượng Quan Thập toàn bộ đỏ. Cậu tùy ý cầm lấy một cái bánh mì, ra vẻ trấn tĩnh nói: “Sao có thể a? Cha lại không có cái đó... Thật là, trẻ con các con đang suy nghĩ gì thế! Ăn cơm, nhanh ăn cơm đi!”

“Không đúng a! Thập, lần trước anh trúng ‘Mị Hoặc’, không phải anh cả và anh Diễm giúp anh giải sao? Thật đáng tiếc nha! Em còn tưởng rằng lại thêm đứa nhóc đầu để chỏm gọi em là chú chứ!” Hiên Viên Liệt tùy tiện nói ở một bên.

“Bịch!” Bánh mì trong tay Thượng Quan Thập cuối cùng rơi tự do, cậu chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt giống như băng bắn thẳng đến Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm, lạnh lùng nói: “Hừ! Các anh cùng nhau lừa tôi! Thì ra, ‘Mị Hoặc’ không phải tên lang băm kia giải...”

“...” Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm tự giác đuối lý, không lời nào để nói, thác mồ hôi đổ xuống. Trong lòng đồng thời nghĩ: Xong rồi, Thập thật sự nổi giận rồi. Chúng ta sao lại xui xẻo như vậy chứ? Bình thường mua xổ số cũng không chuẩn như thế, sao mới một lần đã trúng giải nhất rồi?

Người khác chỉ cảm thấy ‘Gió bắc kia thổi, hoa tuyết kia bay’, thì ra mùa đông đã tới. Bọn họ không lòng dạ nào cầu nguyện thay cho hai đương sự kia. Người có liên quan đều cúi đầu đào cơm trắng trong bát, chờ sự mở màn của trò hay.

“Thập...” Hiên Viên Diệu chuẩn bị mở miệng giải thích, lại bị câu Thượng Quan Thập nói ra cắt ngang.

“Các anh vì sao không mang bao? Rõ ràng biết tôi không phải một đàn ông bình thường, vì sao không mang bao?”

Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm lập tức cứng đờ trên ghế. May mắn, thì ra Thập không phải giận chúng ta chạm vào cậu ấy a! Có điều dưới loại tình huống đó, chúng tôi đào đâu ra bao cao su chứ! Làm sao bây giờ? Thập vẫn là rất tức giận!

Mà những người khác có thể nói là dở khóc dở cười, trợn mắt há hốc mồm. Thậm chí, Hiên Viên Liệt đã cả người và ghế ngã xuống đất.

Vì thế, trên bàn cơm xuất hiện một màn như thế này:

Hiên Viên Diệu, Nam Cung Diễm cùng với Thượng Quan ở một bên kịch liệt triển khai, lấy ‘có mang bao cao su hay không’ làm chủ đề biện luận hội. Bên bảo vệ Thượng Quan Thập có thể nói là lời lẽ nghiêm khắc kịch liệt, hùng hổ dọa người. Mà bên phản biện Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm có thể nói là á khẩu vô ngôn, liên tiếp tháo lui.

Đối diện Thượng Quan Thập bọn họ, ba Hiên Viên cùng ba Nam Cung, bọn họ lại bắt đầu một vòng cạnh tranh mới. Bọn họ chính vì cục cựa nhỏ còn chưa có chẩn đoán chính xác, rốt cuộc là của nhà ai mà tranh. Còn Nam Cung Ngữ cùng với mẹ Hiên Viên bên cạnh bọn họ lại không đếm xỉa đến trận cãi lộn của hai lão già, bắt đầu hội thảo luận về giới tính của cục cựa. Giáo sư Lương bên cạnh hai người thì vẻ mặt vui

sống nghĩ: Từ sau lần sinh con trước, ông Giang đã làm phẫu thuật tử cung cho tiểu Thập. Thật tốt quá! Lần này sẽ không lại có nguy hiểm nữa!

Bên kia bàn ăn, Hiên Viên Long ngồi xồm bên cạnh Hiên Viên Liệt, nhằm vào vấn đề số lượng cục cưng, mà triển khai thảo luận kịch liệt. Còn Nam Cung Phong thì một mình chìm đắm trong ý tưởng tương lai: Lại có cháu, mình nên tặng quà tặng gì thì tốt đây?

Dưới cảnh náo nhiệt như thế này, chỉ có hai đứa nhóc rầu rĩ không vui tránh ở dưới cái bàn thì thầm lẫn nhau, trách mắng lẫn nhau.

“Anh Đều là chủ ý hay của anh! Lần này mẹ cũng không còn là của hai đứa chúng mình nữa rồi!”

“Em còn không phải có phần à! Có điều, chúng mình về sau có thể làm nhiều bọn họ a! Chúng mình nhưng là Tả Dực và Hữu Dực độc nhất vô nhị mà!”

“Đúng nha! Ừ! Cứ làm như thế! Nhất định tìm cơ hội quấy rầy bọn họ. Bất luận bọn họ làm gì, chúng mình đều chêm vào một cước. Oa! Chỉ cần vừa nghĩ tới, khuôn mặt đen sì của hai ông ba gốc kia, em là cực kỳ chờ mong nha!”

“Hắc hắc! Anh nói là đúng mà! Bọn họ cũng chó xem thường chúng mình a!”

Dưới cái bàn mà mọi người không chú ý, hai tiểu ác ma nhìn nhau cười, sương mù màu đen nhanh chóng lan tràn. Tương lai thật đúng là đáng giá chờ mong a...

77. Chương 77

Diễm dương chiều cao, lại là một ngày thời tiết tốt.

Thượng Quan Thập ngồi trong sân, nhẹ nhàng vuốt cái bụng khê nhô ra của mình. Trên ngón áp út tay trái của cậu đeo một chiếc nhẫn xinh xắn mà tinh xảo. Chữ “X.S.N”(1) trên nhẫn, dưới khúc xạ của ánh mặt trời, phát ra ánh sáng óng ánh.

Cậu nhìn phía xa, hai ông già đang vì hai cục cưng trong bụng đặt tên, mà tranh nhau đến mặt đỏ tía tai kia, lộ ra nụ cười hiểu ý.

Đột nhiên, trên vai nhiều thêm một chiếc áo khoác, trước mắt thêm một ly sữa. Thượng Quan Thập quay đầu nhìn về phía hai người bên cạnh, mỉm cười nhận lấy sữa, mỉm cười mà uống. Mà Hiên Viên Diệu cùng Nam Cung Diễm lại ngồi xồm xuống dưới, áp lỗ tai từng người trên bụng nhô ra của Thượng Quan Thập, vẻ mặt vui vẻ nói: “Chúng nó động nha!”

Thượng Quan Thập cười không nói, nhìn nhìn hai ông ba tiêu chuẩn. Cậu ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía trời xanh. Cậu hướng về phía bầu trời trong vắt như nước, biểu đạt cảm khái của mình trong lòng.

Bà, anh! Con thật sự rất hạnh phúc! Bây giờ, con có rất nhiều người thân yêu con, thế giới của con cũng trở nên rất lớn. Không có mọi người, cũng sẽ không có con ngày hôm nay. Cảm ơn mọi người!

Con rốt cuộc hiểu được, những người thân ấy mới là cánh mà con đang tìm, là tình yêu không ràng buộc của bọn họ mang con bay ra khỏi thế giới khép kín mà nhỏ hẹp kia. Thì ra, thế giới là tốt đẹp như thế.

Ngày mai, nhất định sẽ rất tốt đẹp đi...

Chú thích

(1) X.S.N: chữ viết tắt trong phiên âm pinyin của họ của 3 người Hiên (Xuan), Thượng (Shang), Nam (Nan)

↑

~ Hoàn

~Hoàn rồi, tung bông nào

()

Có ai để ý câu cuối cùng của chương cuối này rất giống câu cuối cùng của chương đầu không ^^

~Tên gốc

Hán Việt Ngã tướng yếu đích sí bàng

Tác giả Rbao0000

Thể loại Hiện đại, 3P nhất thụ đa công, phúc hắc cường công xinh đẹp nhược thụ, nam nam sinh tử, HE

Độ dài 77 chương

Tiến độ 4 ngày/chương (từ 19/12/2010 đến 11/10/2011)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-canh-ma-toi-muon-co>